

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 625

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 1Β' ΤΕΤΑΡΤΗ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 'Αριθ. 625

Επίκαιροι στίχοι

Πολεμική κατάσταση

Πολεμική κατάσταση παντού απ' άκρου σ' άκρη,
πού φέρνει την διάθεσιν για γέλια και για δάκρυα!
Διαβάσεις για τα θύματα, για τους βομβαρδισμούς
διά τα γυναικόπαιδα και για τους διωγμούς
και συγκινείσαι βέβαια και σάν... κοπέλλα κλαίς
ή τρίξεις τα δοντάκια σου ή και κατάρεις λές!

Μα συζητήσεις σάν άκοις τριγύρω σου μ' άφέλεια,
κουβέντες πού θυμίζουνε πολεμική κατάσταση,
εύθους με τή... συγκίνησι βρίσκεσαι σέ... διάστασι
και σουρχεται, αγαπητέ, νά... ξεραθής στα γέλια!

Άκοις λοιπόν ως φέρ' είπείν πώς οι νοικοκύρες
σοφώτατες εις όλα τους κι' άπείρως πονηρές,
προβλέπουσαι: ο πόλεμος πώς θαχί και διάρκειαν,
κήρυξαν τήν... αὐτάρκειαν!
Καί ναί μὲν ἐγκατέλειψαν σκουπίσματα και πάστρες
καί... πατατιές ἐφύτψαν εις όλες τους τίς... γλάστρες,
άλλά για τήν αὐτάρκειαν αὐτήν τὰ θηλυκά
έκαναν θραῦσι, φίλοι μου, εις τά... καλλυντικά!
Εἶναι λοιπόν νά μὴν γελάς
για τὰς γυναικας τὰς τρελλάς,
πού άντίς ν' άποθηκέψουνε παντοπωλείου ψώνια,
έκαναν όλες τους σοδειά μέ... πούντρες και κραγιόνια;

Μαλλώνει κι' ή κυρά Ντουνοῦ με μιὰ γειτόνισσά της
έκει μέσα στο σπίτι της, κοντά στο διπλανό σου
κι' άφοῦ γραμμὴ θά της τὰ πῆ λοιπόν τὰ σκολιανὰ της,
της λέει: «Μωρή, αν σου βαστά, έξγα απ' τήν... κουζινά
(σου,

νά σου τὸ σπάσω, άσκημη, ἐγὼ τό... μετ'ωπό σου»
...και τήν... παντόφλα ὕψηλά, κραδαίνοντας με νάζι,
ἐπίθειςιν πολεμικὴν άμέσως έτοιμάζει!

Όλοι τριγύρω πολεμοῦν μ' άγρίαν καρτερία:
και κάποιος πού πολιορκεί μιὰ στρουμπουλὴ κυρία,
νύχτα και μέρα προσπαθεῖ με πλείστην γενναιότητα
νά βγάλλῃ τήν λεγάμενην απ' τήν... οὐδετερότητα...
Επιθυμεῖ σαφέστατα τὰ χεῖλια τὰ ρουμπίνια της
και θάταν εὐτυχέστατος αν ἔπερνε τή... Γδύνια της!

Άλλά κι' οι ταξιθεύοντες κάνουνε φασαρία,
όταν στριμώχνονται στα τράμ ή στα λεωφορεία
και πολεμοῦν οι δυστυχεις γερά και κατά κόρον
νά εξασφαλίσουν και αὐτοί τόν... ζωτικόν τους χῶ-
(ρον!)

Πολεμική κατάσταση παντού απ' άκρου σ' άκρη,
πότε γελοῦν τὰ μάτια μας, πότε σταλάζουν δάκρυ...
Φαίνεται πώς θα έφθασε τοῦ κόσμου ή συντέλεια
και γίνεται ο πόλεμος... με περισσὴν άφέλεια
...άλλά, καλοί μου, άργησα; Χριστέ μου συμφορά!
Έξέχασα πὼς πήγαίνα κι' ἐγὼ στήν αγορά
νά πάρω... κόττες εἴκοσι και δώδεκα... κουνέλια,
Ο πόλεμος, ως φαίνεται, θά έχη και διάρκειαν,
γι' αὐτό κι' ἐκίρῃξα κι' ἐγὼ άμέσως τήν... αὐτάρκειαν.
...Πατάτα και κουνέλι
κι' ἄς γὰρ ἀρεθὰ ἡπαιρωτικὸν μελετῶν

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ 'Ανταῖος
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοφά
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΠΡΟΣΕΞΤΕ

Η «ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ»

έχει σήμερα

52

σελίδες

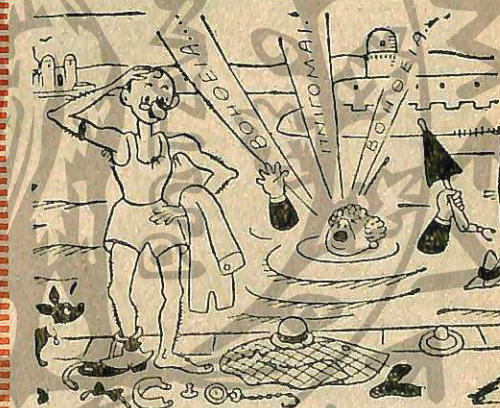
Τὸ φύλλο μας

Απὸ τὸ σημερινὸ φύλλο μας ἡ «Εβδο-
μάς» θὰ ἐκδίδεται τὰ κτὶ χὰ με 52
σελίδες. Έτσι, ὁ ἐκ τοῦ πολεμικοῦ σά-
λου ἀντίκτυπος μειώνεται εἰς τὸ ἐλάχι-
στον και τὸ ἀγαπημένον σας περιοδικὸ θὰ
κατορθώσῃ νὰ σὰς προσφέρει ὁλόκληρη
σχεδὸν τήν ὕλη πού σὰς ἔδινε πάντοτε.

Κρίνομε περιττὸ νὰ σὰς διαβεβαιώσωμε
μὲ τήν ευκαιρίαν αὐτὴ ὅτι θὰ συνεχίσω-
με με τήν αὐστηρότερη ἀκόμα ἐπιλογή
τῆς ὕλης, με τήν ἐπιμελέστερη κατὰ τὸ
δυνατὸν ἐμφάνισιν, και ἰδίως με τήν πρω-
τότυπη ἐλληνικὴ συνεργασία, τήν ἀδιά-
κοπη προσπάθειά μας για νὰ σὰς ἐμφανί-
ζωμε πάντοτε ἓνα ἀριστο περιοδικό, κάθε
τεῦχος καλύτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Ἦδη ὁμολογεῖται ἀπ' ὅλους ὅτι στήν
πρωτότυπη ἐλληνικὴ ὕλη ἡ
«Εβδομάς» ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα
περιοδικά, τόσο σὲ ἀξία ὀνομάτων τῶν
συνεργατῶν της, ὅσο και σὲ ποιό-
τητα συνεργασίας, σὲ ποσὸν πρωτοτυ-
που ὕλης και σὲ συγχρονισμό. Εἶναι χω-
ρὶς ἀμφιβολία τὸ πιὸ ἐλλεινικὸ
ἀπὸ τὰ ἐλληνικά περιοδικά, και τὸ πιὸ
συγχρονισμένο, τὸ πιὸ ἐπίκαιρο. Χωρὶς
πολλὰ «μπιγλιμπιδία», τῶν ὁποίων ἡ κα-
τάχρησις δὲν προσθέτει τίποτα στήν
ἐσωτερικὴ, στήν πραγματικὴ
ἀξία ἐνὸς περιοδικοῦ. Καί χωρὶς πολλὰ
ἀναμασάματα τῆς προπαρελθούσης γε-
νεᾶς.

Μιὰ γελοιογραφία

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

—Διάβολε! Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ για
ποῖό λόγο ἔβγαλα τὰ ρούχα μου!

Σουρρεαλιστική ζωγραφική

Είναι γνωστό πως ο σουρρεαλισμός δεν περιορίζεται μόνο στην ποίηση, αλλά εμφανίζεται και σ' όλες τις άλλες καλές τέχνες, και ιδίως στην ζωγραφική.

Αυτό τον καιρό θριαμβεύει κυριολεκτικά στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας νεαρός, μόλις τριακονταετής, Ισπανός ζωγράφος, ο Σαλβατόρε Ντάλι. Θεωρείται σήμερα ως ο σπουδαιότερος εκπρόσωπος της σουρρεαλιστικής σχολής και αναγνωρίζεται από τους άλλους σουρρεαλιστές ζωγράφους ως αναμφισβήτητος αρχηγός.

Δεν θα άπορήσετε βέβαια καθόλου αν πληροφορηθείτε ότι ο περίφημος αυτός αρχηγός των σουρρεαλιστών πάσχει από μια

βαρυτάτη διανοητική ασθένεια: την παράνοια. Έσχάτως μάλιστα, σε μια αίφνιδια κρίση που τον έπιασε στη μέση ενός δρόμου της Νέας Υόρκης, κινδύνευσε να σκοτωθεί.

Παρά ταύτα, όλοι, ακόμα και οι αντίπαλοί του, αναγνωρίζουν ότι ο νεαρός Ντάλι δεν είναι ένας ασημένιος θορυβοποιός, αλλά ότι οι πίνακές του παρουσιάζουν μεγάλες πρωτοτυπίες κι' έχουν πραγματική αξία. Την γνώμη αυτή φαίνεται πως συμφωνεί και το αμερικανικό κοινό, γιατί στην τελευταία έκθεση που έκαμε ο Ντάλι πουλήθηκαν 19 πίνακές του, μολοντί οι τιμές των ήταν αρκετά τσουχτερές.

Δημοσιεύουμε παραπάνω και ένα έργο του Ντάλι, που παριστάνει την γνωστή στάρ Μάε Ούεστ. Αν προσέξετε όμως καλά, θα αντιληφθείτε ότι ο πίναξ αυτός παριστάνει συγχρόνως και ένα εσωτερικό δωμάτιου: τα μαλλιά είναι συγχρόνως και κουρτίνες, τα μάτια είναι δύο ζωγραφικοί πίνακες ανηρτημένοι στον τοίχο, κ. ο. κ.!

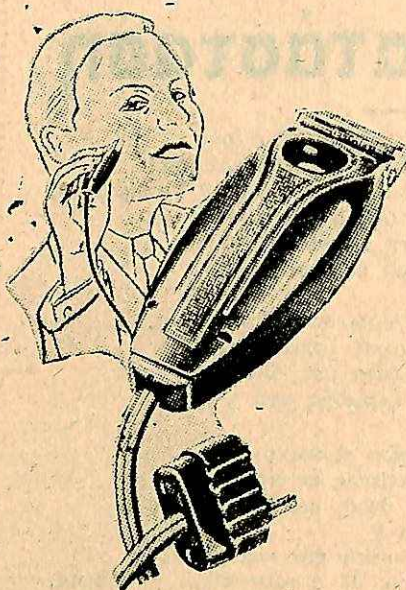
Όταν έρωτησαν τον Σαλβατόρε Ντάλι να εξηγήσει τον πίνακά του, απάντησε απλά:

—Εγώ είμαι ζωγράφος, δεν είμαι ρήτωρ...

Ηλεκτρικό ξύρισμα

Κατά τα φαινόμενα, θριαμβάστε μπροστά σε μια νέα μικρή και σπουδαία εφεύρεση που ωστόσο, όπως και η εφεύρεση της ζιλέττας ή της περμανάντ, θα επηρεάσει καταπληκτικά, θα ανατρέψει τις μεθόδους της τουαλέτας μας.

Ένας Γάλλος εφευρέτης κατεσκεύ-

ασε ένα μικρό ηλεκτρικό μηχανήμα, σε σχήμα άπιδου, που αφού ενωθεί με ηλεκτρικό σύρμα σε μια πρίζα, μπορεί να ξυρίσει χωρίς νερό, χωρίς σαπούνι, χωρίς κρέμα και χωρίς πινέλο!

Και έτσι, υπάρχει μεγάλη ελπίς ότι οι άνδρες θα σωθούν από το ανεκδιήγητο εκείνο μαρτύριο της ετοιμασίας των απαιτούμενων για ένα ξύρισμα, ή από το όχι μικρότερο μαρτύριο της... λίμης των κουρέων. Ο καθένας θα μπορεί να ξυρίσει στην τάπη του το μικροσκοπικό εργαλείο και μόλις δοη δυο λεπτά καιρό, χωρίς καν να κινηθεί από το σπίτι του ή το γραφείο του, θα ενώνη την πρίζα όπως συμβαίνει με το σίδερο του σιδερώματος και θα... ξυρίζεται, χωρίς άλλη φροντίδα.

Στην εικόνα μας φαίνεται το μηχανήμα καθώς και ο τρόπος της χρήσεώς του.

Για την εκμετάλλευση της εφεύρεσής αυτής, που θα είναι εξ ίσου χρήσιμη και στις γυναίκες, συνεστήθη μια εταιρεία, η «Φίγκαρο Έλεκτρικ», που βρίσκεται στο Παρίσι (Οδός Μαζαγκράν, αρ. 9). Το μηχανήμα θα στοιχίζει περί τα 175 φράγκα, δηλαδή περί τις 500 δραχμές.

Η «Εβδομάς»

είναι εύτυχης αναγγέλλουσα στους αναγνώστες της ότι από το προσεχές φύλλο θα αρχίσει η

ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

του εξαιρετικού χιονομορίστα, του μοναδικού εθνομορφώματος

κ. ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Γωλούνται στόματα

Και μια άλλη είδησις σχετική με την καλλονή, των γυναικών αυτή τη φορά! Μια είδησις που θα συνταράξη τον γυναικείο κόσμο.

Πόσες φορές, δεν θα σκεφθήκατε, αγαπητές αναγνώστριες, κυττάζοντας την εικόνα μιας βεντέτας ή μιας καλλιτέχνιδος: «Τι ώραίο στόμα που έχει! Πόσο κανονικά είναι τα χείλη της!»

Από, τώρα, λοιπόν, και στο εξής, δεν θα βρεθείτε σ' αυτή τη θέση: θα μπορήτε να έχετε και σεις το ίδιο στόμα με οποιαδήποτε παγκόσμια «καλλονή».

Γιατί, στην προθήκη ενός μεγάλου Ινστιτούτου της Νέας Υόρκης αναρτήθηκε η εξής άγγελια: «Προμηθευθείτε το... στόμα της Μαρλένε, της Γκρέτα, της

Το έκφραστικό στόμα της Ζινέτ Λεκλέρ.

«Ανναμπέλλας!»

Η προμήθεια αυτή γίνεται κατά τον εξής τρόπο:

Κατεσκευάσει ένα μικρό μηχανήμα, σαν μάσκα, και στο μέρος του στόματος υπάρχει ένα ταμπού από καουτσούκ. Το ταμπού αυτό έχει ακριβώς το σχήμα και το μέγεθος των χειλιών μιας μεγάλης βεντέτας. Ποτίζεται το ταμπού με ένα ειδικό κόκκινο ρευστό και έπειτα η μάσκα φοριέται. Όταν έπειτα από λίγα λεπτά αφαιρεθεί η μάσκα, τα χείλη της γυναίκας που την χρησιμοποιήσει έχουν πάρει το σχήμα, το μήκος, το πλάτος, ακόμα και την έκφραση των χειλιών που θαυμάζει στην όθνη ολόκληρος ο κόσμος.

Είναι περιττό να προσθέσωμε ότι το ταμπού αντικαθίσταται κατά βούλησιν, και ότι μπορείτε να αντικαταστήσετε το στόμα της Μαρλένε με το στόμα της Γκάρμπο.

Δεν μένει άλλο παρά να εύχουμε να βρεθεί γρήγορα τρόπος ν' αγοράσετε και τα μάτια της Κάθριν Χέμπουργν ή τη μύτη της Σιμόνης Σιμόν!

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ

Πρωτότυπο Σιήνημα

Της Κ^{ας} Άλλης Χασιμαλάου

Κ ΑΚΟΜΟΙΡΙΑΣΜΕΝΗ δουλειά!... να πάη στα κομμάτια!... Ορίστε! μέινανε απόλυτα ένα σωρό φασόλια, τὰ μισὰ κολοκύθια, όλες οι μπάμιες! Παράμερα, καλέ, πέφτω...»

Και τὰ μάζεψε ο Βαγγέλης, τὰ 'μπαζε μέσα, γιά να κλείση.

«Αν ήμουνα λίγο-λίγο, πιδό κάττω... Τις ντομάτες, επιτέλους, δεν πειράζει τις βάζω και πελτέ... Το Ρηγάκι, ή κακομοίρα, μισή ώρα κρεμμύδια να θέλη, από 'δώ έρχεται και τὰ πέρνει ή γιάτριάσα, κακό χρόνο να 'χη, πάει καλύτερα μισή ώρα δρόμο, φτάνει να κερδίση πενήντα λεφτά...»

Στὰ κατατελεφεταία, τὸ ξέκαμε τὸ μανάθικο κι' αγοράσε ένα γαϊδοῦρι.

«Τώρα μάλιστα! γίνεται αλισβερίσι. Τους τὰ πηγαίνω, βλέπετε, μπρός στην πόρτα τους...»

Και παραίτησε τὸ παραμιλητό κι' άρχισε τὸν άμανέ. Άνεβαίνανε τὸν άνηφορο, Βαγγέλης και γαϊδοῦρι, άλαφροί-άλαφροί, κεφάτοι, τὸ γαϊδοῦρι βιαστικό, τρουλαφτισμένο, άετός, με τὸ πάσο του.

«...Αν ήμουνα άτυχος — παράτησε πάλι τὸν άμανέ και ξανάρχισε να μουρμουρίζει — στην κακομοίρα την Ντούνια — Ρωσίδα από την 'Οδησσό — άς έκανε κι' αυτή λιγάκι ύπομονή, μόνον χάφτηκε γρήγορα, γρήγορα σὸ χῶμα. Είχαμε όμως και φτώχειες, κακομοιριά... Τώρα πὸ ὀρθοπόδισα, γιατί δηλαδή να μην ξαναπαντρεφτώ; Τὰ παιδιὰ άραγε με μπουδίζουν; Πὸ τὰ βλέπω, πὸ τὰ έρω... Άμα όμως παντρεφτώ, θὰ τὰ μαζέψω τὰ φουκαριάρικα. Νά νοικοκυρεφτώ έγώ, κι' αὐτὰ πάλι ζητιανιά; Νά με ήθελε ή Φωτεινή!... κόμματος! ή άφιλότιμη, μά κόμματος...»

Απ' όλες τις υπηρέτριες πὸ γνάριζε, γυρίζοντας τὴ μισή 'Αθήνα με τὸ γαϊδοῦρι του, κείνη πὸ τὸ σφάινταζε περισσότερο, ήτανε ή Φωτεινή.

Και μιά μέρα τὰ κουβεντιάσανε με τὴ Φωτεινή.

«Αφοῦ με θέλεις, κι' έγώ σε θέλω, έγώ έχω και τὸ γαϊδοῦρι, τὴ δουλειά μου τὴ σίγουρη, τὴν καθημερινή, έσύ είσαι γερή και άξια...»

—Έχω και πέντε χιλιάδες τρακόσες σὸ ταμειῦτριο.

—Έν τάξει όλα.

Και γίνηκε ὁ γάμος τους. Μά ή Φωτεινή, όπως και ή Ντούνια, ήτανε άτυχη.

«Είμαι άτυχος σὴ γυναίκα, έλεγε ὁ Βαγγέλης. Μόλις νοιώσω γυναίκα σὸ πλευρό μου, ζαβώνουνται όλες μου οι δουλειές».

Και προτὸν να κλείση ὁ μήνας, πατήσανε κλέφτες σὸ σπίτι και τοῦ κλέψανε τὸ γαϊδοῦρι. 'Ετρεξε ὁ Βαγγέλης σὴν 'Αστυνομία, ρώτησε πάνω-κάτω, άφαντος ὁ γαϊδαρος.

«Δεν πιάνεις, τοῦ λέει ή Φωτεινή, τὴ δουλειά τοῦ ξαδέρφου μου τοῦ Παντελή; Μιά χαρά κερδίζουνε τὸ ψωμί τους με τὰ πηγάδια. Άς δο-

κιμάσουμε και μείς και τί έχομε να χάσουμε;»

Πρωί-πρωί ξεκινούσε τὸ άντράγουνο. 'Ο Βαγγέλης έσκαβε σὴ γῆς, κι' ή Φωτεινή με τὸ μαγγάνι τραβοῦσε δὲω τὰ χῶματα.

«Τὰ πηγάδια, μωρή Φωτεινή, είναι σαν τὴν λωτταρία! άν είσαι τυχερός, μπορείς και σὲ λίγα μέτρα να βρῆς νερό, μά άμα τὸ κάμει ὁ σάτανας, μπορείς να βουλιάξης σαράντα, πενήντα μέτρα σὴν καρδιά τὴς γῆς, και πάλι να μη νοιώσης μήτε τὴ μυρουδιά του, μήτε πὸς χλωτίζει τὸ χῶμα.

—Και δὲ λες άμα σκοντάφουμε σὲ πέτρα;

—'Ε... τότες άς τα σὸ διάολο! πιά περισσότερα 'ναι τὰ έξοδα γιά φυτίλια και δυναμίτες παρὰ τὰ καλιμένα τους.

Άμα ὁ Βαγγέλης μπερδεύότανε σὲ τέτοιες άναποδιές, τὸ συχαινότανε τὸ σπίτι του. Δεν είχε ὀρεξη μήτε να βλέπη, μήτε ν' άκούη. Περνοῦσε από τὴν ταβέρνα και κάθιζε καμπόσο. 'Ηθελε άμα θὰ γύριζε, να τὸς εὔρισκε ὄλους κοιμισμένους. Τώρα πὸ τὰ παιδιὰ τὰ είχανε σπινμαζέψει, ὄλο ψωμί και ψωμί... αὐ-

λο δεν ζέρανε από τὸ ψωμί. Τὸ ίδιο έκανε κι' ή Φωτεινή! πῆγαινε από τὴ θειά της. 'Η ταματοῦσε σὸ Ρηγάκι: «Άς νυχτώση, κι' έπειτα; Άμα άργήσω, θὰ τὰ βρῶ βολεμένα από τὴ γειτονιά, κομισμένα».

Η γειτονιά άφριζε: «Καλή δουλειά 'ναι τούτη, να γεμίσης τὸν κόσμο με τις σπορές σου, κι' ὁ ένας κι' άλλους ζουρλός, άς είναι καλά πὸ σου τὰ ταίξει. Γιατί δεν τὰ βάνουνε σὲ σπῖτια να χορτοψωμίσουνε;»

—Έλεγε κι' ή μητριά σὸν άντρα της:

—Γιατί δεν τὰ δίνεις σὲ σπῖτια; Έγώ ξέρω τί θὰ πῇ δουλική. Τρῶς καλά, ντύνεσαι, ξεμειράζεις και ξεχαρτζίζεις και κανέναν παρὰ...»

Κι' από τὸ πολὺ πὲς, πὲς, άδειασε τὸ σπῖτι! Άνάσανε ή γειτονιά. Τὴν Κυριακή, ή μητριά δεν πῆγαινε σὸ μαγγάνι! Έμενε σὸ σπῖτι, έπλενε, συγύριζε: «Σαν ψέμματα μοῦ φαίνεται πὸς τὰ ξεφορτώθηκαν τὰ λιμάρικα!»

Στους τρεῖς μήνες άπάνω ήρθε ή Καλλιόπη, ή μεγάλη τους κόρη, να δῇ τὸν πατέρα της και τὴ μάνα της. 'Ητανε άπόγεμα Κυριακής. Εί-

Και οι δύο τους ήτανε άγριέμένα θεία!

χε έξοδο· ήρθε δλοσδόλιση. Ένα γύρο ή γειτονιά δυσκολεύτηκε νά τη γνωρίση: ή ξυπόλητη γύρισε παπουτωμένη, ή αναμαλλιαρά μορφοχτενισμένη μέ τό φιλέ, ή κουρελού, γύρισε νοικοκυρεμένη, σουλουπωμένη.

—Καλημέρα, πατέρα! καί φίλησε τό χέρι του. Καλημέρα, μητέρα! καί φίλησε τό χέρι της.—Είχε μάθει καί τρόπους.—Αργήσα νάρθω, γιατί ή κερά μου ήθελ· νά βαρύνη λιγάκι ό κουμπάρας μου: «Τά πρώτα λεπτά πού θα μαζέψης, μοι 'πανε τ' άφεντικά μου, θά τά πäs στους γονιούς σου, για νά τ' ας δώσουν την εύκή τους...»

—Ε, έδράδουσε, νά πηγαίνω, μήν άργήσω· ή κερά μου 'πέ στις έπτά νάμαι στο σπίτι.

—ΠΠ—

•Ο Βαγγέλης κύτταζε κάμποση ώρα τόν κουμπάρ'α βουδός κι' όστε-ρα κουνώντας τό κεφάλι του:

—Τούτος — δά ό κουμπάρ'ας μ'ας έπεσε από τόν ούρανό. «Αν έχη ως έξήντα δραχμές, γλυτώνομε κάμποσο καιρό τίς μουρμούρες του νοικοκύρη... Φέρε, μωρή Φωτεινή, απόξω μία πέτρα».

—Στάσου! Περίμενε! Μήν τότε σπάσης αν δέν έρθω νάμαι κι' έγώ όμπρός.

•Ηρθε ή Φωτεινή καί στάθηκε από πάνω του:

—Σώπα, Βαγγέλη, μά έβγάλαμε τό νοίκι! Νά δής, Βαγγέλη, πού θά βγ'η καί τό χρέος της Ρηνάκις...

•Ο Βαγγέλης μετρούσε βουδός.

—Μωρή δέ γλυτώνει, Βαγγέλη, θά βγ'η κι' ή ρόμπα.

—Τί λόγος!

—Γιατί, μωρή Βαγγέλη; δέκα δραχμές ό πήχυς ό άλατζ'ας, μέ πέντε πήχες βγαίνει...

—Μά μέ τό νοι σου μιλάς;

—Γιατί, μωρή Βαγγέλη;

—Ας τά 'Ιεροσόλυμα.

—Καλά έγώ, μά έσύ πού 'σαι άντρας μου, δέν ντρέπεσαι νά μέ βλέπης νά γυρίζω όλοξέσκιστη καί νά φαίνονται τά κρέατά μου;

—Ας τά τά λόγια!

—Μά δέ φταίς έσύ· έγώ φταίω πού σοι 'δωσα τά λεφτά μου· στά χέρια σου... μοι χρειάζεται μία ποκαμία, πού λέει ό λόγος, νά 'χω τόν παρ'α μου, νά μή σ' έχω ανάγκη.

—Σκασιός!

—Μέ ρούχα ήρθα στά χέρια σου κι' απόμεινα γδυμένη. Μέ παπούτσια, μέ παντοφλές καί πάω ξυπόλητη. Μιά βασιλίσσα ήμουνα σ' άφεντικά μου, χορτασμένη άπ' όλα, καί κοντά σου λιγουρεύομαι νιά ένα κομμάτι ψωμί.

—Σκασιός, είπα! Μήν έχουμε καί χειρότερα.

—Καί τόνον καιρό πού δέν μιλά, έκατάλαβα τίποτα; Όρίστε! Τά χέρια μου κάμνε ρόζους από τό μαγ'γάνι. Έξεροταγάριασα στους ήλιους καί στις βροχές. Όλοι μοι λένε πώς γίνηκα άγνώριστη· πού ήμουνα σάν τά κρύα νερά, για νά τρώνε τά λιμασμένα σου καί νά μήν άποσώνονται.

—Λιμασμένα, ξελιμασμένα, δέν έχεις νά κάμης...

—Όντας τά ξεψείριαξα είχα νά κάμω...

—Όρίσε! — καί την μούτζωσε άπανωτά μέ τά δύο του χέρια.

•Αμα άκούσανε από τη γειτονιά

τό τραβοπάλαμα καί τίς φωνές, καί τρέξαν νά δούνε τί συμβαίνει, βρήκανε άνάστατο κόσμο: Σκόνης σύννεφο, καρέκλες αναποδογυρισμένες, πιάτα σπασμένα, τη Φωτεινή βαρεμένη σέ χίλιες μεριές. Τά αίματα τρέχανε από τά μούτρα της, από τά χέρια της. •Ο Βαγγέλης ή-

A.O.O.O.

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΝΗΣΙ!

Στά παράλια της Δανίας υπάρχει ένα μικρό νησί, το οποίο οι διακόσιοι κάτοικοι, πάσχουν όλοι ανεξαιρέτως από μία πολύ παράξενη αρρώστια, πού ώστόσο τους κάνει ευτυχισμένους. Οι περίεργοι αυτοί άνθρωποι, πάσχουν, από δαλτωνισμό, δέν μπορούν δηλαδή νά διακρίνουν τά διάφορα νόματα. Οι άνθρωποι αυτοί, δέν διακρίνουν παρά μόνον τό μαύρο, τό λευκό, καί τό γκριζό χρώμα. Για τόν λόγο αυτό δέν θά συναντήσετε εκεί την χρήση άλλου χρώματος. Τά ρούχα τους είναι είτε λευκά, είτε μαύρα, τά μικρά σπιτάκια τους όμοιόχρωμα λευκά, χωρίς πολύχρωμα παραπετάσματα, ούτε ζωγραφιστούς πίνακας, ούτε άνθη. Τά πάντα οι άνθρωποι αυτοί τά βλέπουν μαύρα ή λευκά. Όστόσο δέν φαίνονται διόλου δυσχεσμένοι.

Τά άντρώπινα δέν μαλλώνουν ποτέ εξ άφορμής της άξίωσης της συζύγου νά 'χη ένα καινούργιο φόρεμα, στο χρώμα του φορέματος της φίλης της. Κανένας δέν ντρέπεται γιατί κοκκίνισε καί οι μικροήδες δέν προδίδονται από τό χρώμα της μύτης των. Πρόκειται λέγουν περί ίππιγίου παραδείσου!

ΑΓΓΛΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

Οι Άγγλοι τρελαίνονται ως γνωστόν για τό πόντο, πού είνε μίγμα διαφόρων ποτών. Κάποτε λοιπόν ό ναύαρχος του Βρεταννικού στόλου Ρούσσελ κάλεσε τους αξιωματικούς καί τους ναύτες του στόλου του νά πιουν ένα ποτήρι πόντς!

Για νά τους περιποιηθ'η καλύτερα κατεσκεύασε στόν άπέραντο κήπο του μεγάρου του μία κολοσσία μαρμάρινη δεξαμενή! Μέσα σ' αυτήν άδειασαν εξακόσιες μπουτίλιες κονιάκ, εξακόσιες μπουτίλιες ρουμι καί διακόσιες μπουτίλιες κρασιού της Μαλάγας. Στό μίγμα αυτό πρόσθεσαν ακόμη τέσσερις τόννους βραστό νερό, τόν χυμό 2.600 κίτρων, πανταχούσιες λίτρες ζάχαρη καί διακόσιες οκάδες κοπανισμένα μοσχοκαρύδα!

Ένας ναυόπαις πού παρίστανε τόν Βάσκο, τόν θεό του οίνου, διέσπριζε την...δεξαμενή μέσα σέ μία βακούλα καί περνούσε τους εξαγλιάνες προσκεκλημένους πού έκάθηντο σέ παγκάκια καί πάνω στη γλήφ γύρω από την δεξαμενή! Τό πρωτότοπο αυτό γλέντι έμεινε ιστορικό στά χρονικά της Άγγλίας.

τανε γεμάτος γρατζουνιές, κι' οι δύο τους ήτανε άγριεμένοι, θεριά, άφρισμένοι νά φάνε ό ένας τόν άλλο.

Οι άντρες πήγανε κοντά στο Βαγγέλη καί τότε πιάσανε μέ τό καλό:

—Τό γυναικ'ό συνερίζεσαι! Αυτές, ως κι' ό Θεός τους έκαταράστηκε. Μά πώς νά τό κάμωμε διαφορετικά, πού είμαστε πλεμμένοι;

—Θά τήνε σκοτώσω! Έκανε εκείνος.

Οι γυναίκες βγάλανε τη Φωτεινή από τη μέση καί τήνε πήγανε στην κουζίνα:

—Καλά νά τά πάθης! Δέν τόν έέρεις μαθέ, πώς οι άντρες, οι άνανθεματισμένοι, όλοι τους είναι φονιάδες. Σάν καί γλύτωσες, πάλι καλά! Λαμπάδα νά πäs ν' ανάψης! Για δές, για δές! •Ο κακούργος! Λίγο ήθελε νά σέ στραβώση!...

Οι άντρες πήρανε μπράτσο τό Βαγγέλη καί τραβήξανε στην ταβέρνα. Κοντοστάθηκε μόνον, αν κι' ήτανε σέ κακά χάλια, κι' οίκονόμηση στίς τσέπες του τά λεφτά του κουμπάρ'α. •Ησανε διακόσιες έβδομήντα τρεις δραχμές, κι' έξήντα λεφτά.

Μέρες έκαμε νά πατήση στο σπίτι του. Μεθοκοπούσε στην ταβέρνα:

«Έσπασα καί κούπες

Για τά λόγια πού 'πες...»

Κάνανε καί κάνα γύρο μέ την παρ'α στους δρόμους καί πάλι ξαναγυρίζανε στην ταβέρνα. Μά κεί μέσα στο μεθύσι, καταλάβαινε ό Βαγγέλης πώς δέν τά πήγανε καλά. •Ενοιωθε μία άλλόκοτη ζάλη, όχι τού μεθύσιου, καί σύγκρα, άνορεξία κι' άνεκάτωση. Τό δεξί του χέρι ήτανε πρησμένο, πού δέ χωρούσε στο μανίκι· έβγαλε τό χέρι του από μέσα καί κρέμασε τό σακκάκι του άποπάνω: «Σάν άσκι είναι καταντημένο! Μήτε νά τό σηκώσω δέν μπορώ από τό βάρος καί δώ στη μασκάλη από κάτω έχω έναν πόνο, ώσάν τά αυγά είναι γινόμενες οι έλιές μου...»

Καί τραβήξανε στο σπίτι. Την ήμέρα του καυγά του 'χε δώσει ή Φωτεινή στο μπράτσο μία δαγκωματιά.

—Τίποτα δέν είναι, είπανε οι γειτόνισσες. Θά τού βάλης τόν καπνό, πού σοι 'τοιμάσαμε μέ την καθάλινα, θά πής μία καλή κουπά ρεταινόλαδο, θά σοι πάρωμε καί τό βράδυ δύο κοφτές βεντούζες από τη μεριά πού 'ναι τό πρήξιμο, καί θάν' είσαι αύριο περδίκι.

•Αμα πέθανε ό Βαγγέλης, γίνηκε στη γειτονιά μεγάλο σούσουρο! •Ο γιατρός πού φέρανε, ήθελε σώνει καί καλά νά π'η πώς πήγε, λέει, από τη δαγκωματιά της Φωτεινής.

—Όυτε καί ξέρουνε τί τους γίνε-ται...

—Σά δέν ντρέπονται καί λιγάκι...

—Έγώ νά τότε ματαιώδω. Έλεγε ή θειά της Φωτεινής, θά τότε φτύσω καί θά τότε μουτζώσω στά μάτια.

—Από τη δαγκωματιά της Φωτεινής! Πού ξανακούστηκε νά πεθάνη άνθρωπος από ανθρωπινή δαγκωματιά; Φίδι νά σέ δαγκώση, καί νά σέ γλύψη, λέει, μόνον άμα είναι φαρμακερό, πεθαίνει· σκορπίος, μάλιστα, πολυποδαρούσα μάλιστα, μά άνθρωπος!...

ΕΛΛΗ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

•Ο ίππότης τών 3 χιλιάδων

•Αθηναϊκό εύθυμογράφημα

του Κ.

Παν. Παπαδούκα

ΑΥΤΗ την κοπέλλα την άγάπησα από την πρώτη στιγμή πού την είδα. •Ητανε καθισμένη σέ μία πολυθρόνα, στο μπαλκόνι του σπιτιού της καί διάβαζε κάποιο βιβλίο. Καί είχε τόσο άπορροφηθεί στο διάβασμα, ώστε δέν έπρόσεξε ένα νέο συμπαθητικό, έπιθλητικό κι' ένδιαφέροντα τέλος πάντων, πού περνούσε κάτω από τό μπαλκόνι της, χτυπούσε τά παπούτσια του δυνατά στο πεζοδρόμιο κι' έθήχε μέ σημασία. Κι' αυτός ό νέος ήμουνα έγώ.

Έπερνούσα κάθε άπόγευμα — εξ άλλου ήταν ό δρόμος μου — μπροστά από τό μπαλκόνι της. •Η ίδια προσέλητική άδιαφορία, κύριοι. Περιμένα νά μέ κυτάξη, νά της χαμογελάσω, αλλά πού! Αυτή ήταν βυσσμένη στο μυθιστόρημά της, πού νά την πάρη ό διάλογος! Έκανα τότε κάτι άλλο. Περνώντας έν' άπόγευμα, πέταξα ένα τριαντάφυλλο πού κρατούσα. Δέν έδωσε σημασία. Τό άλλο άπόγευμα έρριξα ένα γράμμα πού έτοιμάσα, γεμάτο αίσθημα καί τρυφερότητα. Αυτό έσκυψε καί τό πήρε. Την έπόμενη φορά, περιμένα την άπάντηση. Καί την έπήρα. Καθώς περνούσα, μοι ήρθαν ένα σωρό κομματάκια χαρτιού — κάτι σάν χαρτοπόλεμος νά πούμε. Αυτή ήταν ή άπάντησής της. Έσχισε τό γράμμα καί μοι τό πέταξε κατάμουτρα μέ τόν προσέλητικό αυτό τρόπο.

Αυτό μέ πείσωσε καί μοι τόνωσε τόν έρωτα. Έβ'αλα για σκοπό της ζωής μου νά την κατακτήσω. •Επισαα φίλιες μέ μία γυναικούλα πού πήγαινε στο σπίτι της καί τη ρώτησα άπ' έξω άπ' έξω νά μοι π'η τί μέρος λόγου ήταν ή...

...ή Άλίκη;

—Μάλιστα. Άλίκη τί λένε;

—Άλίκη, βέβαια... Είναι παράξενο κορίτσι. Όλο μυθιστορήματα δι-

αλλάζει.

—Καί τί μυθιστορήματα, κυρία Μαριγούλα;

—Έξω κι' έγώ, παιδί μου; Όπως άκούω τη μαμά της κα τό μπαμπά της νά λένε, αυτά είναι βιβλία ιπποτικά, λέει. Όλο σπαθιά έχει μέ-

σα... Καί όπως καταλαβαίνω μέ τό λίγο μυαλό πού έχω, της άρέσουνε οι παλληκαράδες.

Αυτό ήτανε πού ήθελα νά μάθω. Άφου σ' άρέσουν οι παλληκαράδες, ώραία μου δεσποινίς, θά γίνω καί τέτοιος.

—ΠΠ—

Μέσα στις πολλές μου γνωριμίες, είναι καί κάτι άνθρωποι άπ' αυτούς πού λένε τού σκονιού καί τού παλουκιού. Έπήγα νά τους βρω. Είχα τό σχέδιό μου καί χαμογελούσα κάτω από τά μουστάκια μου γι' αυτό. Τους κέρασα μία όκα κρασί, έπειτα άλλη μία όκα κι' έπειτα άλλη μία. (•Ητανε τρεις). Καί τους είπα:

—Παιδιά, έχω μία δουλειά για σας.

—Ό,τι θέλει ό κύριος Κοκός,

—Πρόκειται για ένα κορίτσι, πού

ού άρέσουν οι παλληκαράδες. Λοι-

πόν, θά κάνομε τό εξής: Ένα βραδάκι πού θά γυρίση στο σπίτι της, θά τη βάλετε στη μέση καί θά την πειράζετε. Τότε θά πεταχτώ έγώ πού θάρχωμαι πιο πίσω, θά σας κάνω την παρατήρηση. Θά σας άρχίσω στις γροθιές καί σεις θά πέσετε όλοι χάμω. Θά κάνετε δηλαδή πώς νικηθήκατε. Τά παρακάτω είναι δική μου δουλειά. Δεχόσαστε;

—Αμα είναι για «δουλειά», δέν

—Αφ'ηέ μας Άλίκη, της είπα καί πήγαινε σπίτι.

μπορούμε νά μη δεχτούμε.

—Καί τί γυρεύετε γι' αυτή τη δου-

λειά;

—Εσύ πόσα δίνεις;

—Ένα χιλιάριο.

—Είναι πολύ λίγα, κύριε Κοκό.

—Πόσα θέλετε;

—Ένα χιλιάριο ό ένας.

—Όχι βρε παιδιά. Είναι πολλά.

—Δέν είναι, κύριε Κοκό. •Αν ήτα-

νε νά μάς π'ης νά δείρουμε κανένα, θά σοι παίρναμε δύο κατοστάρικα ό έκαστος. •Αλλά έδω, βλέπεις, πρέ-

πει νά φάμε έμείς τό ξύλο. Είναι καί ή προσβολή στη μέση. Τρία χιλιάρικα, λοιπόν, άκατέβαστα!

—Τέλος πάντων. Τρία-τρία. Δέν θά κάνομε παζάρια. Τά λεφτά θά σας τά δώσω μετά τη δουλειά.

—Ναι, κύριε Κοκό, αλλά «ό πα-

ραγγέλλον προκαταβάλλει».

—Έβ'αλα καί τους έδωσα ένα χιλιάριο. Τά παιδιά ήπιανε στην ύ-

γεία μου καί στην ύγεια του κορι-

τσιού.

—Καί πότε θά γίνη ή «μηχανή»; μέ ρώτησαν κατόπιν.

—Αύριο ή μεθαύριο. •Η κοπέλλα βγαίνει σχεδόν κάθε βραδάκι από τό σπίτι της. •Από αύριο, λοιπόν, θά

στήσετε καρτέρι. Έγώ θά έρχω-μαι από πίσω της καί θά σας κάνω νόημα...

Καταστρώσαμε μαζί τό σχέδιο, τους ώρισα τόπο καί ώρα συναντήσεως κι' έφυγα κατευχαριστήμενος από τόν έαυτό μου. Την κατάκτηση, την είχα πιά στην τσέπη... •Ημουνα βέβαιος πώς ή Άλίκη θά μέ πρόσεχε, θά ένθουσιαζότανε μαζί μου καί θά έρωτευόταν έναν ήρωα σάν καί μένα. Τό μόνο πού μέ στενοχωρούσε κάπως, ήτανε πού δέν είχα τά τρία χιλιάρικα. •Αλλά θά τά έρω-

—ΠΠ—

Δυό μέρες άργότερα, Ένα βράδυ, στις όχώτμισις άπάνω-κάτω. Τά «παιδιά» τά βλέπω νά στέκονται στο πεζοδρόμιο καί νά περιμένουν. Έγώ έχω σταθεί στη στροφή του δρόμου καί περιμένω την Άλίκη νά φανή. •Επί τέλους νά την. Κρύδουμαι στη σκιά ενός δέντρου. Μέ προσπερνάει καί την άκολουθώ, χωρίς νά μέ αντίληφθ'η. Κάνω νόημα στα παιδιά, πώς αυτή είναι. Καί τους βλέπω, καθώς ή Άλίκη περνάει από κοντά τους, νά της φωνάζουν: «Ψιτ-ψιτ, μικρό μου», νά την περικυκλώνουν καί νά την πειράζουν. Τότε τρέχω έγώ.

—Δέν ντρέποσαστε, βρε, νά πειρά-

ζετε τά κορίτσια στο δρόμο;

—Γιατί, έσένα τί σέ νοιάζει; μοι

λέει μέ ιταμότητα ό ένας. •Αδερφή σου είναι, ή γυναίκα σου;

—Όυτε άδερφή μου είναι, ούτε γυ-

ναίκα μου! Όύτε τη γνωρίζω καθό-

λου. •Αλλά δέν άνέχομαι νά πειρά-

ζουν τά κορίτσια του κόσμου, καί παληάνθρωποι σάν καί σ'ας.

—Για κύττα, ρέ, ένας ίπποτης! φω-

νάζει ό δεύτερος.

Τότε πιά δέν κρατιέμαι. Βγάζω τό

σακκάκι μου, καί τους άρχίζω στις

γροθιές, φωνάζοντας:

—Νά παληάνθρωποι! Για νά μάθε-

τε νά πειράζετε τίς γυναίκες.

Μέ τις πρώτες γροθιές, έπέσανε

καί οι τρεις χάμω, μέ διάφορα «ώχ!»... πού έβγαζαν τάχα από τόν

πόνο.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα ή κοπέ-

λα στεκόταν άναυδη καί παρακο-

λουθούσε μέ θαυμασμό την πάλη

Καί σέ λίγο, όταν καί οι τρεις έα-

πλώθηκαν στο πεδίο της μάχης, έ

φόρεσα τό σακκάκι μου καί είπα:

—Μέ συγχωρείτε, δεσποινίς γι

αυτό τό θέαμα πού είδατε, αλλά δει

μπορεί νά μένουν άτιμώρητοι μερι

κοί τέτοιοι πρόστυχοι τύποι.

—Όχι! Σας εύχαριστώ!... Σας εί'

χαριστώ, κύριε! άπάντησε έκείνη

κυτάζοντάς με μέ μάλιστα γεμάτα ά

πό εύγνωμοσύνη κι' έκτίμηση.

—Μοι έπιτρέπετε νά σας συνο-

δεύσω λίγο, για νά σας προφυλάξω

από κανένα άλλο παρόμοιο κρού-

σμα;

—Πολύ εύχαριστώ!...

Την άλλη μέρα ή Άλίκη είχε πέ-

σει στην άγκαλιά μου... Καί μοι ψι-

θύριζε κάθε τόσο:

—Είσαι ό άντρας τών όνείρων

μου! Σ' αγαπώ, γιατί είσαι ο Δυνατός!

— 33 —

— Όλα καλά, αλλά εκείνο που με στενοχωρούσε ήτανε πού δεν είχα πρόχειρες τις δυο χιλιάδες που έμειναν υπόλοιπο στα «παιδιά». Άλλα και να τις είχα, να σάς πω την αλήθεια, δεν θα τις έδιναι! Είχα την πεποίθηση ότι τα παιδιά αίσχροκερδούσαν, ζητώντας τρία χιλιάρικά, γιατί απλώς πέσανε χάρω και σκόνησαν τα ρούχα τους. Το κακό μόνο ήτανε πού έρχόντουσαν κάθε μέρα και μου ζητούσαν το «χρέος». 'Επί τέλους, θυμώσα μιά μέρα και τους είπα:

— Ποιό χρέος, κύριοι; Μου δανείτε τίποτα;

— Είναι η συμφωνία μας, κύριε Κοκό.

— Ποιά συμφωνία μας; 'Επειδή με βρήκατε σε στιγμή αδυναμίας και μ' έμμεταλλευτήκατε; 'Ενα χιλιάρικο είσατε καλά πληρωμένοι.

— Μά δεν είχαμε πει...

— 'Εγώ δεν δίνω τίποτα. Κι' αν νομίζετε πως έχετε να λαβαίνετε, να πάτε να μου κάνετε μήνυση!

— Ωστε δεν δίνετε;

— Όχι!

— Πολύ καλά.

Τί ήτανε να πω πως δεν δίνω; Το άλλο απόγευμα με περιμένανε στο ίδιο μέρος, την ώρα που περνούσα με το κορίτσι. 'Όταν τους είδα, πάγωσε το αίμα μου.

— Μιά στιγμή, κύριε Κοκό, να σου πούμε μιά κουβέντα, είπε ο ένας.

— 'Η 'Αλίκη στάθηκε και είπε:

— Θά σου έπιθεθούνε γιατί τους είδεις εκείνο το βράδυ. Θά είναι ώπλισμένοι.

— 'Αφ'ού μας, 'Αλίκη, της είπα, και πήγαινε στο σπίτι. Θά κανονίσω εγώ την υπόθεση με τους κυρίους.

— Όχι, ή κοπέλλα πρέπει να είναι μπροστά, γιατί την ενδιαφέρει, είπε ο δεύτερος.

— Λοιπόν, κύριε Κοκό, είπε ο τρίτος, θά μάς δώσης τα δυο χιλιάρικά που μέλεις χρωστάς για κείνο το βράδυ που κάναμε δηθεν πως πέσαμε χάρω όταν έκανες να μάς χτυπήσης, για να φαντάξης στα μάτια του κοριτσιού, ή θά παραβής τη συμφωνία μας;

Κάτι πήνα να ψιθυρίσω, αλλά μου κόπηκε η μιλιάν. Το μόνο που άκουσα τότε, ήτανε η φράση:

— Όχι όλοι μαζί.

— Ένας - ένας, παιδιά...

— 34 —

— Όταν εξύπνησα, βρισκόμουν στο

Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ ΛΕΓΕΙ ΣΙΣΥΣ ΆΝΔΡΕΣ:

— 'Η γυναίκα είναι ένα λουλουδί. Πρέπει να την πλησιάσης με την ίδια προσοχή και να την ενγίσης με την ίδια λεπτότητα, με την οποία εγγίζεις ένα λουλουδί.

— Προσπάθησε να κμάης εύτυχισμένη την γυναίκα που αγαπάς. Είναι ο μόνος τρόπος για να γίνης έσύ ο ίδιος εύτυχής.

— Πλησιάζοντας τη γυναίκα, ο άνδρας γίνεται καλλίτερος, ευγενέστερος. Κοντά της εξαγνίζεται, όπως όταν μπαίνει στο νερό του ιερού ποταμού.

ΟΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ:

— Δεν άρκει να είσαι ωραία. Πρέπει να θέλεις να είσαι ωραία.

— Μή βασιζέσαι μόνο στην ομορφιά του σώματός σου. Προσπάθησε να την συμπληρώσης με ωραία λόγια. με χαριτωμένα παιχνίδια, με εύθυμη διάθεση, με προθυμία

νοσοκομείο. 'Η 'Αλίκη δεν ήρθε να με ιδί... Και ασφαλώς εν θα θέλη να ξαναϊδή τον «δυνατό» άνθρωπο, που τις έφαγε από τρεις και — το χειρότερο — από τον καθένα χωριστά... Και τώρα, ή συμβουλή που ένω να σάς δώσω είναι: 'Αμα κάνετε συμφωνίες, να τις τηρήτε με κάθε θυσία. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΛΙΨΙ

Είχαμε καθίσει στην κοφή ψηλά, κι' άστρα ήταν θολά, άστρα ήταν πολλά, άστρα κι' έχουν σβύσει.

Είχαμε καθίσει στην άκρογιαλιά, κι' ήταν σιγαλιά και ήτανε πουλιά, κι' έχουν φτερουγίσει

Και ήταν στην καρδιά άχ' αγαπημένη, τώρα μιά ευωδιά, θλίψη στην καρδιά μοναχά άπομένει.

Κ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Κατά τον Μεσαίωνα, σε πολλά μέρη της Ευρώπης, συνήρχοντο έρωτικά δικαστήρια, τα οποία εξέδικαν άποκλειστικά άισθηματικά ές ύποθέσεις.

Αι άποφάσεις των δέ ήταν έκτελεστές, όπως οι άποφάσεις των άλλων δικαστηρίων!

Το 1174, το έρωτικό δικαστήριο της Καμπανίας εξέδωσε την έξης άπόφαση:

Το ζήτημα ήταν να εξακριβωθή «έάν μπορεί να υπάρξή άλλη θιν ή αγάπη μεταξύ συζύγων». 'Η άποφάσις δέν ήταν πολύ ίκανοποιητική για τους όπαδούς του γάμου. «'Αποφαινόμεθα — έλεγε — και καθορίζομε δύναμη των έξουσιών δι' ών περιβαλλόμεθα, ότι έρωας δέν δύναται να ύφίσταται μεταξύ άτόμων συνδεομένων δια των δεσμών του γάμου».

Έσείς τί λέτε;

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

Στην 'Αμερική υπάρχουν, ως γνωστόν, όργανώσεις που έχουν ως σκοπό να έρωτοδν το κοινό και να σχηματίζουν μιά βασική γνώμη περί των αντίληψών του. Στην έρώτησι λοιπόν: «Ποιές είναι οι δώδεκα κυριώτερες άρετές του ιδεώδους συζύγου», απήντησαν έκατό χιλιάδες 'Αμερικανίδες.

Κυριώτερη άρετή έθεωρήθη ή ειλικρίνεια. 'Επειτα, κατά σειράν: ή αγάπη πρός την οικογένεια, ή καλή ύγεια, ο καλλίτερος χαρακτήρ, ή αγάπη πρός τα παιδιά, το χιούμορ, ο ιπποτισμός, ή έγκράτεια, ή κοινωνικότης, ή έπιτυχία στις έργασίες, ή έλλειψις παραξενιάς στο φαί και τέλος ή όμορφιά!

Έχουν άραγε οι 'Ελληνίδες την ίδια γνώμη με τις 'Αμερικανίδες όμοφύλους των;

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

'Η Δούκισσα του 'Αννοδέρου, κυρία ντ' 'Οσανμπρούκ, είχε έναν σύζυγο άρκετά άστατο. 'Επειδή όμως ήταν γυναίκα έξυπνη, πρακτική και όπερήφανη, έκανε πως βλέπει τα παραπτώματά του συζύγου της. Μιά μέρα, ένας κακεντρεχής φίλος, της έλεπε:

— 'Ο κ. δούξ προσφέρει την καρδιά του στην μιά και στην άλλη...

— Δεν με νοιάζει καθόλου, έκαμε ή δούκισσα. 'Αρκει να μη την φέρνι πάλι πίσω.

Τα γιασεμιά

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΗΣ εύρεθηκε πάλιν μπροστά στο δράμα της άφιλάς. Της άφιλάς όμως πού άντλει θάρρος από την άπελπισίαν και όπλίζεται με γενναϊότητα. Της άφιλάς πού σκοτώνεται να μην αποκλυφθή και προβάλλει ως πρόσχημα το φιλότιμο. Την έξυπνάδα. Της τραγικής άφιλάς πού μάχεται άπεγνωσμένως να μη σκανοον οι άδεις τσέπες της και πού ύποκρίνεται με νευρικών και άκατανόητων ζήλων να μη φανή δθθεν κορόϊδο—ή άφιλία!

Είκοσι έτών είναι ο νέος. Και έχει εις την τσέπη μερικά τάλληρα. Έχει όμως, παρ'αλήλως, το έκείνο το άπαραίτητον καμουφλάρισμ' ώστε να μη μπορεί ούτε να ύποπτευθί κανείς το δράμα. 'Ηγουν κουστουμάκι φρεσκοσιδερωμένο. Μαλλιά λαδωμένα. Γραβάτα καλοδεμένη. Παπούτσι φρεσκοθαμμένο.

Καμουφλάζ, είπαμε. Είς την πλατεία του Συντάγματος κάθεται και τρώει πιάτταν. 'Όπου ο διάβολος φέρνει πλάϊ του την κυρία 'Αφροδίτην μετά της δεσποινίδος 'Ελενίτσας. Κάνει άστραπαλιώς έναν ύπολογισμόν των οικονομικών δυνατοτήτων του και όπλίζεται με θάρρος—κουμμάτια να γίνη.

— Καλημέρα σας.
— 'Ω! 'Ο Νίκος.
— Πώς είστε;
— Μερί, έσείς.
— Θά καθήσετε να πάρτε τίποτα;
'Η κόρη έδίστασε. 'Η μάννα όμως άπήντησε με ύφος σταθερόν:
— Πώς, εύχαρίστως.
— Μά...μαμά...
— Καθήσε 'Ελενίτσα.
— Μά...μαμά.
— Ποδ θά πάμε; Μιά φορά πού ο κ. Νίκος έχει την καλωσύνη να μάς καλέση δέν μπορούμε να τον προσβάλωμε.

Έννοείται ότι θά έπροτιμούσε ο άτυχής νέος να προσβληθί χίλιες φορές παρά να γίνη τόσο άσέμνος δεκτής ή πρότασίς του. Μόλις είδε τον σεβαστόν όγκον της μαμάς να στρώνεται πρώτος του ήρθε ή άκατάσχετος έπιθυμία να της τραβήξη μιά κλωτσιά. 'Αλλά λόγω του ότι δέν ήταν εύκολο να πραγματοποιηθών οι θαύτερες έπιθυμίες του αναγκάσθηκε, την άνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος, να χαμογέλαση εύγενέστατα:

— Τί θά πάρετε;
'Η κόρη ήταν σεμνή:
— Μερί. Τίποτε.
'Η μαμά όμως ήταν άναίδής.
— Ένα παγωτό.

Και σαν να μην έφτανε αυτό έγόριος έπιθυμητικώς στην κόρη:

— Πάρε τίποτε, καυμένη. Δεν μπορείς να προσβάλλης έτσι τον κ. Νίκο... 'Εκ. Νίκο;

'Ο κ. Νίκος ήσθάνθη την άκατανίκητον έπιθυμίαν να την σφάξη αλλά και

πάλιν την άνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος έμειδίασε εύγενέστατα και είπε:

— Πώς, βέβαια.
— 'Ελα 'Ελενίτσα...
— Μά δέν θέλω τίποτε καυά...
— Πάρε ένα παγωτό. Γκαρσον φέρε δυο παγωτά, το ένα κρέμα-σοκολάτα και το άλλο φιστίκι.
Και στρεφόμενη στον θράζοντα Νίκο:
— Μή την παρεξηγής, αγαπητέ Νίκο. 'Ελα, είναι ντροπαλή ή 'Ελενίτσα μου. Κι' ούτε καταλαβαίνει πως με τον τρόπο της αυτό προσβάλλει τον κόσμο...
'Ο κ. Νίκος αισθάνθηκε την άκατάσχε-

— Σηκώνεται επάνω και μου λέει λωποδύτη, παληάνθρωπε, ληστή!...

την έπιθυμίαν να την βουτήξει άπ' τον λαμπό, αλλά δια τρίτην φοράν την άνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος έμειδίασε πάλιν, εύγενέστατα, έτριψε τα χέρια του και είπε:

— Λοιπόν; Τί άλλα νέας
— Μερί. 'Η μαμά;
— Καλά κ. 'Αφροδίτη.
— 'Η δεσποινίς Σοφία;
— Πολύ καλά.
— Θά περάσω καυμά μερα άπ' το σπίτι να τους δώ. Νά, τις μέρες αυτές με τον πόλεμο έχουμε τέτοια άνησυχία στο σπίτι ώστε δέν μπόρεσα να πάω πουθενά.

Ταύτα και πολλά άλλα έλεγε ή κ. 'Αφροδίτη, ενώ ο άτυχής Νικόλακης ύπελόγιζε όκτώ το ένα παγωτό, κι' όκτώ το άλλο δεκάξη, κι' άλλες όκτώ το δικό του είκοσι τέσσερις και κάτι μπουρμπούρα είκοσι έξη—είκοσι έφτά, είχε τριάντα—κουμμάτια να γίνη. Εύτυχώς το μικρόν δράμα δέν θά εξέλισσεται εις συμφοράν ούτε και πλήρη καταστροφήν. Μπορούσε

να ξεδέψη το πών, αλλά θά έσωζε την τιμήν.

'Εκεί επάνω ένεφανίσθη ο άντοπάλης:

— Λέγε.
— Πλησιάζω με τ' άνθάκι.
— Τ' άκουσα αυτό...

— Λέω γιασεμιά έδω. 'Ο κύριος είχε κουθέντα δέν μ' έπρόσεξε. 'Αλλά ή κυρία έκοψε την κουθέντα στη μέση και κύτταγε τα γιασεμιά. Της προσφέρω, λοιπόν, κ. πταισματοδίκη, προσφέρω και στην κοπέλλα και ή κοπέλλα δέν ήθελε και ή μάννα τα μύριζε κι' έλεγε τί ωραία μυρουδιά πού βγάζουν. 'Ο κύριος ξεροκοκίνιζε και στριφογύριζε στην καρέκλα και καταλάβαινα πως δέν ήθελε να πάρη γιασεμιά. 'Η κυρία όμως, καρφίτσωσε ένα ματσάκι στο στήθος της και έλεγε και στην κοπέλλα πάρε ένα ματσάκι καυμένη 'Ελενίτσα, όπου μπήκε κι' ο κύριος στην μέση και λέει παρακαλώ δεσποινίς 'Ελενίτσα, πάρτε. Κι' ύστερα ή μάννα είπε στην δεσποινίδα 'Ελενίτσα δέν μπορείς να προσβάλλης τον κύριο κι' ή δεσποινίς 'Ελενίτσα πήρε.

— Προχώρει.
— Το λοιπόν.
— Λέγε ντε!

— Ρωτάει ο κύριος ποσο κανουν; Τοδ λέω δέκα δραχμές. Σηκώνεται επάνω κα- τακόκκινος, με λέει λωποδύτη, παληάνθρωπο, κλέφτη, πού ληστεύω δηθεν τον κόσμο! Τοδ λέω μπαρντόν κύριε μή με βρίζετε δόστε ένα τάλληρο! Ούστ από δώ παληοτόμαρο μου λέει, κλέφτη, λούστρο, ληστή, αλήτη! Και ενώ τάλεγε αυτά, βγάζει τα ματσάκια μόνος του από το στήθος των γυναικών, πού τον κυττούσαν σατισμένες και μου τα δίνει, πάρτα και φύγε, αρχικλέφταρε! Τοδ λέω, παραλατάτα κ. πταισματοδίκη, δόσε ένα δί- φοραγκο. Στο διάβολο να πάς, μου λέει, παληολούστρο. Το όποιον καταλάβα τη μηχανή. Δεν είχε ψιλή! Και ήθελε να κάνη και τον κάρνα.

'Εκεί έγινε το κακό. 'Υπαίτιος τοδ καυγά έκρίθη ο νέος.

— Πενήντα δραχμές πρόστιμο.
— Τί;;;
— Και με τα έξοδα έκατό.

Κατακόκκινος:
— Με συγχωρείτε κ. πταισματοδίκη αλλά έχετε δέν κρατώ μαζί μου άρκετά ψιλά...

Και οδηγείται εις το φρέσκο ύσπου να βρεθούν τα ψιλά.

Δ. ΨΑΘΑΣ

«Τὰ εύρισκόμενα» τοῦ Δ. Σολωμοῦ

ΠΡΟ 80 ἀκριβῶς χρονῶν ἐτυπώθη-
κε στὴν Κέρκυρα ἕνα βιβλίο, ποῦ
ἐπαίξε τὸν μεγαλύτερο ρόλο ἀπὸ
κάθε ἄλλο στὴν λογοτεχνία μας. Ἦ-
ταν «Τὰ Εὐρισκόμενα» τοῦ Διον. Σολω-
μοῦ.

Ὁ ποιητὴς Σολωμός, ἐνῶ ἔγραφε καὶ
«Ελληνικά» καὶ Ἰταλικά ποιήματα, μὰ
καὶ ἀρκετὰ πεζὰ ἀπὸ παιδὶ σχεδὸν ἕως
τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς του,
δὲν ἐδημοσίευσε ὅσο ζούσε παρὰ ἐλάχιστα
ποιήματα. Ἐτύπως μόνον σὲ φυλλάδια
τῶν «Ἰωνῶν» εἰς τὴν ἐλευθερίαν»,
παραινυθεὶς ἀπὸ τὸν Σπύρο Τρι-
κούπη κι' ἐδημοσίευσε κι' ἕνα κομ-
μάτι ἀπὸ τὸ ποίημά του «Ὁ Δάμ-
πος» σ' ἕνα περιοδικὸ μὲ τίτλο «Ἰόνιος
Ἀνθολογία» ποῦ ἐξεδίδετο στὴν Κέρκυ-
ρα. Κι' αὐτὸ τὸ κομμάτι τῶν δώδεκα νὰ δη-
μοσιευθῇ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λόρδο
ἀρμοστή τῆς Ἐπτανήσου...

Ἐπειδὴ, λοιπόν, ὁ Σολωμός δὲν εἶχε τυ-
πώσει τὰ ἔργα του ὅταν ζούσε, ἦταν με-
γάλη ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ νὰ τὰ δια-
βάσῃ τυπωμένα μετὰ τὸν θάνατό του.
Ἐκυκλοφοροῦσαν βέβαια ὡς τότε μερικὰ
ἔργα τοῦ Σολωμοῦ σὲ ἀντίγραφα, ὅπως
ἡ «Ξανθοῦλα», ἡ «Φαρμακωμένη» καὶ ἄλ-
λα καὶ μάλιστα υετικά ἀπὸ τὰ ἀντίγρα-
φα αὐτὰ ἦταν παραλλαγμένα ἀπὸ τίς πολ-
λές ἀντιγραφές... Μὰ τὰ πλεονεκτήματα
τοῦ ποιητοῦ ἦσαν ἀγνωστά.

Δυὸ χρόνια λοιπόν, μετὰ τὸν θάνατο
τοῦ Σολωμοῦ, τὸ 1859, ἐκυκλοφόρησαν
«Τὰ εὐρισκόμενα» του. Οἱ φίλοι τοῦ ποι-
ητοῦ κι' οἱ θαυμαστές του ἐμάζεψαν τὰ
χειρόγραφα του, τὰ τακτοποίησαν καὶ τὰ
ἐτύπωσαν. Ὁ κυριώτερος φροντιστὴς αὐ-
τῆς τῆς δουλειᾶς ἦταν ὁ Ἰάκωβος Πολυ-
λάς, ποῦ ἔγραψε τὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου
καὶ ἐτακτοποίησε τὰ ἑλληνικά ποιήματα.

Ὁ Πέτρος Κοναράτος ἐτακτοποίησε,
ἐπιμελήθηκε καὶ προλόγισε τὰ Ἰτα-
λικά. Καὶ ἀκόμα ἐδοῦθησε στὴν ἐκδοσὶ ὁ
ποιητὴς Γεράσιμος Μαρκοῦρας καὶ ὁ Κά-
ρολος Μάνεσης. Ἐπὶ ἐμαθὲν ὅλη ἡ Κέρ-
κυρα πὺς ἡ ἐκδοσὶ θὰ ἦταν σπουδαία ἀ-
φ' οὗ τῆς ἐκδοσὶς λόγιοι ἐδόσαν κι' αὐτή.

Καὶ τὸ βιβλίο ἐξεδόθη. Πρωτοτυπημένο
χωρὶς λάθη, ἀνετα τυπωμένο, ἄξιο τοῦ
ποιητῆ.

— III —

Μόλις ἐφάνηκε τὸ βιβλίο ἀνοίξαν πρῶ-
τα ἡ συζήτηση γιὰ τὴ γλῶσσα. Τὸ αἰώ-
νιο ζήτημα! Ἀλλοὶ υποστήριζαν πὺς τὸ
βιβλίο αὐτὸ ἀνοίγει νέους δρόμους στὴν
λογοτεχνία μας γιατί εἶναι γραμμένο στὴν
δημοτικὴ, τόσο τὰ ποιήματα, ὅσο καὶ ὁ
«Διάλογος» τοῦ Σολωμοῦ, ὅπου γίνεται
κίχρημα ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς. Ἀντίθετα
ἄλλοι ὑπεστήριζαν πὺς ἡ γλῶσσα τοῦ
Σολωμοῦ δὲν εἶναι ἡ κατάλληλη γιὰ τὴν
ποίησι καὶ πὺς εἶναι στυφὴ καὶ ἀκα-
τάλληλη. Ἡ συζήτηση αὐτὴ γρήγορα ἀ-
γρίεψε καὶ χωρίσε τοὺς λογίους σὲ δύο
στρατοπέδα...

Λίγες μῆνες ἀργότερα, ὁ Σπ. Ζαμπέ-
λιος, ποῦ ἦταν ἀπὸ τοὺς πλεονεκτήματα
ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐξέδωκεν ἕνα βι-
βλιαράκι ἀπὸ 100 περίπου σελίδες μὲ τί-
τλο: «Πόθεν ἡ λέξις τραγοῦδω; Σκέψεις
περὶ ἑλληνικῆς ποιήσεως».

Τριάντα πέντε σελίδες ἀφιερώνει ὁ

Πὺς ἐξεδόθησαν τὰ ἔργα τοῦ Σο-
λωμοῦ 2 χρόνια μετὰ τὸν θάνατόν
του. — Ἡ δημιουργία δύο μεγά-
λων ζητημάτων. — Ἡ ἀξία τῆς
γλώσσας καὶ τῆς ποιητικῆς τοῦ
Σολωμοῦ. — Τί ἔγιναν τὰ ἄλλα
ἔργα του;

Ζαμπέλιος γιὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἔργου
τοῦ Σολωμοῦ. Βρίσκει λοιπὸν ἀφροντιστὰ
στὴν ποίησή του. Κατόπιν τὸν εὐρίσκει
ὅχι ἀρκετὰ ἑλληνα ποιητὴ. Τὸν θεω-
ρεῖ ὑπερβολικὰ μυστικιστὴ καὶ τὴν γλῶσ-
σα του σκοτεινὴ καὶ γριφώδη. Φέρνει πα-
ραδείγματα ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα ἔργου
τοῦ Σολωμοῦ καὶ προσθέτει: «Ποῦ ἡ
καθηνία τῆς ἐμπνεύσεως; Ποῦ τὸ ἦσαν

Ο Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

(Ἡ πιὸ αἰσθητικὴ προσωπογραφία
τοῦ ποιητῆ, ποῦ ἐσχέδιασεν ὁ ζω-
γράφος Π. Προσαλέντης, ὅταν ὁ
Σολωμός ἦταν νεκρός, ἐκ τοῦ φυ-
σικοῦ).

τὸ ἀγγὺν καὶ δροσερὸν τῆς καθομιλου-
μένης γλώσσας;».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ γρήγορα εἶχε τὴν ἀ-
πάντησή του μὲ ἄλλο. Ὁ Ἰάκωβος Πολυ-
λάς δὲν ἐκοιμήθηκε καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἐ-
ξέδωκε ἕνα βιβλιαράκι, ὅπου ἀπαντοῦσε
στὸν Ζαμπέλιο. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ ἔχει
ἐπιγραφή: «Πόθεν ἡ μυστικοφοβία τοῦ
κ. Σ. Ζαμπελίου; στοχασμοί».

Σ' αὐτὸ ὁ Πολυλάς γυρνᾷ τίς ἰδέες
τοῦ Ζαμπελίου. Ὑποστηρίζει πὺς ὁ Σο-
λωμός δὲν εἶναι σκοτεινός, δὲν εἶναι μυ-
στικιστής, ἀλλὰ ὑπόδειγμα ποιητοῦ. Καὶ
ἰδιαίτερα ἐπαινεῖ τὴν δημοτικὴ γλῶσσα
τοῦ Σολωμοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι περιποιεῖται
καλὰ τὸν Ζαμπέλιο, καὶ τὸν ὀνομάζει σὲ
τέλος τοῦ βιβλίου ἀκούστη καὶ αὐτοκά-
λεστον τῆς κοινῆς γνώμης ἐρμηνευτὴν
καὶ ἀκλινὸν τοῦ Βυζαντινοῦ τύπου
καὶ τῆς σοφιστικῆς ἀλαζονείας...

— III —

Ἡ δεύτερη συζήτηση ποῦ ἀνοίξαν τὰ
«Εὐρισκόμενα» εἶναι τί ἔγιναν τὰ ἄλλα
ἔργα του, ἀφ' οὗ αὐτὰ εἶναι τὰ εὐρισκόμε-
να.

Ὁ Πολυλάς σὲ τέλος τοῦ προλόγου
τοῦ γράφει:

«Διότι πὺς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα γὰ

φανερῶν τὰ ἀκόμη σωζόμενα συγγράμ-
ματα τοῦ μακαρίτου, ὥστε τοῦτο τὸ βι-
βλίον νὰ μὴ σταθῇ ὡς ἱστορικὸ μνημεῖο
τοῦ τρωμεροῦ κινδύνου, εἰς τὸν ὅποιον εὐ-
ρίσκονται, ἐπιδουλεύμενα ἢ ἀπὸ τὴν αἰ-
σχροκέρδεα ἢ ἀπὸ τὸν φθόνον, τὰ καθαρὰ
γεννήματα τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς μεγα-
λοσύνης».

Αὐτὴ ἡ παράγραφος τοῦ προλόγου τοῦ
Πολυλά ἀνοίγει ἀτελείωτη συζήτηση.

— Ὡστε, ἔλεγαν, εἶχε καὶ ἄλλα ἔργα
ὁ Σολωμός καὶ τοῦ πὰ κατέστρεψαν; Ἡ
τὰ ἐκρύψαν καὶ δὲν τᾶδωσαν στοὺς τέσ-
σερις λογίους νὰ τὰ τυπώσουν; Καὶ γιὰ-
τί;

Συζητοῦσαν ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ ποῦ «ἀπὸ
αἰσχροκέρδεα ἢ ἀπὸ φθόνον» ἐκρύψαν ἢ
κατέστρεψαν τὰ ἔργα τοῦ Σολωμοῦ. Τά-
χα οἱ συγγενεῖς του; Μήπως ἡ ἐκδοσὶ
τῶν ἔργων τοῦ Σολωμοῦ δὲν ἦταν δόξα
καὶ τιμὴ καὶ γι' αὐτούς;...

Καὶ ἄρρισαν ἀπὸ τότε οἱ διαδόσεις καὶ
οἱ θρύλοι γύρω στὰ «ἀνέκδοτα» καὶ ἄγνω-
στα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ.

— III —

Ἐπέρασαν 42 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκδοσὶ
τῶν «Εὐρισκόμενων» τοῦ Σολωμοῦ. Στὸ
μεταξὺ ἔγιναν ἄλλες δύο ἐκδόσεις τοῦ
Σολωμικοῦ ἔργου, ποῦ περιείχαν περὶπου
ἕνα καὶ ἡ πρώτη. Τί ἔγιναν λοιπόν
τὰ ἀνέκδοτα;

Βρισκόμαστε τώρα στὸ 1901. Ἡ Ζα-
κυνθινὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν ἐορτασμὸ τῶν
ἐκατὸ χρονῶν ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ ποι-
ητοῦ εἶχε δημοσίευσι ἐγκύκλιο καὶ ἐζη-
τοῦσε τὴν ὕλη καὶ ἡθικὴ ἐνίσχυσι ὅλων
γιὰ τὸν καλλίτερον ἐορτασμὸ. Στὴν ἐκ-
κλησίαν ἀπήντησε καὶ ἡ κόμησσα Ἀσπα-
σίη Σορδὶνα Ρίγκλερ, γυναικαδέλφη τοῦ
Ἰακ. Πολυλά, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ
προσέφερε στὴν ἐπιτροπὴ τοῦ ἐορτασμοῦ
τὰ χειρόγραφα τοῦ Σολωμοῦ, ποῦ ἐχρησι-
μοποιήθηκαν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκδοσὶ τῶν
«Εὐρισκόμενων» τοῦ 1859. Τῆς τὰ εἶχεν
ἀφίστη πεθόνοντος ὁ Πολυλάς.

Τὰ πολυτίμα χειρόγραφα ἐστάλησαν ἀ-
πὸ τὴν Κέρκυρα στὴ Ζακύνθο μεσῶ τῆς
Ἰονικῆς Τραπεζίτας, ὡς γοηματόδεμα, καὶ
εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μουσείου Σολωμοῦ ποῦ ἰ-
δρυθῆναι τότε στὴ Μασωνικὴ Στοὰ τῆς Ζα-
κύνθου.

Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ εἶδαν ἀπὸ τὸ 1901
καὶ ὑποὶ μερικοῖς λόγοις καὶ παρετήρη-
σαν ἐκπληκτοὶ ὅτι μέσα σ' αὐτὰ ἦσαν καὶ
ἔργα ποῦ δὲν ὑπῆρχαν στὴν ἐκδοσὶ τῶν
«Εὐρισκόμενων».

Ἄλλο μυστήριον πάλιν αὐτό! Ἀφ' οὗ
ὁ Πολυλάς εἶχε τ' ἀνέκδοτα αὐτὰ πὺς δὲν
τὰ εἶδε στὸν τόμο, ἀλλὰ κατηγοροῦσαν
ὅτι ἄλλοι ἐξάφνης τὰ ἔργα τοῦ Σολω-
μοῦ;

— III —

Τέλος τὸ 1927 ἦλθαν στὸ φῶς τὰ ἀ-
νέκδοτα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ, ὅσα ὑπῆρ-
χαν μέσα στὰ χειρόγραφα, ποῦ εἶχε ἡ
Μασωνικὴ Στοὰ τῆς Ζακύνθου, μὰ δὲν
ἱπῆρχαν στὴν ἐκδοσὶ τῶν «Εὐρισκόμε-
νων». Τὰ ἐξέδωκεν ὁ κ. Κ. Καιροφύλας
σὲ πολυτελῆ τόμον.

Τὴν κατὰ τὴν τῶν λογίων, ἐπαχολού-
θησαν οἱ συζητήσεις. Γιατί ὁ Πολυλάς
δὲν ἐξέβησε τὰ ἔργα αὐτὰ; Γιατί τὰ ἐ-
κρύψε; Τάχα ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὸν
Σολωμὸ καλλίτερον καὶ δὲν εἶχε στὸ δι-

Νέα ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ!

μου; ρώτησε σὲ λίγο ἡ κόρη τῆς Σουσά-
νας.

— Ἐνας ρόζ ρουπάκι γιὰ τὸ μαρβ. Ἄ-
κόμα δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη τὸνε γρά-
ψαμε. Χειμῶνας ἔνεται κόρη μου, καὶ
τὰ μαρβὰ κρυολογῶνε.

— Καλοροῦζικο νάναι κι' καλὴ λευ-
τερὰ πιά νὰ δῇ ἡ Σουλτάνα σου. Πόσω
μηνῶν εἶναι;

— Μὰ τὸν ἄλλο μῆνα καροῦσά γέννα.
— Νάναι μᾶλλον ἀγοράκι!

— Καλὲ δὲ βαρύνει! Τῇ καλοῦσας

Ἄδειασε τὸν κουδᾶ στὰ κεφάλια
τοῦ κόσμου.

τὸ παιδί τὸ πρῶτο νὰ κορίτσι. Λέει
μὰ παροιμία. Νά, δὲ βλέπει, τ' ἀγόρια
ἤθελαν τὴν κορῶνα στὴν μαννάδες τους!
Τυχρὸ νάναι κι' ἀπὲ ἀγόρι, κορίτσι, τὸ
ἴδιο κάνει.

Ἡ Σουσάνα ἐπενέβηκε.

— Τυχρὸ νάναι, Προφύρια μου!

— Ἦπῃ καὶ τὸ ἀγόρας ἕνα ἄν-
δρ' ἐστὶν ἐν τῇ λευτερίᾳ μὲ τὸ κα-
λὸ, Χριστέ μου. Ἦπῃ φασκίς, ἕνα ρο-
γοῦζι, ἂν καὶ δὲ θὰ χρειαστῇ γιὰ τὴν
μείναι εὐμαρὶς γαλατοῦσε!

— Ἐ πάντα χρειάζεται.

— Πάω γιὰ τὴν ἀσπὰ τὸ φαί στὴ φω-
τιά, κι' ἡ κόρη μου εἶναι τώρα ξελογια-
σμένη νὰ μαρκαρὶ τὰ μαρβὰδια.

— Ἀμὲρ στὸ καλὸ. Καλὲ Προφύρια,
τί εἶναι ἡ μάτσηλ στὴν πόρτα σου;

— Ἦδὸ! Καλὰ λές. Δὲ κόσμος! Καλὲ
τ' εἶναι;

Ἡ Σουσάνα ἤν κατῆκε.

— Μὴ τομαζίς. Εἶναι ἡ λεγόμενη μὲ
τὰ παιδιὰ τῇ καὶ μαρτζευτήκανε καὶ πε-
ραστικοί. Φαίνεται πὺς κάπου λογοφά-
νε ἡ κορη σου μὲ τὸ γαμπρὸ σου καὶ πῇ
γανὲ ν' ἀκούσῃ!

Ἡ Προφύρια κατακοκκίνισε:

— Μὴ μοῦ τὸ λές κι' ἀναψα! Καλὰ, δὲ
μπορεῖ ἕνα ἀντρώγονο νὰ πῇ τὰ νιτερῶσα
σου; Τί εἶναι καλὲ αὐτὴ, σπίνος, τῇ
γειτονιάς. Ἐχῶ νὰ τῆς κάνω πού νὰ
μὲ βλέπῃ καὶ νὰ τρέμῃ ἡ βράμα.

Ἀσπὴς τίς δύο γυναῖκες καὶ τράβηξε
κατὰ τὸ σπίτι τῆς. Στὸ δρόμο σκέφτηκε
νὰ πάῃ ἀπὸ τὸ πίσω πορτί καὶ ν' ἀνεβῇ
στὸ δῶμα νὰ μὴν τῇ δοῦν καὶ σκορπί-
σου καὶ εἶχε σκοτεινιάσει, πλῆρως
σιγὰ-σιγὰ, μῆλῃς στὸ στενὸ κι' ἀνέ-
βηκε τῇ σκάλα τῆς ταράτσας.

Δὲ ρεζιλίγια πράγματα ἡ λωλο-Ἐ-
ριμιόνη! Ἀντί νὰ πάῃ νὰ μπαλώσῃ τὰ
παιδιά τῇ γυρίζει πόρτα-πόρτα καὶ κά-
νει σείρη! Ἐλα Θεέ μου!

Ἐσκυψε καὶ εἶδε ὅλο ἐκεῖνο τὸν κό-
σμο, γυναῖκες παιδιὰ, ἄντρες νὰ ἔχουν
τὸ χέρι στ' αὐτὴ καὶ νὰ ἀκούνε στὸ παρα-
θύρι τῆς. Τῆς φάνηκε πὺς κάποιος μι-
λοῦσε δυνατὰ μέσα, μὰ δὲν ὑπόρεσε νὰ δι-
ακρίνῃ λόγια.

— Ὁ γαμπρός μου πάλι γρίνες θάξῃ,
σκέφτηκε.

Πῆγε καὶ πῆρε τὸν κουδᾶ ποῦ ποτίζει
τίς γλάστρες τὸν νέμει νερὸ ἀπὸ τὴ θρύ-
ση καὶ καθὼς ἦταν ὑψηλὰ, τὸν ἀδειασε
στὰ κεφάλια τοῦ κόσμου.

— Νά μαρβ! Γιὰ νὰ μάθετε νὰ κρυφα-
κοῦτε μαρκαράδες, θρωμοναῖνες, πα-
λῆπαῖδα. Δὲν ἔχετε ρημάδια νὰ συμμα-
τρεψτε τέτοια ὥρα;

Ἐνα μονοφῶν ἀκούστηκε καὶ δέκα χέ-
ρια ὑψώθηκαν πρὸς τὴν ταράτσα:

— Μορὴ λωλάθηκες γράφ γυναῖκα!

— Μὰ πὺς νὰ σὲ παρεχούσε κρῶς ἔ-
δωκε!

— Τί γυρεύεις ἀπὸ τὴ λωλο-Προφύρια!

— Νά! Κακορονοῦνέ!

Ἐνας πόλισσαν φάνηκε.

— Θὰ πληρώσῃς πρόστιμο κυρά μου,
εἶπε, νὰ μάθῃς νὰ μὴ ρίγνῃς τὰ νερά σου
στὸ δρόμο.

— Καλὲ ποῖο δρόμο! Ἐγὼ τὰρριζα ἐπί-
τηδες γιὰ νὰ τῇ κάνω σούπη! Τί θένε
καὶ κρυφακοῦνε στὸ σπίτι μου!

Ἡ Σουλτάνα βγήκε στὸ παράθυρο κα-
τασυννιμένη.

— Καλὲ σαμά, εἶπε, ὁ Δημητράκης ἡ-
θαλε τὸ ραδιόφωνο καὶ ἀκούανε τὰ πολε-
μικὰ νερά ἀπὸ τὴν Εὐρώπη οἱ ἰσταννοί!

Κατέβηκε ἡ Προφύρια σὰ βρεμένη
γάτα.

— Ἦποεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε, φώναξε.
Τί ξέρω, ἐγὼ πὺς τὸ ἀραδιόφωνο σένει
καὶ νέδες ἀπὸ τὴν Εὐρώπη! Κι' ὕστερα
νὰ σοῦ πῶ, ἦταν ἀνάγκη τὰ πράγματα
ποῦ λέει τὸ δικό μας ἀραδιόφωνο νὰ τ'
ἀκούῃ ὅλ' ἡ νιτοῦν! Μαρβὶ νὰ μὰς
ἔλεγε καὶ κανένα ἰσταννὸ καλὲ! Ἀς
πάῃ καθένας στὸ ρημάδι του!

Τί είναι τὸ «καμουφλάζ»

Τὰ τεχνάσματα τῶν ἐμπολέμων

ΜΕ τὴν ἐναρξὴ τοῦ νέου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τὸ «καμουφλάζ» βρίσκεται καὶ πάλι στὴν ἡμερησία διάταξη. Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ, Ἀγγλοὶ καὶ Πολωνοὶ συναγωνίζονται πῶς νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἄλλον, κρύβοντας μετὰ διάφορα «τρίκ» τὰ πολεμικά μέσα πού διαθέτει ὁ καθένας.

Τὸ καμουφλάζ εἶναι γαλλικὴ ἐπινόησις καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν προηγούμενον μέγαν πόλεμον τοῦ 1914-1918. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, τὴν υἱοθέτησαν καὶ οἱ Γερμανοὶ μετὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διαταγὴ τοῦ στρατάρχου Χίντεμπουργκ: «Στρατιώτα! Πᾶρε τὴν κάσκα σου, ἐάφη τὴν σὲ διάφορα ἀκανόνιστα σχήματα μπλε, κίτρινη καὶ πράσινη καὶ νᾶσαι θέβαιος ὅτι θὰ γίνῃς ἀόρατος».

Τὸ καμουφλάζ ἄρχισε μετὰ τὸ μακρινὸν πόλεμον τῶν κανονίων. Διότι οἱ ἄνθρωποι χεῖρισται τοῦ χρωστικῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μετὰ τὸν πόλεμον, ὅπως ὁ Φοαὶν, ἐπαίρναν χρώματα ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένα καὶ ἐβάφον τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πυροβόλων μετὰ διάφορες ἀκανόνιστες καὶ «παρδαλόχρωμες» κηλίδες οὕτως ὥστε νὰ σπάσουν καὶ νὰ γίνωνται δυσδιάκριτες οἱ γεωμετρικὲς γραμμὲς καὶ νὰ παραμορφώνεται τὸ σχῆμα τοῦ ὄπλου.

Πολὺ γρήγορα, ὅμως, ἐγένε ἀντιληπτό ὅτι μὲ μόνον τὸ μακιγιαρισμὸν τῶν πυροβόλων καὶ τῶν τάνκς, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ξεγελασθῇ τὸ μάτι τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ παρουσία τῶν στρατιωτῶν γύρω ἀπὸ τὰ κανόνια ἐπρόδιδε καὶ τὴν ὑπαρξὴ τῶν κανονίων. Κατόπιν τούτου, οἱ ἀριστοτέχναι τοῦ καμουφλάζ ἐσοφίσθησαν ἕνα ἄλλο συμπληρωματικὸν κόλπον. Ἀπλώσαν ἀπὸ πᾶν καὶ γύρω ἀπὸ τὰ κανόνια πελώριες τέντες, ζωγραφισμένες μετὰ δέντρα καὶ ἑστὶ ὅλη ἡ κίνησις πού γινόταν γύρω ἀπὸ τὰ κανόνια, παρέμενε ἀόρατη ἀπὸ μακρὺν. Ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν μουσαμάδων αὐτῶν ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε μετὰ τὴν ἱστορικὴ ἐπίθεση πού ἔκαναν οἱ ἀγγλογάλλοι στὴ Φλάνδρα, στὰ 1916, ὁ στρατηγὸς Ντεμπενέ, εἶπε στὸν ἀξιωματικὸν πού ἔκανε τὸ σχετικὸ καμουφλάζ:

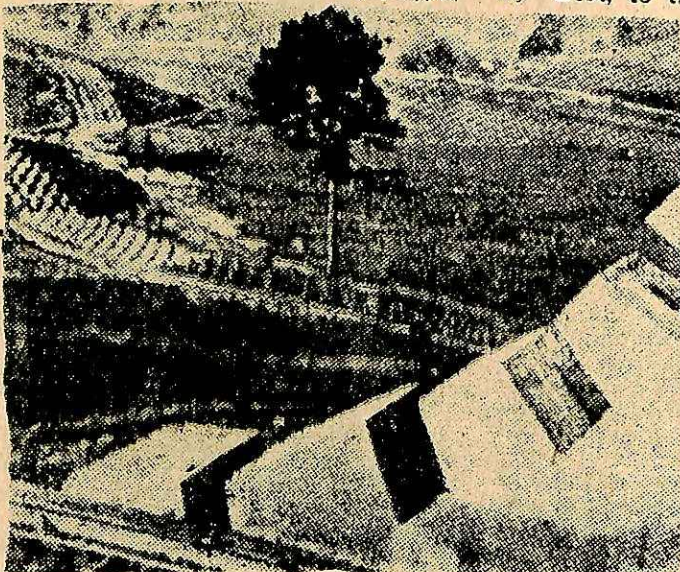
«Φυσικά, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐμποδίσετε τὸν ἐχθρόν, ν' ἀντιληφθῇ τὴν θέσιν τῶν κανονίων μου ἀπὸ τὴν φλόγα πού ἐβγαίνει κατὰ τὴν ἐκπομπήν, κατωρθώσατε, ὅμως, νὰ ἐπιτύχετε τὴν τοποθέτησιν τῶν πυροβόλων μου κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τις ἀνακαλύψῃ ὁ ἐχθρός, παρὰ μόνον κατόπιν ἐορτῆς».

Ἀλλὰ καὶ πάλι, οἱ καμουφλαρισμένες αὐτὲς τέντες, ἀπέδειχον ὅτι εἶχαν ἕνα μεγάλο τρωτό. Ἐνῶ τὸ γυμνὸν ἀνθρώπινο μάτι δὲν μπορεῖ νὰ τις ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τῆς ἀντιπάλου ἀεροπορίας τις ἀνεκάλυπτε. Ἔτσι, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς

πλάκας, ὅλα τὰ καμουφλαρισμένα ἀντικείμενα ἐβγαίνουν στὰ φῶρα.

— ■ —

Ἱστορικὸ ἐπίσης θὰ μείνῃ τὸ καμουφλάζ τῆς βασιλικῆς ἀμαξοστοιχίας, πού μετέφερε τὸν αἰνιγματοῦς Βασίλεα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιον Ε', κατὰ τὸ 1915, στὴν μικρὴ πόλιν Μπέρκιν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γείνη μιά συνεδρίασις τῶν δύο συμμαχικῶν ἐπιτελείων. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντικειμενικὸς ὁ πολυτελής συρμός ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀεροπόρους, οἱ Γάλλοι «καμουφλέρ» ἐβάζαν τὰ βογόνια κατὰ τέτοιον ἀριστοτεχνικὸν τρόπον, ὥστε νὰ φαίνονται ὡς φορτηγά,

Μεσα στα συμματωπλέγματα τῆς γραμμῆς Ζίγκφριντ, ἕνα ἄθωο δέντρο κρύβει τὸ παρατηρητήριον τοῦ διοικητοῦ τοῦ τομέως.

χωρὶς καμμιὰν ἀξία. Ἔτσι, οἱ Γερμανοὶ δὲν σπαταλοῦσαν τίς βόμβες των γιὰ ἕνα παλιοσυρμό, μετὰ ἐξαχθαλωμένα βαγόνια.

Ἀλλὰ ἡ πῦρ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, σχετικῶς μετὰ τὸ καμουφλάζ, εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δίκτυο ἀπὸ συμματωπλέγματα, ἐκτείνετο ἕνα σκοτωμένο ἄλογο, πού βρισκόταν στὴ μέση ἀκριβῶς τῶν δύο ἀντιμετωπῶν στρατιῶν. Τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ μέρες καὶ κανένας δὲν ἐπέχειρσε νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ. Παρ' ὅλη τὴ βρώμια πού ἀνέβιδε. Τότε, ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς πού διοικοῦσε ἐκεῖνον τὸν τομεᾶ, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μετατρέψῃ τὸ φῶφον αὐτὸ ἄλογο σὲ παρατηρητήριον, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ τί γινότανε στὶς ἐχθρικές γραμμές.

Ἐβλεπε, λοιπόν, καὶ ἐφωτογράφιζαν τὸ ἄλογο καὶ ἀνέθεσε σ' ἕναν ζωγράφο νὰ τὸ ἀποτυπώσῃ μετὰ ἀκρίβεια πᾶν ὅσον μὴ μὴ ἀνέκαλυπτε. Κατόπιν, σ' ἕνα ἀτελιὲ τῶν μετόπισθεν, κατα-

σκεύασθη βιαστικὰ ἕνα μετάλλινον ἄλογο, ἴδιο καὶ ἀπαράλλαχτο μετὰ τὸ ἀληθινόν. Χάρης σὲ διάφορες τροποποιήσεις, ἀνοικνόμενες στὴν κοιλίαν τοῦ μεταλλίνου αὐτοῦ ἄλλογου, ὁ παρατηρητὴς πού θὰ ἦταν κρυμμένος μέσα, θὰ ἐβλεπε πᾶν ὅ,τι γινότανε στὰ ἐχθρικά χαρὰκώματα. Δὲν ἔμενε τώρα στοὺς Γάλλους, παρὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν μίας σκοτεινῆς καὶ ἀσέληνης νύχτας, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν τὸ ἀληθινὸ φῶφον ἄλογο, μετὰ τὸ μετάλλινον. Δυστυχῶς, ὅμως, μιά γερμανικὴ ὁδὸς πού ἐπέσε τὴν προηγούμενὴν μέρα πᾶν ὅσον συρματοπλέγματα, σκόρπισε τὰ λείψαντα τοῦ μακαρίτου ἄλλογου σὲ χίλιες μεριές. Ἔτσι, τὸ τεχνητὸ ἄλογο, δὲν εἶχε πιά ἐκεῖ τὴ θέσιν πού ἔπρεπε νὰ ἔχει.

— ■ —

Τὰ πῦρ συνηθισμένα παρατηρητήρια κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914-18, ἦταν κορμοὶ δέντρων, κατεστραμμένων ἀπὸ τίς ὁδοὺς, πού ὄρθωναν τίς σκελετωδείς σιλουέτες των ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Ὁ ἀληθινὸς κορμὸς τοῦ δέντρου ἐφωτογραφίζετο καὶ κατόπιν κατεσκευάζετο ἕνα πανομοιότυπο ἀπὸ σκληρὸν μέταλλο, συνήθως σίδηρο. Τὴν νύχτα, μερικοὶ τολμηροὶ φαντᾶροι, ἀπεμάκριναν τὸν ξύλινον κορμὸν καὶ τοποθετοῦσαν στὴν θέσιν τοῦ δέντρου τὸν μετάλλινον, μέσα στὴν κορυφάν τοῦ ὁποίου κρυβόντανε, γιὰ νὰ βλέπουν ἀπαράτητοι τίς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν κάποιον ἐρειπωμένον ἑλλοικὸν χωρίον καὶ ἀνεκάλυψαν τὰ μετάλλινά αὐτὰ παρατηρητήρια, ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν τοὺς Γάλλους καὶ νὰ καταφύγουν καὶ αὐτοὶ στὸ ἴδιο κόλπον. Ἐπειδὴ, ὅμως, τὸ σίδηρον ἦταν ἀκριβὸν στὴν Γερμανία καὶ τὸ χρειάζονταν γιὰ τὴν πολεμικὴ βιομηχανία, οἱ δικοὶ τους κορμοὶ δέντρων γινόντανε ἀπὸ... πεπιεσμένο χαρτί!

Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λόγια τὸ καμουφλάζ, πού ξανακοῦσθηκε καὶ πάλι μετὰ τὸν καινούργιον πόλεμον.

ΠΡΩΤΗ ΕΣΠΑΝΙΑ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Οἱ φόροι ἀπογυμνώνουν τοὺς ἀστέρας

Κάθε χρόνο, ἐπὶ ἕνα μῆνα, ὅλο τὸ Χόλλυγουντ τὸ πιάνει πονοκέφαλος. Δὲν πρόκειται περὶ ἐπιδημίας, ἀλλὰ περὶ ἀλόγου, ὁ παρατηρητὴς πού θὰ ἦταν κρυμμένος μέσα, θὰ ἐβλεπε πᾶν ὅ,τι γινότανε στὰ ἐχθρικά χαρὰκώματα. Δὲν ἔμενε τώρα στοὺς Γάλλους, παρὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν μίας σκοτεινῆς καὶ ἀσέληνης νύχτας, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν τὸ ἀληθινὸ φῶφον ἄλογο, μετὰ τὸ μετάλλινον. Δυστυχῶς, ὅμως, μιά γερμανικὴ ὁδὸς πού ἐπέσε τὴν προηγούμενὴν μέρα πᾶν ὅσον συρματοπλέγματα, σκόρπισε τὰ λείψαντα τοῦ μακαρίτου ἄλλογου σὲ χίλιες μεριές. Ἔτσι, τὸ τεχνητὸ ἄλογο, δὲν εἶχε πιά ἐκεῖ τὴ θέσιν πού ἔπρεπε νὰ ἔχει.

Ἡ φορολογία κατ' ἀρχὴν εἶναι ἐβλαβερὰ ἕνα πρᾶγμα πολὺ ἀντιπαθητικόν. Καὶ μόνον ἡ λέξις, προφερομένην μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ πονοκέφαλον. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται πιά περὶ ἀπλοῦ πονοκεφάλου, ἀλλὰ γιὰ τὴν πῦρ φοβερὴν σπαζοκεφαλίαν. Γιὰ τοὺς φορολογουμένους τοῦ Χόλλυγουντ δὲν εἶναι οἱ ἀπλοὶ φορολογούμενοι τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου. Οἱ μισθοὶ των εἶναι αὐτόχρημα ἀστρονομικοὶ καὶ—δυστυχῶς—ἡ φορολογία των κατ' εὐθείαν ἀνάλογος! Τί πρέπει λοιπόν νὰ κάνουν οἱ «ἀστέρες» γιὰ νὰ πληρώσουν ὅσα τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον; Νὰ δηλώσουν ὅσο μποροῦν περισσότερα ἔξοδα, ποσὰ δηλ. τὰ ὁποῖα ἐξαιροῦνται τῆς φορολογίας καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φανταστικά. Καὶ ἐδῶ ἔρχεται ἡ σπαζοκεφαλίαν!

Ἄς δοῦμε, ὅμως, εἰς ποῖες περιπτώσεις ὁ φορολογικὸς Γαργαντούας τοῦ Χόλλυγουντ δέχεται...νὰ τοῦ κοπῇ ἡ ὁρμή.

Ἄς πάρουμε τὰ ρούχα. Θὰ φανταστήκατε, θέβαια, ὅτι ἕνας ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ διάσημος μάστα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς πλουσιωτάτου θεσπιαρίου, θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς ευκαιρίας γιὰ νὰ δηλώσῃ 40 κοστούμια τὸν χρόνο, ἀντὶ τῶν 20 π.χ. πού τοῦ χρειάζεται, γιὰ νὰ μὴ φορολογηθῇ τὸ ἴσος ποσὸν τῶν 20 φανταστικῶν πού μένει στὶς τσέπες του. Καὶ ὅμως! Ἡ φορολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ Χόλλυγουντ δὲν θεωρεῖ ὡς ἔξοδα τὰ κοστούμια, ἐκτός ἂν εἶναι εἰδικὰ, δηλ. ὑπερμαρμαίσεις. Π.χ. ἕνας ἡθοποιὸς πού παίζει τὸν κάου-μπὺ μπορεῖ νὰ δηλώσῃ ὅσα κοστούμια τοῦ εἶδους αὐτοῦ θέλει. Ἡ φορολογία γιὰ τοῦτ' ἀναγνωρίζεται ὡς ὄργανον ἐργασίας!

Ἀντιστρόφως, ἡ αὐτὴ ὑπηρεσία, παραδέχεται ὅτι μποροῦν νὰ συμπεριληφθοῦν στὰ ἀγινικά «ἔξοδα» καὶ ὅσα ξοδεύει ὁ ἄσθερ κατὰ ἐρωτικά του ραντεβού καὶ γιὰ τίς αισθηματικὰς του ἐν γένει περιπέτειας...

Τὰ ἔξοδα αὐτὰ θεωροῦνται...ὡς ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη, δεδομένου ὅτι στὸ Χόλλυγουντ καὶ αὐτὸς ὁ Ἔρως, ἔχει μεταβληθῇ εἰς πράκτορα καὶ μισον ἐπαγγελματικῆς διαφημίσεως.

Ὅπως ἀλλοστὲ καὶ οἱ γάμοι καὶ τὰ διαζύγια πού δὲν γίνονται, μετὰξὺ ἀστέρων, παρὰ γιὰ ρεκλάμα, συνήθως!

Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς γενικὸν ἔξοδον καὶ τὸ κοινόδιον γιὰ τὰ ἐπιστολόχαρτα καὶ γραμματόσημα πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἀστέρες στὴν ἀλληλογραφία των μετὰ τοὺς θαυμαστάς των. Θεωρεῖται καὶ αὐτὸ ἐπαγγελματικὴ διαφήμις!

Ἀντιθέτως, δὲν ἐξηρῆθη τῆς φορολογίας, ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐδήλωσε πέραιον ὁ Τζάκκι Κούπερ, ὡς εἰσπτήρια καὶ ἄλλα ἔξοδα μετακινήσεως τῆς γιαντῆς του σ' ἕνα του ταξίδι! Αὐτὰ τὰ παράξενα καὶ ἄλλα ὅν οὐκ ἔστι ἀριθμῶν—ἔχει ἡ φορολογία στὸ Χόλλυγουντ. Ὅποτε... μᾶλλον δὲν πρέπει νὰ μακαρίζωμεν τοὺς «ἀστέρας» γιὰ τοὺς μισθοὺς πού παίρνουν.

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πού κάποιος κ. Σπάγκλερ Ἀρλιχτον—Μπρούκλιν ταξίδευσεν ἕνα ὑπερκαένειο πολυτελεῖας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού ἦταν ἄλλοτε φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νεμπράσκας (Ἡνωμ. Πολιτείας) ἐγενε ἀπὸ τῆς μῆρας στὴν ἄλλην, χάρις στὴν ἰδιοτροπία τῆς τυχῆς, ἀστέρος τοῦ κινηματογράφου.

Ὅταν ἐφύγε ἀπὸ τὴν Ν. ὸρκην, τέσσαρες γυναῖκες ἐλποθύονταν μετὰ τὸν πλῆθος τοῦ κόσμου—ἀπὸ θηλυκά κατὰ τὸ πλεῖστον—πού ἐσπευσαν σὲ «καί» νὰ τὸν προσέμψῃ, ἐνῶ δύο ἄλλες ἐβρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν κουκέτ-

Μιά χαριτωμένη εἰκόνα πού παριστάνει τὴν ἀμερικανικὴν φορολογικὴν ὑπηρεσίαν (φίσκ) μετὰξὺ δύο ἀστέρων. Τὰ μειδιήματα, ὅμως, φαίνεται πῶς ἐδῶ δὲν πινονται...

τα τῆς καμπίνας τοῦ καὶ δύο ἄλλες μετὰ τὸν μπάνιον τοῦ.

Ὁ μίστερ Μπρούκλιν, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἑξαλλος θαυμαστὸς εἶχε κουράσει, φώναξε σ' αὐτοὺς πού τὸν περιτοίχιζαν:

«Ἄς μ' ἀφήσουν ἐπὶ τέλους ἡσυχο! Δὲν εἶμαι ὡραῖος, οὐτὲ γόνις! Εἶμαι ἕνας συνηθισμένος τύπος καὶ ἔχω τὰ ἐλαττώματα ὅλου τοῦ κόσμου».

Ποῦς ὅμως νὰ τὸν ἀκούσῃ! Ὅλοι καὶ πρὸ πάντων ὅλες ἤθελαν νὰ πλησιάσουν τὸν διάσημον αὐτὸν κ. Μπρούκλιν.

Καὶ δικαίως. Γιὰ τὸ ἀγνωστὸς σας αὐτὸς ἀστέρας, κατὰπληκτοὶ μας ἀναγνώστες, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν λατρευτὸν σας Ρόμπερτ Ταϊλор!

ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Ἡ σκηνὴ στὸν στρατῶνα Φοντενουά, κοντὰ στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ Παρισιῶν. Ἐνας νεαρὸς ἐφεδρὸς στρατιώτης πρῶτης τάξεως, παρυσιαζέται στὸν λοχαγὸ τῆς ὑπηρεσίας γιὰ κατάταξιν.

— Πῶς λέγεις; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀξιωματικός.

— Ζάν-Πιέρ Σαλομόν.

— Ὁ λοχαγὸς τὸν κυττάζει καὶ ἐπείτα τοῦ λέγει μ' ἕνα ἐλαφρὸν χαμόγελο.

— Πηγαίνει σὲ σινεμά;

— Ἐ... κάπου-κάπου...

— Τότε θὰ πρόσξῃς, ὅτι μοιάζει πολὺ μετὰ τὸν Ζάν-Πιέρ-Ὀμόν;

— Ναι, κατὰπληκτικῶς.

— Εἶσαι τίποτε, συγγενὴς του;

— Πάρα πολὺ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζάν-Πιέρ-Ὀμόν!...

Ἡ ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣ

Τὸ περίφημον «ντοῦ» τοῦ Χονδρὸ καὶ τοῦ Λιγνὸς πού εἶχε διχοτομηθῇ πρὸ καιροῦ, τὰ ξανάφτιασε ἀπὸ τινος καὶ ἔτσι οἱ λάτρεις του θὰ ἀπολαύσουν πάλι τοὺς δύο ἀμύμητους καμικῶς.

Ἀναφορικῶς μετὰ τὴν συμφιλίωσίν των, ἀφῆγούνται τὰ ἀμερικανικά φύλλα τὸ ἔξῃς νοστιμότατον:

— Δὲν εἶσαι θυμωμένος μαζί μου; ρωτᾷ ὁ Λιγνὸς τὸν Χονδρὸ κατὰ τὴν πρῶτην τους συνάντησιν.

— Ὁ! διόλου. Στάν, ἀπαντᾷ ὁ Χονδρὸς, καὶ γιὰ νὰ πεισθῇς θὰ σοῦ δώσω μιά μεγάλη ἀπόδειξιν.

— Τί εἶδους ἀπόδειξιν;

— Τώρα θὰ ἴδῃς γύρνα πίσω.

Ὁ Λιγνὸς γυρνᾷ τίς πλάτες του.

Ὁ Χονδρὸς τότε τοῦ δίνει μιά γενναία κλωτσιά στὰ μαλακὰ καὶ ὑστερὰ τοῦ λέγει:

— Αὐτὸ ἦταν Στάν!

ΧΑΙΔΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

ΖΩΝ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, πήρε στο σπίτι του μια απειλημένη κοπέλλα, την Σόφη Πετρίδη, που εγκαταλείφθηκε από όλους, είχε λιγοθυμήσει στο δρόμο από την πείνα.

17ον

ΑΙ να τον αγαπάς... Κι' η άγνωστη έκλεισε τη γραμμή. Η Σόφη όλο το απόγευμα ήταν πολύ στενοχωρημένη. Όταν το βράδυ, διηγήθηκε στον Μαράλη την τηλεφωνική συζήτηση που είχε, εκείνος γέλασε: —Προστυχίες της Νταίζης... ψιθύρισε. Μη δίνεις σημασία!... Η Σόφη έμεινε σιωπηλή. Ο Μαράλης της χαιδεψε το μάγουλο. —Έλα... Μη στενοχωριέσαι... Δεν είναι λόγος αυτός για να στενοχωριέσαι...

—Δε στενοχωριέμαι... του αποκρίθηκε. Μόνο βλέπω ότι η παρουσία μου σ' προκαλεί διάφορα ζητήματα πολύ ένοχλητικά... Νά, αυτή η κυρία Νταίζη, που λέτε, κατάλαβα απ' το ύφος της πως είχε κάποια παλιά δικαιώματα εδώ μέσα... Σ' απήρνε στο τηλέφωνο, είτε για ν' αναβέωση τα δικαιώματά της, είτε και για να σ' μιλήσει μονάχα... Και τα δυο αυτά, που τα σταινάτησε η δική μου παρουσία στην άκρη του τηλεφωνικού σύρματος, δεν αποκλείεται να σ' ήταν ευχάριστα... Με το δικαίωμα, λοιπόν, έχω σ' απηγάλα τις ευχαριστίσεις αυτές... Τί σ' απηγάλα, για να σ' απηγάλα την ακρό ενός έρωτα παλιού, ή την ελπίδα ενός έρωτα καινούργιου...

Κες της, πού, έχω τουλάχιστον, δε μπορώ να καθορίσω ακόμα το χαρακτήρα αυτής της απέραντης στοργής που νοιώθω να με πλημμυρίζει για σένα... Άλλοιώς, θα κινδύνευα να περάσω στα μάτια σου για ένας κουτός εκμεταλλευτής των περιστάσεων, που προσπαθεί να πουλήσει ψεύτικα αισθήματα, για να φέρη στα νερά του μια κοπέλλα, και να γίνει έτσι κι' αυτός συμπληρωματική άφορμή για το πείσιμό της... Ένώ, αντίθετα, έχω όλη τη θέληση να το σταματήσω το πείσιμο αυτό μ' όλη του τη δύναμη...

Ένας απ' τους καλύτερους τρόπους, ή, καλύτερα, ο μόνος τρόπος για να χυμώσει μια γυναίκα στην αγκαλιά σας, είναι να μην της την ανοίξετε. Η Σόφη δεν ήταν δυνατή ν' αποτελέσει εξαίρεση.

—Θέλετε να πείτε, του είπε με πείσμα, πως μπορεί να θέλετε να φερθήτε άλλοιώς με μένα, και συγκρατιώσατε, για να μη νομίσω πως εκμεταλλεύσατε την περίπτωση, που μ' έρριξε κοντά σας;...

Ο Μαράλης έσβυσε το τσιγάρο του:

—Δε θέλω να πω τίποτα... της αποκρίθηκε.

—Ακούστε, απαντήστε μου μ' ειλικρίνεια σ' αυτό: Μ' αγαπάτε;... Η, καλύτερα, επειδή αυτό είναι ένας πρόωρος, και να μη θέλετε να εκτεθώτε σε μια χωρίς επιφύλαξη απάντηση, που θα σ' απηγάλα δημιουργήσει ίσως μελλοντικές υποχρεώσεις, πείτε μου: Νοιώθετε πως μπορείτε να μ' αγαπήσετε στο μέλλον;...

Ο Μαράλης την κύτταξε στα μάτια της, που λάμπανε δακρυσμένα, και δεν αποκρίθηκε.

—Γιατί δε μιλάτε;... του φώναξε με φωνή που τρεμε ή Σόφη. Έδώ μέσα δε μπορώ να μείνω έτσι: Η πρέπει ναχω δικαίωμα να σ' απηγάλα σχολά το σπίτι σας, το τραπέζι σας, τη ζωή σας, ή πρέπει να φύγω, και χωρίς αναβολή... Άν έσεις έσαστε τόσο καλός που να μη μου το λέτε, έχω δεν πρέπει ναμαι τόσο ανύπαυγχο που να μην το καταλάβω...

—Δεν έχεις τίποτα να καταλάβεις... Θά μείνεις εδώ μέσα...

—Και ποιος θα μου το επιβάλει;... —Έγώ!...

—Με ποιο δικαίωμα;

—Με το δικαίωμα που έχει ένας λογικός και μετρημένος άνθρωπος, να περιορίσει, και, στην ανάγκη, να ευνόησει τα άταχτα παιδιά, σ' απηγάλα σένα...

—Δε φτάνει. Έγώ θα φύγω...

Τότε, ο Μαράλης την έπιασε δυνατά από τους δύο της ώμους, και την κύτταξε στα μάτια:

—Τί απηγάλα τέλος;... Πέσιμο!...

Καθώς ήτανε σχεδόν νεομένη μέσ' στην αγκαλιά του, βάουνε ακόμα περισσότερα, τα μάτια της κλείσανε, κι' ένας ψιθύρος αδιόρατος ξεγλύστισε απ' τα χείλη:

—Σ' απηγάλα... Δεν το κατάλαβα... Σ' απηγάλα... Και θέλω, να μου πης πως μ' απηγάλα και σύ και πως με κρατάς κοντά σου με το δικαίωμα του έρωτα...

Όταν μια γυναίκα βρίσκεται στην αγκαλιά ενός άντρα, με το κεφάλι της αναποδογυρισμένο κάτω απ' το δικό του και τα χείλη της μισάνοιχτα και κατακόκκινα διακατοστά μόλις μακριά απ' τα δικά του, είναι μοιραίο να φιληθώ, κι' ε-

χω από κάθε φυσική σειρά των πραγμάτων να μείνη αφιλήθη. Στην περίπτωση του Γιώργου και της Σόφης, τα πράγματα ακολούθησαν το φυσικό τους δρόμο: Τα δυο στόματα βρέθηκαν ενώπιον για πολλή ώρα, κι' όταν χώρισαν, η Σόφη ήταν ένθουσιασμένη, κι' ο Γιώργος έκπληκτος.

Μικρή μου Σόφη, της είπε κυττάζοντάς την στα μάτια που πλαισιωνόντουσαν από καστανές μπούκλες, να πού η ιστορία μας βρίσκεται την κοινή εξέλιξή της... Και σ' αυτό φταίς εσύ...

—Σ' απηγάλα... του ξαναψιθύρισε η Σόφη. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο...

Όταν αυτό το ρήμα λέγεται και ξαναλέγεται από μια γυναίκα, κι' η γυναίκα είν' όμορφη, ο άντρας πρέπει ναμει ή άρρωστος, ή βλάκας για να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις... Είναι η ώρα που συνήθως στα ρομάντζα μπαίνουν αποσιωπητικά, στον κινηματογράφο σβύνουν τα φώτα, στο θέατρο πέφτει η αλυαία, και στη φαντασία του ποιητή ολισθαίνει ένας διακριτικός άγγελος με τα δάχτυλα στο στόμα, για ν' απηγορεύσει την είσοδο στο άντρον του έρωτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Στην αρχή, ο Μαράλης το πήρε για μπλέξιμο κι' ένοχλητικό μάλιστα: Αυτή η όμορφη κοπέλλα πουχε βρεθή στο δρόμο του, για να πέση μοιραία, πρώτα στην Όμοιοια, κι' ύστερα στην αγκαλιά του, νόμισε πως ήτανε το μεγαλύτερο πονοκεφάλιασμα της ζωής του. Ναί, φυσικά, ένοιωθε κάτι γι' αυτήν, αυτό το κάτι όμως, ήτανε τίποτε, μπροστά στον αισθηματικό χειμαρρό που έρχότανε να τον κατακλύσει απ' το μέρος της Σόφης. Δεν ήταν άγανη αυτή ήτανε λατρεία, ήτανε πιάθος, ήτανε φωτιά. Περνούσε απ' όλες τις διακυμάνσεις της στοργής, της άφοσιώσεως, του πιδ ρωμαντικού έρωτα... και του πιδ βίαιου αισθησιασμού, για να καταλήξη στο

τέλος κάτι υπεράνθρωπο κι' απηγνωσμένο, κάτι που της δονούσε όλα μαζί τα νεύρα, αναστάτωνα όλες μαζί τις αισθήσεις, κι' έφτανε στα όρια της τρέλλας! Τέτοιου είδους άγανη, άφινε σκεπτικό πολλες φορές το Μαράλη, και κατέληγε πάντα να του προκαλή έναν έλαγρό τρόμο: Τί θα την έκανε τέτοια άγανη, και με τί τρόπο θ' άνταποκρινότανε σ' αυτήν; Η ιστορία της Σόφης, είχαν αρχίσει στ' άστεία, σ' απηγάλα περιπέτεια λίγο μυθιστορηματική, και να που κατέληγε τώρα επικίνδυνα, ήφαιστοιο απ' τη μεριά της, και σχεδόν τίποτ' από τη μεριά της δικής του.

Ο Μαράλης προσπάθησε στην αρχή να τα χωρέσει όλ' αυτά στο κεφάλι της Σόφης, μάτια όμως.

—Το ξέρω, δε μ' απηγάλα... του λέγε πάντα εκείνη. Μά δε με νοιάζει... Σ' απηγάλα εγώ, κι' αυτό μου φτάνει...

—Δεν είναι πως δε σ' απηγάλα... της απαντούσε. Μά δεν έπρεπε να γίνη αυτό που γίνει...

—Γιατί;

—Νά, πάρτο λιγάκι ρωμαντικά: Πρίν, σ' απηγάλα και σ' απηγάλα, ή περίεργη κι' άγανη σχέση μας, έπαυσε όμως, έγινε ίδια μ' εκατομμύρια άλλες σχέσεις του πλανήτη αυτού, που λέγεται Γη...

—Όλ' αυτά είν' απηγάλα, αν μ' απηγάλας... Μά, κι' αν ακόμα δε μ' απηγάλας, πάλι καλύτερα έτσι, παρά αλλιώς: Δεν άφισα καμιά σπουδαία εύτυχία για να σ' ακολουθήσω, άφισα το βούρκο, που από κεί έρχες την καλωσύνη να με σηκώσης... Ούτε σπiti έλχα, ούτε πατέρας, ούτε έρωτα, ούτε υπόληψη! και μου τάδωσες όλα... Κράτησέ με, λοιπόν, κοντά σου, όσο σ' άρεσω, και μόνον αισθησιακά, έστω και στη θέση της οποιασδήποτε φιλενάδας που θα σου άκανε για λίγο καφί, κι' όταν πιά με βαρεθής, διώξε με... Θάχουνε μείνει κέρδος στην άγέλαση και φριχτή ζωή μου, οι μέρες, οι λίγες ή πολλές, που θάχω περάσει κοντά σου...

Τί αποκρίνεται σ' όλ' αυτά ένας άντρας, κι' όταν δεν αγαπάει ως την τρέλλα; Με φιλιά, χάδια, και τρυφερότητες... Είναι συγκινητική και σπάνια ή άγανη μιας γυναίκας, όταν εκδηλώνεται μ' αυτό τον τρόπο... Κι' έτσι η Σόφη έμεινε διανοησιακά στο ρετιρέ της Κυψέ-

Η Σόφη όλο το απόγευμα ήταν πολύ στενοχωρημένη.

λης, κι' οι φίλοι του όλοι χάσανε από παντού τον Μαράλη. Στις δέκα φορές που χτυπούσε το τηλέφωνο του σπιτιού του, τις έννέα δε σήκωνε κανείς το ακουστικό, και τη μία, αυτός που το σήκωνε, τρέκλεινε άμέσως, ύστερ' απ' δυο-τρια ακούριστα μονοσύλλαβα.

Όπου, άφου είδανε πιά κι' άπό είδανε, ο Δροσινός, ή "Όλγα, ο Φαρίδης, ο Δημάκης, ο Σαράντης, ή μνηστή του ή "Εφη, ο Φλαγγάς, ή Γιώργη κι' ο Χατζημάρκος, συγκάλεσαν ένα βράδυ έκτακτη γενική συνέλευση σε μια ταβέρνα, κι' άπασχολήθηκαν αποκλειστικά με το ζήτημα της εξαφανίσεως του Μαράλη, και με το άδειασμα μερικών μπουκαλιών άρετσίνωτου κρασιού.

—Μήπως πέθανε;... ρώτησε ο Χατζημάρκος.

—Μπά, κάτει χειρότερο θάχπ... του άποκρίθηκε ο Δροσινός.

—Τότε, θά παντρεύτηκε... φώναξε ο Δημάκης.

—"Ε, όχι δά κι' ως εκεί... διαφώνησε ο Φαρίδης.

—Τότε;

—Θάχπ καμιά όραία φιλενάδα, που την φυλάει απ' όλους μας για να μην του την ξεμυαλίσουμε, και γι' αυτό ξεμεροβραδυάζεται μόνος δίπλα της...

—Δηλαδή, θά πη ότι είν' έρωτευμένος...

—"Ετσι δείχνει...

—"Ε, τότε πρέπει να τον ξεγράψουμε... Είς ύγειαν!

Και τον ξεγράψανε. Σιγά-σιγά όμως, ή Σόφη άρχισα να γεμίζει όλόκληρη τη ζωή του Μαράλη, και να τον άποζημιώνει για όλα που είχαν άπαρνηθ ή ά αίτίας της. Απ' το γραφείο του διευθυνότανε στο σπiti, κι' απ' το σπiti στο γραφείο. Έκτελούσε μια λογική κι' αυστηρά ύπολογισμένη τροχιά, με κέντρο την ίδια γυναίκα. Χαρά του άρχισε να γίνεται ή δική της ή χαρά, και γι' αυτό δεν παράλειπε να δίνει συχνές χαρές στον έαυτο του, παίρνοντας για κίνη πότε καμιά μυρωδιά, πότε κανένα κόσμημα, πότε λουλούδια, πότε καμιά λιχουδιά. Κι' ή Σόφη τα δεχόταν όλ' αυτά μ' έπιφώνηματα ένθουσιασμού, πηδούσε στην αγκαλιά του σ' απηγάλα κρο κοριτσάκι, τον τρέλλαινε στα φιλά, καθότανε στα γόνατά του, του άνακάτευε τα μαλλιά, και κρυόταν ύστερα στην αγκαλιά του σ' απηγάλα γοδάρικο ζωάκι. Κι' είχε απηγάλα το γέλιο στο στόμα, γιατί ήταν ή πρώτη φορά πουνοιωθε τον έαυτο της ξενοιαστο κι' εύτυχισμένον.

Όπου, μια μέρα, κι' ή ξενοιασιά κι' ή ευτυχία της πήγανε περίπατο: Κατεβαίνοντας ένα μεσημέρι, ύστερ' απ' την Τράπεζα, την όδο Σταδίου, γιατ' είχαν αρχίσει να ξαναπηγαίνη στην Τράπεζα, ή Σόφη βρέθηκε φάτσα με τη μητέρα της! Η καύμενούλα ή γυναίκα κιντρίνισε αντικρύζοντας την κόρη της, και παρ' λίγο να λιποθυμήσει:

—Σόφη μου! Είσαι σύ;

—Μαμά...

—Χρυσό μου, κακό κορίτσι... Γιατί τόκανε αυτό;... Γιατί έφυγες;...

Ποδ είσαι τώρα;... Πως περνάς;... Η φωνή ήτανε σιγανή και τρεμουλιαστή. Με συγκίνηση τότε ή Σόφη παρατήρησε πως τα μάγουλα της μητέρας της ήτανε βαθυλαμένα, κι' οι ρυτίδες της είχαν γίνε βαθιές. Την έπιασε απ' το μπράτσο, και την τράβηξε σ' ένα μπαράκι,

Επιστρατεύομαι. Σε μισή ώρα πρέπει να φύγω για το μέτωπο. Ήρθα να σ' αποχαιρετήσω... Μην κλαίς... θέλω νασαι περήφανη για τον άντρα σου...

Την έσφιξε στην αγκαλιά του και γέμισε το πρόσωπό της με φιλή... Της μιλούσε για την Εύρώπη, για το Δάντσιχ, για τη γραμμή Μαζινό, για τη Λευκή βίβλο, για τον Χίτλερ, για τις ελευθερίες των λαών... Για την επιστράτευση, τέλος... Ναι, μόλις έλαβε την άτομική πρόσκληση για το μέτωπο, δεν σκέφθηκε τίποτε άλλο, παρά να πάει εκείνη, την γυναίκα του!... Σ' αυτήν έτρεξε... Θέλησε, πριν φύγει, να τη σφίξει στην αγκαλιά του, να της πη πόσο την αγαπούσε, πόσο τη λάτρευε, να της ζητήσει συγγνώμη για κάτι πού...

— Πάψε, Ζωρζ! Μην όμολογής τίποτα. Δεν θέλω να μάθω τίποτα. Σ' αγαπώ!...

— Ντρέπομαι, Μαρία-Τερέζα, πού όπηρεξα τόσο κακός σύζυγος...

— Σου απαγορεύω, Ζωρζ, να λές κακό για τον άνδρα που αγαπώ...

— Κατά βάθος δεν έχεις άδικο, γιατί ό άντρας που αγαπάς πέρασε έννεακόσια χιλιόμετρα, μέσα σε μια νύχτα, για να σου πη ότι σε λατρεύει και για να πάρη κουράγιο...

— Σσσ!... είπε ή Μαρία-Τερέζα και ταύχλισε το στόμα μ' ένα θερμό φιλή.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Λόγια του ανέμου

Σας ήλθε ποτέ ή επιθυμία να εξακριβώσετε την ταχύτητα του ανέμου; Αν ναι, δώστε παρα να ρίξετε ένα βλέμμα γύρω σας την ώρα που φυσά.

Ο άνεμος είναι άσθενέστατος, παρατηρείτε όμως ότι τα φύλλα των δένδρων τρέμουν στα κλαδιά. Τουτό σημαίνει ότι ή ταχύτης του ανέμου είναι 7.200 μέτρα την ώρα. Όσο και το βάδισμα ενός κυνηγού.

Αισθάνεσθε ένα δροσερό ρεύμα άέρος που κάνει τα κλαδία των δένδρων να κινούνται; Η ταχύτης του ανέμου, είναι 14.400 μέτρα την ώρα.

Ο άνεμος σείει τώρα τα δένδρα ολόκληρα: ή ταχύτης του φθάνει τα 28.800 μ. την ώρα.

Τα φύλλα των δένδρων πέφτουν γρήγορα: ή ταχύτης του ανέμου φθάνει τα 48.800 μ. την ώρα.

Ο άνεμος σπάει τα κλαδιά των δένδρων: ή ταχύτης του φθάνει τα 75.600 μέτρα την ώρα. Είναι το προμήνυμα της θυέλλης.

Ο άνεμος ξεριζώνει τώρα τα δένδρα: ή ταχύτης του φθάνει τα 100.800 μέτρα, και όταν ξεσπά ή θυέλλα, που αρπάζει στέγες, ή τα ύτης του ανέμου φθάνει τα 122.400 μέτρα.

Ο άνεμος τώρα παίονει σπίτια, ρίχνει στη στεριά καράβια, ξεμελιώνει πόλεις: ή ταχύτης του είναι 144 χμ. την ώρα. Είναι πιά ό φοβερός κυκλών.

Για να γνωρίσετε τον έαυτό σας

Κυρία μου, είσθε ζηλιάρα;

Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα για μια γυναίκα παντρεμένη από την ζηλία. Όταν μια γυναίκα ζηλεύει, έχει καταστρέψει κατά το ήμισυ τον έαυτό της. Έσείς κυρία μου, πού υάς διαβάσετε αυτή την στιγμή είσθε ζηλιάρα; Δεν ξέρετε; Θα σας βοηθήσω, αφού είναι έτσι να τα βρήτε.

Διαβάστε με προσοχή τις παρακάτω δώδεκα ερωτήσεις που είναι για σας μιας ημέρας συζυγική ζωή και αντητήστε απώς στην κάθε μια από αυτές σημειώνοντας στην διπλανή κενή στήλη ένα 0 αν ή απάντησής σας είναι «όχι» κατηγορηματικό, ένα 1 αν είναι «ναί» αλλά διστακτικό, και ένα 2 αν είναι «ναί» γωρίς καμιάν επιφύλαξη.

Αθροίστε, κατόπι, τους αριθμούς που βρήκατε και αν βρήτε άθροισμα κάτω από 6, δεν είσθε διόλου ζηλιάρα. Προσέξτε όμως, υήν είσθε συγχρόνως και ύπερ το δέον αδιάφορη...

Αν βρήτε από 7—12 δεν είσθε μόν ζηλιάρα, αλλά προσέχετε και άγροπνεύετε πολύ επί της συζυγικής σας εύτυχίας.

Αν βρήτε 17—18 τότε εξωθείτε κάπως τα πράγματα και προσέξτε: μόν είσθε υπερβολική.

Αν βρήτε, όμως, πάνω από 18 τότε είσθε ζηλιάρα και πρέπει να σπεύσετε να διορθωθήτε, αν δεν θέλετε να υήν τον άνδρα σας!

1—ΩΡΑ 7.—Όταν ξυπνήση ό άνδρας σας τον πρωτάτε άμέσως: τί όνειρο είδες ; .....

2—ΩΡΑ 8.—Στό πρόγευμα θυώνετε ήταν θαλήτη να ρίξη υιά υατιά στην έφημερίδα του με την δικαιολογία ότι έτσι σας στερεί την συντροφιά του ; .....

3—ΩΡΑ 9.—Τρώγετε την ώρα που φεύνει, στο παράθυρο, για να δήτε αν παίονη τον συνηθισμένο δρόμο για την δουλειά του ; .....

4—ΩΡΑ 10.—Όταν του μαγειρεύετε, σκέπτεσθε: Θα ήδη σήμερα, αν τα φαγητά μου δεν είναι καλλίτερα από αυτά που φτιάχνει ή υιτέρα του ; .....

5—ΩΡΑ 12.—Όταν πλησιάζη υεσημέρι, συμβουλευσθε κάθε τόσο με νευρικότητα το ρολόι σας υπολογίζοντας τα λεπτά που θα γρειασθή από την στιγμή που πού θα φύγη από το γραφείο του έως ότου έλθη σπίτι ; .....

6—ΩΡΑ 13.—Στό τραπέζι τον ρωτάτε πώς χρησιμοποιείτε το πορνό του και τί έχει να κάνει το απόγευμα ; .....

7—ΩΡΑ 14.—Δίνοντάς του την άλληλογραφία του τοσπαθείτε από την έκφραση του προσώπου του να υαυτίζετε καλώς διαβάζει, ποιος του γράφει ; .....

8—ΩΡΑ 16.—Η γαίνετε να πάρете το τσάι σας στο κέντρο που τό πήρε αυτός την προηγούμενη λέγοντας ότι είχε ένα οαντεβού για δουλειά, για να υάθετε αν πράγματι αυτό συνέβη ; .....

9—ΩΡΑ 17.—Φλερτάτετε λιγάκι, έτσι υόνον και υόνον για να υπορίσετε να διανοηθήτε: υέτσι θα υάτε πάλι αν καμιά φορά ; .....

10—ΩΡΑ 18.—Πηνάινετε αιδωνιδιαστικώς να τον πάρετε από το υαυείο του, για να βεβαιωθήτε αν υεύγη υόνος ; .....

11—ΩΡΑ 22.—Όταν πάτε στο σινεμά στενοχωρείσθε υπερβολικά αν τύχη και καθίση δίπλα του από το άλλο υέρος καμιά νέα γυναίκα ; .....

12—ΩΡΑ 24.—Όταν σας λέγει ασ' άνηψώι λέτε από υέρος σας: υέ πώς άναγε να τή υή πη αυτό ; .....

Σύνολο

Τώρα... και άλλοτε

Τί έτρωγαν οί στρατιώται

Η διατροφή των στρατιωτών άπασχολεί σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τας κυβερνήσεις των διαφόρων χωρών. Γιατί ό στρατιώτης πού δεν τρέφεται καλά, με άφθονη και υγιεινή τροφή, δεν είναι εις θέσιν ούτε να πολεμήση, ούτε ν' άνθέξη στις κακουχίες του πολέμου, ούτε στην νευρική υπερένταση πού άπαιτούν αι νέαι πολεμικαί μέθοδοι. Έν τούτοις, αυτό δεν συνέβαινε στα παλαιότερα χρόνια. Και αν ύποπτεψη ότι σηκωνόταν σήμερα από τον τάφο ένας στρατιώτης του Μεγάλου Ναπολέοντος κι' έβλεπε τί τρώνε οι σημερινοί συνάδελφοί του, ασφαλώς θα τους περνούσε τουλάχιστον για... μαχαραγιάδες!

Οι πολεμιστάι του Ναπολέοντος δεν έτρέφοντο καθόλου καλά. Το καθημερινό φαγητό τους ήταν μία βρωμόσουπα, ή «ρατά», ένα είδος μέλανος ζωμού, πού σήμερα δεν θα τον έτρωγαν ούτε οι γάτες και τα σκυλιά. Και αντίς κρασί, οι άνδρείοι αυτοί στρατιώτες έπιναν νερό με ξύδι!

Για να λάβη ό άναγνώστης μιάν ιδέα του σιτηρείου της εποχής του Μεγάλου Ναπολέοντος, παραθέτουμε τον ακόλουθο κατάλογο, πού άναφέρεται σ' ένα σχετικό διάταγμα: «Κάθε στρατιώτης δικαιούται ήμερησίως έφτακόσια γραμμάρια ψωμί (κάπου 220 δράμα), μισό κιλό γαλέττα, ένα τέταρτο κιλού βωλινό κρέας καπνιστό, τριάντα γραμμάρια ρύζι και έξηντα γραμμάρια άλάτι».

Στό στρατόπεδο του Σαρτρέζ, κοντά στο Κόμπλεντε, οι στρατιώτες έτρέφοντο επί ένα ολόκληρον χειμώνα με ρίζες χόρτων, πού τις έθραζαν.

Χαρακτηριστικώτατο όσο και πού λυ νόστιμο, είναι και το άκόλουθο ανέκδοτο, πού άναφέρει ένας λοχίας φρικίας: Οι στρατιώτες κρύβονταν πίσω από τους φράχτες των κτημάτων και παρακολουθούσαν τούς γεωργούς πού φύτευαν πατάτες. Μόλις ό γεωργός άπεμακρύνετο, οι φαντάροι έμπαιναν στο κήμα, το, οι φαντάροι έμπαίναν στο κήμα, και έκλεβαν τις φυτευμένες πατάτες και τώσκαζαν, αφήνοντας τούς κτηματίες να περιμένουν εις μάτην το φυτόμα!

Κατά τις διάφορες ναπολεόντειες έκστρατείες, οι «μουρμούρηδες», όπως είχαν έπονομασθή οι στρατιώτες του μεγάλου Κορσικανού, ήταν τόσο ξελιγωμένοι της πείνας, ώστε να τρώνε ό,τι τους έπεφτε στο χέρι. Ο ιστορικός Φλερέ άφηγείται ότι κατά την διάρκεια μιας έκστρατείας στην Ισπανία, οι στρατιώτες έτρωγαν επί δυό ολόκληρες μήνες κουκιά ξηρά, χωρίς άλάτι και χωρίς ψωμί!

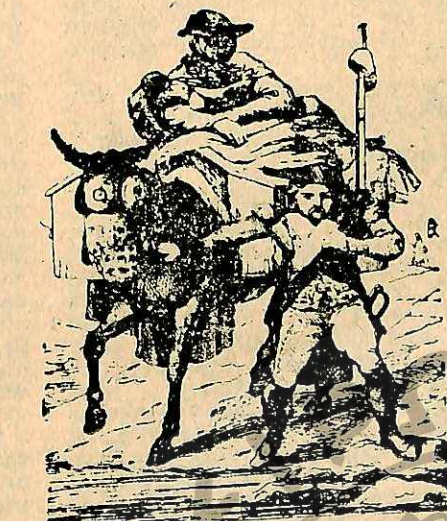
Γι' αυτόν τον λόγο, οι κλεφτοκοτάδες άφθονούσαν εκείνη την εποχή. Ουαί και αλλοίμονο στο χωριό πού ήταν άναγκασμένο να φιλοξενήση στρατευματα. Οι κότες, τα κοινέλια και τα περιστέρια έξηφανίζοντο μέσα σε μιάν ώρα.

Κατά την εισόδο των γαλλικών στρατευμάτων στο Σάλτσμπουργκ,

Ο «μέλας ζωμός» των στρατιωτών του Μ. Ναπολέοντος.—Οί πατάτες... πού δεν προφτάνουν να φυτρώσουν!—Τό σιτηρείο ενός στρατιώτου του 1800

στα 1800, οι κάτοικοι είδαν έκπληκτοι πλῆθος φαντάρων πού ήταν άρματωμένοι γύρω άπ' τη μέση και στους ώμους μέ... χοιρομήρια και με ψωμιά. Το πλιάτσικο δεν ήταν μεθόλου άπρηγορευμένο την εποχή εκείνη...

Για τον έπισιτισμό των στρατιω-

Στους ναπολεόντειους πολέμους, άκολουθούσαν τα στρατεύματα οι «κωντινιέρες» γυναίκες πού πουλούσαν στους στρατιώτες καπνό, ποτά και άλλα είδη πρώτης ανάγκης.

των, έφορολογούντο κυρίως οι πολίτες. Ο στρατηγός Μορώ, μόλις εγκατεστάθη στο Σάλτσμπουργκ με τα στρατεύματά του υπέχρεωσε την πόλη να προμηθεύη ήμερησίως σε κάθε στρατιώτη δυό λίτρες ψωμί, μισή λίτρα κρέας, ένα πιάτο σούπα και χόρτα. Επί πλέον, οι τραυματίαι και οι άσθενείς έδικαιούντο κι' ένα ποτήρι κρασί.

Σχετικώς με το κρασί, άναφέρεται ότι κατά την εποχή εκείνη, αρ' όλες τις γνωμοδοτήσεις των γιατρών, δεν έπετρέπετο στους στρατιώτες να πίνουν κρασί. Σήμερα, όμως, στην Γαλλία, στην Γερμανία και στην Άγγλία ό στρατιώτης έχει και το καθήν...

Η καραβάνια, επίσης, ήταν άγνωστη εκείνα τα χρόνια. Οι στρατιώτες κουβαλούσαν μαζί τους τσουκάλια!

Οι ήρωικοί πολεμιστάι του Βαλμύ και του Αούστερλιτς είχαν να φάνε τρεις μέρες. Κι' όμως, έπολέμησαν

σαν λιοντάρια, προκαλέσαντες τον θαυμασμό όλου του κόσμου.

Συγκινητικώτερη είναι ή περιπέτεια των στρατιωτών πού συμμετείχαν στην περίφημη ύποχώρηση της Ρωσσίας. Οι έπικοί αυτοί άνδρες άναγκάσθηκαν να φάνε και σκυλίσια κρέας!

Ο στρατηγός ντε Μπράκ, ό όποιος πήρε μέρος σ' όχτώ έκστρατείες, γράφει σ' άπομνημονεύματά του ότι οι περισσότεροι φαντάροι του πουλούσαν τα ρούχα τους για ένα κομμάτι ψωμί — κυριολεκτικώς πιά! Προτιμούσαν να ξεπαγιάζουν, παρά να πεινούν. Ο ίδιος, όμως, στρατηγός άναφέρει και διάφορα νόστιμα ανέκδοτα, σχετικά με το πλιάτσικο. Μόλις έπεφτε στα χέρια των φαντάρων μιά κόττα, την μαδοούσαν, την καθάριζαν και την κρεμούσαν από ένα σύρμα. Από κάτω άναβαν μιά καλή φωτιά και με την ξιφολόγη τους κουνούσαν την κόττα διαρκώς, ώστε να μην άπανθρακωθή. Σε τρία τέταρτα της ώρας, ήταν ψημένη σπουδαία, από όλες τις μεριές.

Σώζεται ακόμα στο μουσείο Κλο-νύ μιά γκραβούρα του στρατιωτικού ζωγράφου Μπενζαμέν Ζιέ, πού δείχνει έναν καταυλισμό ούσσάρων. Στο ταμπλώ αυτό, βλέπει κανείς τούς άτρόμητους πολεμιστάς ν' άσχολούνται με το ψήσιμο μερικών όρνιθων, κλεμμένων άναμφίδεως από κάποιο γειτονικό άγρόκτημα. Οι κότες αυτές είναι σουβλισμένες στό... σπαθί!

Επιμελητεία; Αυτό το πράγμα ήταν τελείως άγνωστο εκείνη την εποχή. Αν δεν φρόντιζε ό κάθε στρατιώτης μόνος του για την τροφή του, πηγίαινε χαμένος. Στο σακκίδιο του καθενός έπρεπε πάντοτε να ύπάρχη λίγο άλάτι, πιπέρι, κρεμμύδια και σκόρδα. Όποιος δεν φρόντιζε να έφοδιασθή με τα τέσσερα αυτά είδη, πού νοτίμευαν όπωσδήποτε τα καπνιστά παληοκρέατα και τον μέλανα ζωμό, έκινδύνευε να μείνη νηστικός. Κανένας συνάδελφός του δεν τούδινε...

Πόση διάφορα με τη σημερινή κατάσταση! Σήμερα, οι στρατιώτες όλων των χωρών σιτίζονται άριστά, τρώγοντας άφθονη και θρεπτική τροφή. Η ύπηρεσία της Επιμελητείας λειτουργεί τόσο άρτια, ώστε και στις πιο δύσκολες ακόμα στιγμές του πολέμου και των μακρινών έκστρατειών, να μη μένη ό στρατιώτης νωρίς έσση το σούπα, μιά καλή μερίδα κρέατος και μπύλικο ψωμί. Στη Γαλλία μάλιστα ύπάρχει και ειδική σχολή για την εκπαιδευση των μαγεμένων του στρατεύματος, οι όποιοι παίρνουν δίπλωμα. Άλλά τα ποικεία στην καλοφαγία τα έχουν οι Άγγλοι στρατιώτες, οι όποιοι, μπορεί να πη κανείς, τρέφονται καλλίτερα κι' από τούς πολίτες. Έχουν το γάλα τους, τη σοκολάτα τους, το μπιφτέκι τους, τις κονσέρβες τους, τη μπύρα και το κρασί τους, τα παξιμαδιά τους για το τσάι, την καθημερινή ποτίλγκα τους και υπεράφθονα τσιγάρα.

ΡΟΖΕ ΒΩΛΤΙΕ

Τὰ προηγούμενα

Ὁ μυστηριώδης ντὲ Ροζεγκρίζ ἔχει οργανώσει ὅλους τοὺς ζητιάνους καὶ ἀλήτες τοῦ Παρισιῦ σὲ μιὰ μυστική ὁργάνωση, ἡ ὁποία τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πάτερ Ζιγκώ». Εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊτῶν». Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὁργάνωσός αὐτῆς ἀπάγει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ ἱατροῦ Μπαρτόλδου ἕναν ἐγκλειστο τὸν Ρολάνδο, τὸν ὁποῖο ἔχουν κλείσει ἐκεῖ ὡς τρελλὸ ἐπὶ δεκαεννέα χρόνια. Ὁ Ρολάνδος αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Εἰρήνη, τὴν ὁποία τώρα, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πάτερ-Ζιγκώ, ἀναζητεῖ. Στὸ μεταξύ, ὁ ἱατρὸς Μπαρτόλδος ἀναγγέλλει τὴν ἀπαγωγή τοῦ Ρολάνδου σὲ μιὰ ἀγνωστὴ κυρία πού τοῦ πληρώνει τακτικὰ τὰ ἐξόδα τῆς διατροφῆς τοῦ ἐγκλειστοῦ.

6ον

ΚΥΡΙΑ, ἀποκρίθηκε στὸ τέλος, καὶ ὁ τόνος του προκαλοῦσε φρικίαση, ὅταν μείνη κανεὶς δέκα ἐννέα χρόνια στὸ φρενοκομεῖο τοῦ γιατροῦ Μπαρτόλδου, εἶναι τρελλός!...
— Ἡ κυρία τὸν κύτταξε μὲ φόβο.
— Ἀλλωστε, πρόσθεσε, βρίσκομαι ἐν τάξει μὲ τὸν νόμο τοῦ 1883. Τὸν παρέλαβα ἐπὶ τῇ βάσει πιστοποιητικοῦ ἐιδικοῦ γιατροῦ... Ὁ γιος τὸν πού υπέγραψε τὸ πιστοποιητικὸ αὐτὸ πέθανε, ἡ ἀπόδειξίς του ὅμως, καὶ ἡ ὑπογραφή του μόνον.
— Ξαναδῆρξε τὴν μνήμη τῶν ὀνομάτων;
— Ποτέ.
— Καὶ ἐπειτα, ψιθύρισε ἡ γυναίκα, δίνουν πίστη στὰ λόγια τῶν τρελλῶν... Ἀλλά, πρὸς ποῖο συμφέρον, γιὰ ποῖο σκοπὸ;
— Αὐτὸ διερωτῶμαι καὶ ἐγώ, κυρία... Θὰ τὰ ξεύρουν, ὅμως, αὐτά, ἐκεῖνοι πού ξεύρουν τὸ παρελθόν του.
— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι πιθανόν. Φίλους δὲν εἶχε... Κι' ἐπειτα, ποῖος μποροῦσε νὰ τὸν θυμῇ ὕστερα ἀπὸ δεκαετηθία χρόνια!...
— Ἐν τούτοις κάποιος θὰ πρέπει νὰ ἔχη συμῆραν ἀπὸ αὐτόν, γιὰ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ... Καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριο.
— Ναι... Καὶ εἶναι φοβερὸ αὐτό, φοβερόν!... ἀπήντησε ἡ ἀγνωστὴ.
Κατόπι, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ πρόσθεσε:
— Ὅπωςδήποτε, πάρτε τώρα τὴν τριμηνία πού ἀρχίζει καὶ ὑπόσχομαι νὰ δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα σ' ἐκεῖνον πού θὰ τὸν βρῇ. Γιατί πρέπει νὰ βρεθῇ. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ τοῦ συνῆθῃ καὶ κανένα δυστύχημα... ἢ νὰ ἔκανε καὶ κανένα ἐγκλημα... ἢ τὰν μανιακός, δὲν εἶναι ἔτσι: ὅτι τὸ μαρτυρῆσατε ἐν ἀνάγκῃ;
— Βεβαίως, κυρία.
— Ἡ ἀγνωστὴ στάθηκε ἡκόμη λίγες στιγμές καὶ ὕστερα εἶπε:
— Ἄν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐνεργήσετε χωρὶς τὴν ἀστυνομία, κυρία. Θὰ εἶναι καλλίτερο... Γιατί νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη; Γιατί νὰ ἀσχολῇται αὐριο ὅλος ὁ κόσμος μὲ τὸ ὄνομα τῶν... ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος μεγάλων καταστροφῶν... Ξερετε καλλίτερα ἀπὸ μένα, κυρία, πόσο οἱ ἱστορίες αὐτὲς εἶναι λεπτές. Εἶμαι

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

πλουσία καὶ θὰ φανῶ γενναιοδωρῆς...
— Ἄν ἀποφύγετε τὸν θόρυβο καὶ ἰδίως, ἂν δὲν γίνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομά του...

— Πιστέψτε με, κυρία, ὅτι καὶ τὸ δικό μου συμφέρον τὸ ἀπαιτεῖ αὐτό. Καὶ πάντοτε, σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἐνεργοῦμε μὲ πολλὴν μυστικότητα. Ἀλλά, πρόσθεσε, παίρνοντας τὸ χέρι τῆς ἀγνωστῆς, φαίνεται πολὺ ταραγμένη. Τί φοβάσθε;

— Γιὰ τὸν ἑαυτό μου, τίποτε! ἔκαμε ξερὰ ἡ ἀγνωστὴ, μολοντὶ τὸ χέρι τῆς ἔτρεμε. Φοβοῦμαι, ὅμως, γιὰ κείνους πού τὸν ἔχουν κλείσει ἐδῶ μέσα. Ἴσως θελήσῃ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ...

— Μὰ ἀφοῦ πέθαναν!

— Αἱ, ναι, εἶναι ἀλήθεια! Ἐπειτα, θὰ ἔνῃ ξενάσει καὶ τὰ ὀνόματά τους!... Ὅπωςδήποτε, χαίρετε, γιὰ τρέ!

— Ὁ γιος τὸν συνώδευσε τὴν ἐπισκέπτριά του ὡς τὴν πόρτα.

— Πῶς θὰ σὰς εἰδοποιήσω, κυρία, ἂν χρειασθῇ;

— Θὰ ξανάρθω.

Καὶ βγήκε, ὀρμητικῇ, ἔξω, κατέβηκε τὴν σκάλα, πέρασε τρέχοντας σχεδόν, τὴν αὐλὴ καὶ βγήκε ἔξω. Στὸν δρόμο τὴν περίμενε ὁ ἀμάξι τῆς. Ἡ ἀγνωστὴ ρίχθηκε μέσα σὰν ἀποκαμωμένη καὶ ὁ ἀμαξίας πού θὰ ἔξερε ἀπὸ πρῶτα πού θὰ τὴν ὠδήγησε, κροτάλισε τὸ μαστίγιό ὡ καὶ τὰ ἄλογα ξεκίνησαν.

Τόση ὅμως ἦταν ἡ ταραχὴ τῆς ἀγνωστῆς, πού δὲν ἀντελήφθη ὅτι μόλις ξεκίνησε τὸ ἀμάξι τῆς, κάποιο ἄλλο ἀμάξι πού στάθηκε λίγο παρακάτω, ξεκίνησε ἐπίσης, ἀκολουθώντας τὸ δικό της.

Ἴδου τί εἶχε συμβῇ:

— Ἀπὸ τὸ πρῶτ', ὁ γνωστός μας Δάσκαλος, μεταμφιεσμένος σὲ ἐργάτη, ἔφερε βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο, γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν Σαπουνάκη καὶ νὰ μαθαίνῃ ἀπὸ αὐτόν τί ἔγινε μετὰ τὴν δραπέτευση τοῦ τρελλοῦ.

— Ὁ Σαπουνάκης, εἶχε δὴ τὴν γυναίκα μὲ τὸ βέλο νὰ μπαίνει, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχή. Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τοῦ εἶπε:

— Αἱ, νὲ καὶ ἡ γυναίκα πού ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν τρελλὸ πού ἔφυγε. Ἀσχνηα μαντάτα θὰ τῆς δώσουν διευθύνσεις σήμερα!

Τοῦ Σαπουνάκη κεντήθηκε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον.

— Νὰ μαθαίναμε ποιά εἶναι, σκέφθηκε, ὁ ἀρχηγὸς θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ.

— Ρώτησε τὸν συνάδελφό του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔξερε νὰ τοῦ πῇ τίποτε. Ὁ Σαπουνάκης δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Δὲν ἤθελε νὰ φανῇ περιέργος.

Εὐτυχῶς, ἦταν ἀπ' ἔξω κε' ὁ Δάσκαλος.

Πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ τοῦ ἔγραψε:

«Κύτταξε νὰ παρακολουθήσῃς τὴν γυναίκα μὲ τὸ βέλο, πού θὰ βγῇ σὲ

λίγο ἀπ' ἐδῶ... Πρέπει νὰ μάθουμε πῶς τὴν λένε καὶ πού μένει».

Στὸ χαρτάκι αὐτὸ τυλίξε μιὰ μικρὴ πέτρα καὶ τὸ ἔρριξε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Δάσκαλος τὸ ἐδέχετο τὴν ἰδίαν ὥρα μέσα στὰ χέρια του. Φρόντισε ἀμέσως, νὰ βρῇ ἕνα ἄλλο ἀμάξι καὶ σὲ λίγο, παρακολουθῶν, ὅπως εἶδαμε, μ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι τὴν ἀγνωστὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὅπως εἶδαμε, ὁ βαρῶνος ντὲ Ροζεγκρίζ, δὲν εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα.

Ἡ τροφὸς στήν ὁποία εἶχαν ἐμπιστευθῇ τὴν κόρη τοῦ Πολωνοῦ, εἶχε πεθάνει, κάθε ἐρευνα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν μάταιη. Ὁ Ρολάνδος, ὅμως, ἰσχυριζόταν ὅτι θυμόταν τὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἶχε γνωρίσει τὴν μητέρα τῆς Εἰρήνης.

Τὸ μέρος αὐτό, ἦταν τὸ Παρίσι. Ὅλα συνέτειναν στὸ νὰ τὸ πιστεῦν αὐτό. Ὁ Ρολάνδος μπορεῖ νὰ εἶχε χάσει τὸ μνημονικὸ του ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα, θυμόταν, ὅμως, πολὺ καλά τὴν ὄψη τῶν διαφορῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων καὶ ἰδίως τὴν τοπογραφία τῶν διαφορῶν μερῶν πού εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε. Ἐπομένως, ὁ βαρῶνος ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ σπῆτι τῆς ἀγνωστῆς μητέρας, ὅπως βρῆκε τὸ σπῆτι τῆς τροφῆς. Ἀλλωστε, ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι.

Οἱ δύο ἄνδρες, λοιπόν, πῆραν τὸ τραῖνο καὶ διευθύνθηκαν στὸ Παρίσι. Ἐφθασαν κατὰ τὰς 10 τὴν νύκτα στήν πλατεία τῆς Βαστίλλης.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸν σταθμὸ, ὁ Ρολάνδος ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμές ἀκίνητος. Φαίνονταν ταραγμένος ἀπὸ τὴν κίνησιν καὶ τὸν θόρυβο τῆς πόλεως. Δὲν ἦταν περιέργου αὐτό. Κλεισμένος εἴκοσι χρόνια μέσα στὸ ἀσυλό, εἶχε ξεσυνθίσει ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Ὁ βαρῶνος τὸν κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

Ξαφνικά, ὁ Ρολάνδος ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τὸ βλέμμα του ἀστράψε.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ βαρῶνος, μήπως ἀναγνωρίζεις τὴν πλατεία αὕτη;

Ὁ Ρολάνδος πῆρε τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ δύναμη.

— Ναι... ναι... εἶπε, θυμάμαι... Εἶδα καὶ ἄλλοτε τὸ μέρος αὐτό. Πρὸ πολλοῦ... Ἀλλά δὲν ἦταν ἔτσι...

— Ναι, ἔχουν γίνῃ μερικὲς μεταβολές στήν πλατεία... Εἶναι ἡ πλατεία τῆς Βαστίλλης.

Ὁ Ρολάνδος κίνησε τὸ κεφάλι του.

Τὸ ὄνομα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτε.

Τὰ μάτια του φαίνονταν σὰν νὰ διερευνοῦσαν τὰ γύρω.

— Ἀρχίζω, μήπως, νὰ ἀναγνωρίζῃς τὰ μέρη;

— Σταθῆτε!... Ναι, ἐκεῖ! ψιθύρισε ὁ Ρολάνδος, δείχνοντας πρὸς ἕνα σημεῖο, μπροστά του.

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

PENΩ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

1877.

— Αἱ! Αἱ!... Τὸ βουλευτάρτο Μπαρσέ! Ἀναγνωρίζεις τὸν δρόμο;...

— Ἐλα! Ἐλα!... ἀπ' ἐκεῖ εἶναι ὁ δρόμος!

— Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαίνεις στὸ σπῆτι τῆς;

— Ναι... ναι... στὸ σπῆτι τῆς μητέρας, τῆς γυναίκας πού μοῦ ἔκλεψε τὴν κόρη μου... πού μὲ κατέστρεψε... Ἐλάτε! Ἐλάτε!... Πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ! Γνωρίζω πού βρίσκεται!...

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός!

Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊτῶν τὸν ἀκολούθησε, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν συγκρατῇ εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο! τοῦ εἶπε. Δὲν εἶμαστε, πιά, μόνοι μας, φίλε μου.

— Ἄς μὴν προσελκύωμὲ τὴν προσοχή. Περπάτα ἡσυχὰ καὶ μὴ δίνῃς ἀφορμὴν σὲ σχόλια. Μπορεῖ νὰ σὲ καταλάβουν καὶ τότε...

Ὁ Ρολάνδος ἀνέκοψε λίγο τὸ βήμα. Φαίνεται νὰ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Βάδιζε ὅμως μὲ βῆμα σταθερὸ, σὰν ἄνθρωπος πού ἔξερε πού πῆγαίνε.

Σὲ λίγο εἶχαν φθάσει μπρὸς ἀπὸ τὸ θέατρο Ντεζάζ. Ἐκεῖ ὁ Ρολάνδος σταμάτησε ξαφνικά καὶ ἄρχισε νὰ κυττάξῃ γύρω του.

— Τί ζητᾷς; τὸν ρώτησε ὁ βαρῶνος.

— Ἐδῶ ὑπῆρχε μιὰ δίοδος πού ἔβγαζε σ' ἕναν ἄλλο δρόμο.

— Δίοδος; Μήπως ἡ δίοδος Βαντόμ;

— Δὲν ξέρω...

— Ἐννοῶ αὐτὴν τὴν στοά, ἐδῶ...

Ὁ Ρολάνδος ἀκολούθησε τὸ χέρι τοῦ βαρῶνος πού ἀπλώθηκε πρὸς μιὰ διευθύνσιν καὶ ἐφρικίασε ὁλόκληρος.

— Ναι... ναι... εἶπε. Τὴν ἀναγνώριζω, ἐδῶ εἶναι!... Ἐλάτε! Ἐλάτε!...

Πέρασαν τὴν στοά καὶ βγήκαν στὴν ὁδὸ Βερανζέρου.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος, ψιθύρισε ὁ Ρολάνδος κατάχλωμος καὶ μὲ μάτια πού ἔλαμπαν.

— Πολὺ ὠραία! εἶπε ὁ βαρῶνος. Τώρα δὲν μένει, παρὰ νὰ βροῦμε τὸ σπῆτι.

Ὁ Ρολάνδος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐστρεψε δεξιὰ καὶ ἄρχισε σχεδόν, νὰ τρέχῃ.

Ξαφνικά σταμάτησε.

Βρισκόταν μπρὸς στὸν ἀριθμὸ 10. Θθάσαμε; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

Φαίνονταν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηροτάτης συγκινήσεως.

— Ἐδῶ! Ἐδῶ ἦταν! ψιθύρισε ὁ Ρολάνδος. Ἀλλά...

— Ἀλλά τί;

— Δὲν ἀναγνωρίζω τὴν πόρτα, οὐτε τὴν πρόσφυ τὸ σπιτιοῦ.

— Θὰ γελιόσαι, ἴσως. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, φίλε μου, θυμήσου καλά, κύτταξε γύρω σου. Στὸ σπῆτι πού μοῦ δείχνεις, μοῦ φαίνεται καινούργιο, μόλις εἶναι μερικὸν ἐτῶν. Νὰ καὶ ἡ χρονολογία τῆς ἀνοικοδομήσεώς του, κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιτέκτονος.

τὴν συρῶ... τοῦλάχιστον, νὰ μὰς

— Ξέρεις, τοῦλάχιστον, νὰ μὰς πῆς ποιά ἦταν τότε ἡ θυρωρὸς;

— Ἦταν ἡ κυρὰ Μπριφῶ, κυρία.

— Μπριφῶ! ἔκανε ὁ Ρολάνδος, σηκώνοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι, σὰν τὸ ὄνομα αὐτὸ νὰ συνετάραζε τὴν μνήμη του.

— Καὶ τί ἔγινε αὕτη ἡ κυρία Μπριφῶ; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

— Σκοτώθηκε ἡ δυστυχισμένη ἀπὸ τὴν ἐκρήξη.

— Σκοτώθηκε!... ἔκανε ὁ βαρῶνος, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀπὸ αὐτοὺς πού καθόντανε στὸ σπῆτι.

— Ξέρεις τὰ ὀνόματα αὐτῶν πού σκοτώθηκαν;

— Τὰ εἶχα ἀκούσει, ἀλλὰ τὰ ξεχάσα. Νὰ σὰς πῶ, ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ ἐμπόρου, πού ἦταν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, ἡ μικρὴ του ἡ κόρη καὶ οἱ ὑπάλληλοί του. Οἱ ἐφημερίδες τότε ἔγραψαν τὰ ὀνόματά τους.

— Ὅσον ἐκτὸς, εἶπε ὁ βαρῶνος. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, ὁ ἰδιοκτήτης θὰ μποροῦσε νὰ μὰς δώσῃ τὸν κατάλογο τῶν σκοτωμένων, καθὼς καὶ αὐτῶν πού ἐγλύτωσαν.

— Ὁ σπιτονοικοκύρης, πέθανε πρὸ ἑξ μηνῶν...

— Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω, ψιθύρισε ὁ βαρῶνος μὲ κάποιο χαμόγελο πικρίας.

— Ἐν τούτοις, τοῦ ἀπέμεινε μιὰ τελευτεία ἐλπίδα.

— Μήπως στὸ καινούργιο αὐτὸ σπῆτι μένει κανένας ἀπὸ τοὺς παλιούς ἐνοικιαστὰς;

— Ὅχι, κυρία, κανένας.

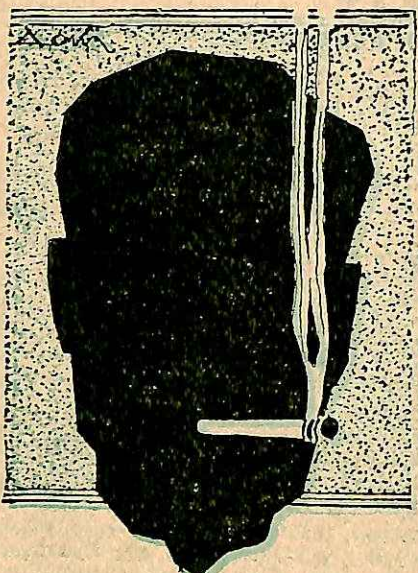

— Τί ἐπιθυμοῦν οἱ κύριοι; ρώτησε ἡ θυρωρὸς.

ΕΝΑ νυχτερινό τηλεφώνημα είδοποιεί την Σκότλαντ-Γουάρντ ότι ο αστυνομικός επιθεωρητής Σούμερ βρίσκεται πληγωμένος στο σπίτι των αδελφών Κόννεγκαν, πούναι γνωστές στους τοκογλυφικούς κύκλους με το παρτσούκλι «οι δυο μέγαιρες». Πράγματι οι αστυνομικοί έρχονται εις βοήθειαν του Σούμερ. Στο πλαίσιο δωμάτιο ανακαλύπτουν τις δυο μέγαιρες νεκρές: έχουν βλοφονηθεί.

— Καί σεις πώς βρεθήκατε εδώ, ινσπέκτωρ Σούμερ και πώς τραυματισθήκατε; ρωτά ο ανακριτής.

— Φθάνω άμέσως και στο σημείο αυτό. Τηλέφωνο οι δυο μέγαιρες δεν είχαν, γιατί κάποιος τις πληροφόρησε ότι θα μπορούσαν να δολοφονηθούν και... τηλεφωνικώς! Το φαινομενικά άσημαντο όμως χρηματοκιβώτιό των, ήταν νεωτάτου συστήματος και τρυκαρισμένο! Είχεν αυτόματο τηλεφώνο που το συνέδεε με την «Σκότλαντ-Γουάρντ». Η λεπτομέρεια αυτή ήταν άγνωστη στους κακοποιούς! «Ετσι, αν ένας κακοποιός επιχειρούσε να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο, ένα κουδούνι ειδοποιούσε την «Σκότλαντ-Γουάρντ» ή οποία συνδέεται έτσι με αρκετά χρηματοκιβώτια συμπολιτών μας! Έτσι να βρίσκωμαι στο γραφείο μου όταν δόθηκε το σημείο του κινδύνου, από τον αριθμό του κουδουνιού έμαθα ποιο χρηματοκιβώτιο κινδύνευε και έτρεξα!

— Για ποιο λόγο δεν πήρατε δύναμη μαζί σας;

— Παραδέχομαι πως ο έγωισμός μου κόντευε να μου στοιχίσει την ζωή! Έφθασα άργα για να προλάβω και έχαιρω...για να τιμωρηθώ για τον έγωισμό μου! Βρήκα την πόρτα μισόκλειστη και μπήκα άδουδα. Στο γραφείο διεπίστωσα ότι το χρηματοκιβώτιο είχαν ήδη διαρρηχθεί και ανέβηκα στο δεύτερο πάτωμα, στον διάδρομο του οποίου δέχθηκα ξαφνικά το τρομερό αυτό χτύπημα στο κεφάλι και έπεσα αναίσθητος. Θα πέθαινα άσφαλώς αν κατ' ετυχή σύμπτωση δεν έρχόταν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Θα ήθελε φαίνεται ο σατανάς να ενισχύσει τα ζώα με τα άθèmeτα κέρδη των δυο μεγαιρών. Αυτός με περιποιήθηκε και τηλεφώνησε.

— Και σάς περιποιήθηκε σαν τέλειος

Τα κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Οι δυο μέγαιρες

Του Χέρμαν Λάντον

χειροδργος! παρατήρησεν ένας από τους ιατροδικαστάς. «Αν δεν σάς σταματούσε την αιμορραγία θάσαν 3 τα πτώματα εδώ μέσα!

ΕΝΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΓΛΕΝΤΙ

Η ώρα θα ήταν επτά το βράδυ, όταν τρεις μέρες μετά το έγκλημα, ο Μάρτεν Ντάλ μπήκε στο γραφείο του Σούμερ.

— Γεια σου Σούμερ! Πώς πάει το κεφάλι;

— Χμ! Σάν καλά! Φτνήν την γλύτωσα!

— Χάρis στον «Λωποδύτη-Φάντασμα» άχάριστε άνθρωπε.

— Ναί. Χμ! Δεν λέω όχι! Φαντάσου ότι βλέποντάς τον από πάνω μου, πίστεψα για μια στιγμή πως εκείνος με είχε χτυπήσει! Άλλά για πές μου Μάρτεν! Έκείνη την ήμερα μου φάνηκε πως είδα και στο δικό σου κεφάλι κάποιο ρόζο!

— Τόν είδες; Όταν μου τηλεφώνησε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» το άτύχημά σου, για να πρέξω γρήγορα εις βοήθειάν σου πήρα φόρα και κατέβηκα την σκάλα μου με το κεφάλι!

— Είσαι άνεκτίμητος φίλος! Πώς από δω τέτοια ώρα;

— Ου! Νά! Δεν είχα τί να κάνω και είπα: «Άς πάω να πάρω τον φίλο μου Σούμερ να πιάσουμε τους δολοφόνους των δυο μεγαιρών για να σκοτώσουμε την ώρα μας!»

Ο Σούμερ τινάχθηκε δρθιος σάμπως να τον είχε τινάξει κάποιο δυνατό έλατήριο:

— Τί είπες;

— Πάμε να μεταμφιεσθούμε και έχουμε μπρός μας μισή δωδεκάδα ώρες για να τα πούμε!

Από τίς προσεχούς
έβ ομάδος

σε κάθε

φύλλο

μιά πλ'ρης κοί άυτό-
τελης περιπέτεια

του

Λωποδύτη—
Φάντασμα

Κατά τις δώδεκα, δυο τύποι κακοποιών μπήκαν στο ύποπτο νυχτερινό κέντρο διασκέδασης της κακόφημης συνοικίας Σόχο. «Ο άσπρος άράρης». Ο ένας ήταν κλασσικός τύπος ναυτικού λαθρεμπόρου του Τάμεση και ο άλλος κλασσικός τύπος κλεπταποδόχου ή και μεγαλεμπόρου ναρκωτικών. Ο πρώτος ψηλός, αδύνατος, με μια τραγιάσκα στραβά στο κεφάλι, με μάλλινη άσπρη ζώνη και με ναυτική φανέλλα. Έδάγκανε ένα πουράκι στα δόντια του και μ' άρειμάνια στάσι έβριγνε προκλητικές ματιές Δόν-Ζεου-άν του υποκόσμου, σεις άμφιβόλου διαγωγής γυναίκες του κέντρου. Παχύσαρκος ο δεύτερος και φανταχτερά ντυμένος, με μια χρυσή καδένα από την όποιαν κρεμόταν ένα πεντόλιρο στο γιλέκο του, έδινε την εντύπωση επιχειρηματίου ύπόπτων επιχειρήσεων, που είχε μπη στο κέντρο εκείνο όχι για να διασκεδάση αλλά για να διαπραγματευθή. Οι δυο τύποι άρχισαν να πίνουν ούισκυ το ένα πάνω στ' άλλο και να συζητούν ζωηρά σάμπως να διαφωνούσαν. Το γκαρσόνι και οι πλησιέστεροι των κακοποιών τους άκουγαν να συζητούν για τσουβάλια, για βαρέλια για κιβώτια, για άπαικάτους αλλά δεν άκουγαν παρά λέξεις μονάχα. Φόραση όλόκληρη δεν μπορούσαν να πάρουν χαμμί! Εαφνικά, ή τεραστία αΐθουσα του κακόφημου κέντρου άναστατώθηκε από γυναικείες φωνές, από βλοσφήμιες και από πτώσεις τραπέζιων, καθισμάτων και γυαλικών πουσπαζαν. Οι δυο τύποι, όπως και όλοι οι θαμώνες, σηκώθηκαν από τις θέσεις των και έτρεξαν προς το μέρος της συμπλοκής.

Τρεις καλοντυμένοι νέοι, τύποι ύπόπτων θαμώνων νυχτερινών κέντρων, συνοδεύοντες τρεις όμορφες γυναίκες είχαν έλθει στα χέρια με δυο κακοποιούς. Συνηθισμένη σκηνή νυχτερινού κέντρου του Σόχο: Ο ένας από τους δυο κακοποιούς είχε πειράξει μιάν από τις τρεις γυναίκες, ο συνοδός της ζήτησε τον λόγο και ο κακοποιός απήντησε με μια τρομερή γροθιά που έστειλε τον κομψούμένο να κάρνη ένα μακροβούτι στα τραπέζια! Η συμπλοκή έλαβεν άμέσως διαστάσεις! Οι τρεις καλοντυμένοι νέοι τράβηξαν άλλος μαχαίρι και άλλος πιστόλο, ενώ οι τρεις γυναίκες άρχιζαν τις στριγγλιές! Και οι θαμώνες παρόστησαν σε μια καταπληκτική σκηνή! Οι δυο κακοποιοί δεν τράβηξαν ούτε μαχαίρι, ούτε πιστόλι. Ο ένας, σφιχτοδεμένος νέος με παρουσιαστικό ποταθλήτου της πυγμαχίας, σηκωσεν ένα τραπέζακι και το τίναξε στον σωρό σάμπως να πέταγε ένα άντικείμενο θάρους μισού κιλού! Ο δεύτερος, ένας αδύνατος άντρας με μικρά ματάκια και κίτρινος σαν Κινέζος, γνώστης άσφαλώς του «ζίου-ζιτσού» με λίγες καταπληκτικές κινήσεις, τίναξε μακριά τα μαχαίρια και τα πιστόλια των τριών νέων, στραμπούλιζε χέρια, ξεσβέρκωσε, εξάρθρωσε κλειδώσεις! Η πάλη δεν κράτησε παρά τρία το πολύ λεπτά! Οι τρεις καλοντυ-

μένοι νέοι βρέθηκαν εκτός μάχης, ριγμένοι καταγής ο ένας πάνω στον άλλο και ουρλιάζοντας από τους πόνους, ενώ οι τρεις γυναίκες είχαν πάψει τις στριγγλιές και κύτταζαν με θαυμασμό τους δυο κακοποιούς που απομακρύνονταν με την ήσυχία των!

Όταν οι δυο αυτοί κακοποιοί βγήκαν από το νυχτερινό κέντρο, οι δυο άλλοι πλησίασαν μ' ένδιαφέρον τους τραυματίες:

— Κρίμα σε σάς κακομοιρήδες! Έκαμεν εκείνος με το παρουσιαστικό ναυτικού. Είσαθε τρεις και αυτοί οι δυο σάς κάνανε σ' αυτό το χάλι;

— Δυο άλλα σατανάδες! θεοαίωσεν ο παχύσαρκος με το ύψος του επιχειρηματίου ύπόπτων επιχειρήσεων. Ο ένας από τους δυο ήταν Κινέζος και γνώριζε το «ζίου-ζιτσού»! Ξέρεις τί θα πη «ζίου-ζιτσού»; Ο Θεός να λυπηθή τις κλειδώσεις των! Βόηθα τώρα... βοηθάτε όλοι να τους φορτώσουμε σε ένα ταξί και να τους άδειάσουμε σε κανένα σταθμό πρώτων βοηθειών τους φουκαράδες! Δικά μου τα μεταφορικά!

Σε λίγο, φόρτωναν τους τρεις νέους και τις τρεις τρομοκρατημένες γυναίκες σε δυο ταξί που στάθμευαν έξω από το κέντρο, ανέβηκαν σ' αυτά και οι δυο κακοποιοί και ο παχύσαρκος διέταξε τον σωφέρ:

— Στόν σταθμό πρώτων βοηθειών!

Τα ταξί ξεκίνησαν με όλην τους την ταχύτητα για να σταματήσουν σε λίγο άποτομα... στο πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα!

Όταν οι τρεις νέοι κατάλαβαν το τί είχε γίνει, ήταν άργά!

— Δοιπόν; ρωτούσε σε λίγο... ο παχύσαρκος κακοποιός που, δεν ήταν άλλος από τον Σούμερ. Περάσανε τα πονάκια; Θά μάς πητε τώρα πόσα βρήκατε στο σπίτι των δυο μεγαιρών;

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ

— Άλλά πώς τους ανακάλυψες σατανά; ρωτούσε ο Σούμερ τον Μάρτεν Ντάλ όταν οι τρεις νεαροί ωμολόγησαν.

— Άπλούστατα: Σε δυο χρόνια, οι δυο μέγαιρες δέχτηκαν επτά επισκέψεις κακοποιών! Άνοιξα τα σώματα των έφημερίδων και πήρα τις επτά ήμερομηνίες των επτά επισκέψεων των κακοποιών στις δυο μέγαιρες. Κατόπιν έπεσκέφθηκα τον διευθυντή της πλησιέστερης φυλακής, του είπα πως είμαι ντέτεκτιβ και του ζήτησα το βιβλίο έξόδου καταδίκων. Έτσι διεπίστωσα ότι οι επισκέψεις κακοποιών στις δυο μέγαιρες, συνέπιπταν με επτά έξόδους κρατουμένων! Τη μια μέρα έζηρχετο των φυλακών ένας κρατούμενος και την άλλη μέρα γινόταν μια επίσκεψη στις δυο μέγαιρες! Αυτό σημαίνει πως κάποιος βαρupoινίτης θεοαίωνει τους εξερχόμενους συναδέλφους του ότι μια επίσκεψή τους στο σπίτι των δυο μεγαιρών θά τους χαρτζιλικώσει!

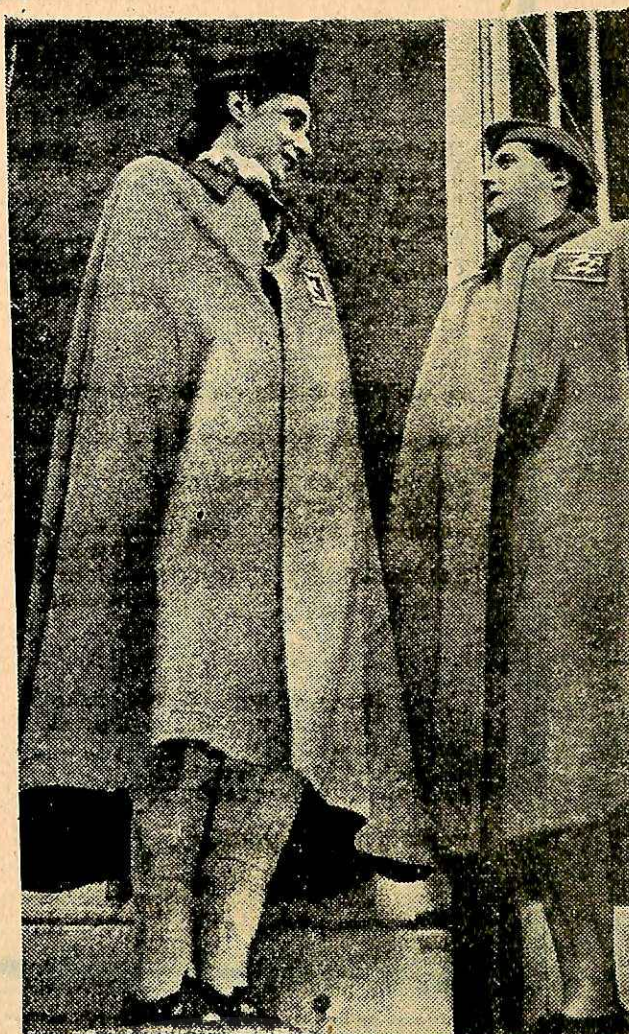
Τελευταίοι βγήκαν οι τρεις αυτοί νέοι. Ημουν βέβαιος πως είχαν βρή άρκετά κομποδέματα πριν σε συγγορίσουν και στοιχημάτιζα ότι θά τους συναντούσα στο κακόφημο κέντρο με ευχάριστη συντροφιά...

— Καταλαβαίνω την συνέχεια, διέκοψεν ο Σούμερ. Πάμε τώρα να τσιμπήσουμε κάτι γιατί αυτή... ή επιτυχία μου, μου άνοιξε την όρεξη!

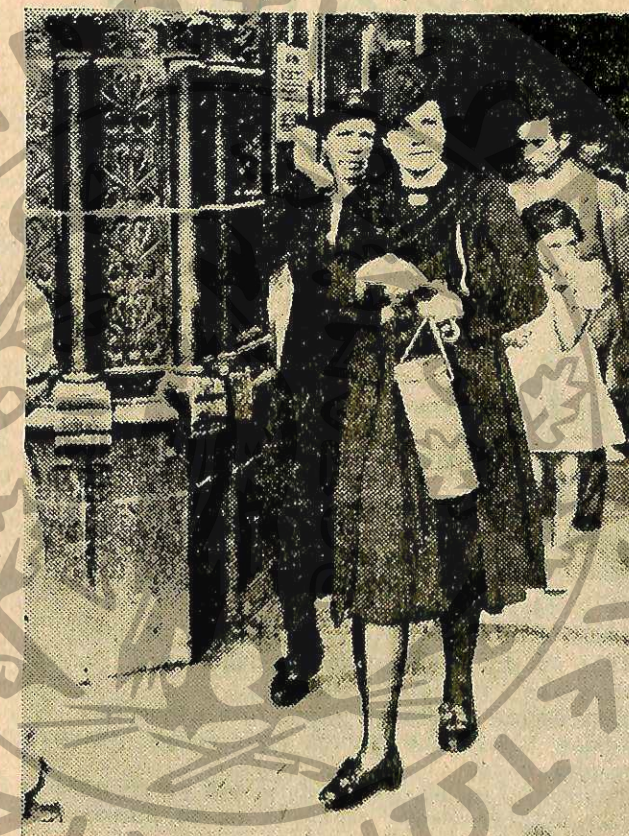
ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΓΛΩΝΙΤΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Γαλλίδες της «Εθνικής Υπηρεσίας».

Το νέο άξεσουάρ: ή μάσκα.

Το κύριο χαρακτηριστικό του συγχρόνου πολέμου είναι ότι απαιτεί την σύμπραξη όλου του έθνους, τον συντονισμό όλων των ένεργειών, την συνεργασία όλων των πολιτών.

Έτσι, οι γυναίκες έγιναν οι πολύτιμοι, οι άπαραίτητοι συνεργάται του έθνους εν πολέμω.

Άλλες άντικαθιστούν τους άντρες στο έμπόριο, στη βιομηχανία, στους άγρους, στις συγκοινωνίες, στα εργοστάσια πολεμικών ειδών. Άλλες ανέλαβαν το σπουδαίο έργο της άντιαεροπορικής άμυνας. Άλλες τέλους, την περίθαλψη των τραυματιών του στρατού και των θυμάτων των αεροποριών επιθέσεων.

Όλα αυτά όργανώθηκαν κατά τον τελειότερο τρόπο από τα μεγάλα έμπόλεμα Εύρωπαϊκά Κράτη. Στην επάνω εικόνα μας βλέπετε δυο Γαλλίδες με την στολή της «Εθνικής Υπηρεσίας», όπως λέγεται ή γυναικεία πολεμική όργάνωσις.

Κάτω, βλέπετε μια κυρία στο δρόμο με το καινούργιο άξεσουάρ της μόδας στο χέρι: Τη θήκη με την άντιαεροποριόγόνο προσωπίδα. Είναι παντού άπαραίτητη, όπως ή γυναικεία τσάντα.

ΔΥΤΑΡΚΕΙΑ...

Έπειδή όπως τὸ βλέπεις φίλε Βά—
ή κατάσταση τὸ δρόμο της τραβᾷ
καὶ ὁ πόλεμος θερμεύει
καὶ τὸ γλέντι ἀγριεύει
κι' ἐπειδὴ θὰ ἔχη φαίνεται διάρκειά,
διὰ, ταῦτα καὶ κηρύσσω, τὴν αὐ—
(τάρκεια).

Θέλω Βάγγο πέντε ποὺντρες νὰ μοῦ
(πά—
κοκκινάδια, φραμπουᾶς καὶ τὰ λοι—
(πά
καὶ χωρὶς νὰ κοροιδεύς
κι' ἐξηγήσεις νὰ γυρεύς,
σπεῦσε γρήγορα, ἔρε φίλε Βάγγε—
(λάκιον
δυὰ τσουβάλια ν' ἀγορά—... μπακά—
(λιαράκιον!

...Καὶ θαμμένη καὶ ὠραία δηλαδὴ
θὰ πετύχω καὶ κανένα... κουμουδί
ποῦ μὲ μένα θὰ τὰ παίξω
νὰ μοῦ κἀνὴ τὸ τραπέζι,
ἐνῶ σὺ θὰ τὴν περνᾷς... κοτσανά
(κιον
τηγανίζοντας γραμμὴ... μπακαλιά—
(ράκιον!

Η ΜΑΝΙΟ

Βλάμικες κουβέντες

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ!

Έχω ἔνανε, ρε φίλε, ποῦνε μάρκα δίχως ἀνταλλακτι—
κά, κατὰ πῶς λένε.

Οὐλο καύχημα καὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι.
Ἐπρόχτεν τὸ λοιπὸν μοῦκανε τόν... κυνηγὸ!

—Ένοια σου, ρε Βάθρακα, μοῦ κάνει αὔριο πᾶω κυνη—
γι καὶ θάχης καὶ σὺ τὴ μεζεδιά σου...

—Έν τάξει, τοῦ λέω βάνω τὸ κρασί.
Ὅπου ποῦ λές χτές τότε βρίσκω στὸ
Μοναστηράκι καὶ χαρὰ χαρούμενος μοῦ
δίνει μιὰ μπακάτσα.

—Πάρτη νε, μοῦ λέει σκότωσα δέκα τὰ
πρωί,

—Φχαριστῶ τοῦ λέω καὶ τί τις ἔκανες
τις ἄλλες, ρε;

—Στὸ σπῖτι, μοῦ λέει, καὶ μὲ τήραξε
ἐπιτηδεύεις.

—Γειά-χαρά! τοῦ λέω... καὶ φεύγω.
Μὰ ἔλα ντὲ ποῦ μπήκαν κάτι ψῆλλοι
στ' αὐτιά μου! Τόνε πέρνω τὸ λοιπὸν ξω—
πίσω.

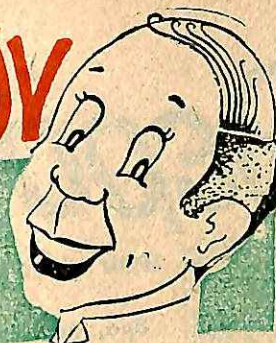
Καὶ τί ἀνεκάλυψα, ρε φίλε;
Πῶς ὅτι ὁ... κυνηγὸς μπήκε στὸ πρῶτο μαγερεῖο καὶ
παράγγειλε... μπακαλέο πλακί.

Σὰν ἄρχισα νὰ τρώω, χλάπι, τότε μαγκώνω:
—Φίλε, τοῦ λέω, στὸ σπῖτι ἔχεις ἐννιά μπακάτσες καὶ
τρῶς μπακαλέο;
Τάχασε! Καὶ πάνω στὴν ὦρα, γιὰ νὰ μὴ μὲ περνᾷ γιὰ
κοροῖδο ἄλλοτε, τόνε περέχουσα μὲ τὸ μπακαλέο καὶ τὸν
ἀφήκα τὸ φίλο... οὐξυλο! Ἀμέ!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

ΤΕΛΙΑ ΕΙΔΩΝ-ΕΙΔΩΝ

Ιτύ δικαστήριο

Ὁ Μιχαλὶδὸς παρίσταται ὡς
μάρτυς σὲ κάποια δίκη στὸ Πλημ—
μελειοδικεῖο. Ὁ πρόεδρος ἀρχί—
ζει τίς τυπικὲς ἐρωτήσεις:

—Ἡλικία;
—Σαρανταπέντε.
—Έγγαμος ἢ ἀγαμος;
—Έγγαμος.
—Μὲ ποῖο πρόσωπο;
—Μά... μὲ τὴν γυναῖκα μου, κ.
πρόεδρε.

—Δὲν εἶναι ἀπάντησις αὐτὴ.
Εἶδες, ποτέ, κανέναν νὰ παντρεύε—
ται μὲ ἄνδρα;

—Πῶς!
—Ὁχι δά... Καὶ ποῖος εἶναι αὐ—
τός;

—Ἡ γυναῖκα μου κ. πρόεδρε!

Ἀγγλικὸ φλέγμα

—Ἡ λαΐδη Μάιφαερ εἶχε πλη—
σιάσει, ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάπως
περισσότερο τοῦ δέοντος στὸ ἀ—
ναμμένο τζάκι καὶ τὸ δαντελλέ—
νιο «ντεζαμπγιέ» της, πῆρε ἀμέ—
σως φωτιά. Μετὰ πέντε λεπτά
καὶ πρὶν ὁ λόδος σύζυγός της
προφθάσῃ νὰ τῆς δώσῃ τὴν παρα—
μικρὴ βοήθεια ἢ ἀτυχὴ λαΐδη
εἶχε γίνεϊ σάτχη.

Ὁ λόδος, τότε, πλησιάζει μὲ
ἀπάθεια τὸ κουδούνι, χτυπᾷ καὶ
λέγει στὸν ὑπηρέτη ποῦ παρουσι—
άσθηκε σὲ λίγο:

—Στέφανε, φέρε σὲ παρακαλῶ,
μιὰ σκούπα καὶ πάρε ἀπ' ἐδῶ τὴν
λαΐδη.

Τὸ λάθος τοῦ Μαρ'ο

Σὲ κάποιο σπῖτι ὑπῆρχε ἕνας
παπαγάλος ποῦ εἶχε μάθει νὰ ἐ—
παναλαμβάνῃ κάθε τόσο τὴν φρά—
ση: «Ἡμουν ἔρρωστος».

Μιὰ μέρα ὁ παπαγάλος αὐτὸς
ξεφεύγει ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ τρα—
βάει, χάριν περιπάτου, πρὸς τὸ
γειτονικὸ δάσος.

Κατὰ κακὴν τοῦ τύχη, ὁ Μάριος
κυνηγὸς ἐκεῖνη τὴν ὥρα μέσα
στὸ δάσος. Βλέπει τὸν παπαγάλο,
καὶ μὴ ξέροντας περὶ τίνος πρό—
κειται, τὸν σκοπεύει καὶ τὸν τραυ—
ματίζει.

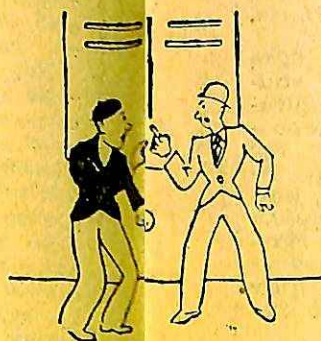
Ὁ Μάριος, σπεύδει καὶ τὸν
παίρνει ἀπὸ κάτω. Πρὸς μεγάλῃ
του, ὅμως, ἐκπλήξη, ἀκούει τὸ
πούλι νὰ λέγῃ:

—Ἡμουν ἔρρωστος.
Καὶ ὁ Μάριος, χωρὶς νὰ τὰ γά—
σῃ, ἀπαντᾷ βγάζοντας τὸ καπέλ—
ο του:

—Παρντόν, κύριε, σὰς εἶχα πά—
ρει γιὰ πούλι...

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ

(Οἱ πολῖται σκόνταν ἐξω ἀπὸ τὰ
παράθυρα τῶν σπιτιῶν καὶ ἀκούνε τὰ
πολεμικὰ νέα ἀπὸ τὰ ἰδιωτικὰ ραδιό—
φωνα).

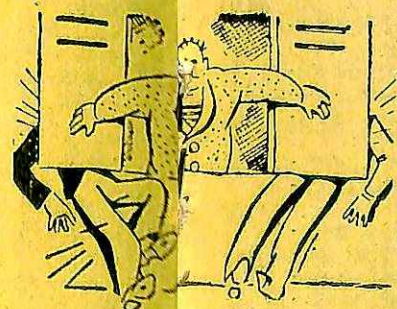

—Ὁ σταθμὸς Βερολίνου εἶπε πῶς
κατελήφθη ἡ Βαυαρία.

—Ὁ σταθμὸς Λονδίνου εἶπε πῶς
δὲν κατελήφθη.

—Κατελήφθη!
—Δὲν κατελήφθη!

Τέλος τοῦ ἐλληνικοῦ προγράμματος...

Στὰ χάλια ποῦ ἦσαν...

Ὁ Ριντιντίν, ἔχει πάρει αὐθι—
ση καὶ κάμνει τὸ τραπέζι σὲ τρεῖς
φίλους του. Στὸ ἐστιατόριο,
συμβουλευέται τὸν κατάλογο γιὰ
νὰ δώσῃ τὴν παραγγελία του.
Κάπου ἐκεῖ, βλέπει καὶ τὸ φα—
γητό:

Κοττόπουλα τοῦ
Μπρές, ψητά.

—Γκαρσόν, ρωνάζει ὁ Ριντιντίν,
τέσσερα κοττόπουλα τοῦ Μπρές
καὶ σαλάτα!

—Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, καταφθάνουν
τέσσερα κάτισχανα ὀρνιθόπουλα.

Ὁ Ριντιντίν νευριασμένος φω—
νάζει τὸν «μαίτρ-ντ' ὀτέλ»:

—Εἶναι ἀπὸ τὸ Μπρές αὐτὰ τὰ
κοττόπουλα; τὸν ρωτᾷ.

—Μάλιστα, κύριε!

—Τότε θὰ ἦλθαν περὶ μέχρως ἐ—
δῶ, γιὰ νᾶναι τόσο ἀδύνατα!

Ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν!

Εἶναι γνωστοὶ οἱ Ἀγγλοὶ γιὰ
τὸ χιούμορ τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ
Ἀμερικανοὶ — Ἀγγλοσάξωνες οἱ
περισσότεροι — δὲν πάνε παρακά—
τω. Ἀπόδειξις, ἡ ἱστορία αὐτή:

Ὁ μίστερ Μπράουν ξυπνᾷ ἕνα
πρωὶ καὶ διαβάζει στὴν ἐφημερίδα
του... ὅτι ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον.
Κατὰπληκτος, παίρνει στὸ τηλέ—
φωνο τὸν φίλο του Σμιθ καὶ τὸν
ρωτᾷ:

—Εἶδες τὸ ἀγγελτήριο τοῦ θα—
νάτου μου, Σμιθ;

—Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτὸς πές
μου, ὅμως, ἀπὸ ποῦ μοῦ τηλεφω—
νεῖς;

Μετά τὴν μάχη

Ὁ νεαρὸς Γιαννάκης ἐπιστρέ—
φει στὸ σπῖτι μὲ τὰ ρούχα κατα—
ξυσμένα καὶ τὸ πρόσωπο γε—
μάτο γρατσουνιῶν καὶ μελανά—
δες. Ἡ μαμὰ του βάζει τίς φω—
νές:

—Τί χάλια εἶναι αὐτά!...

—Τσάκωθηκα μὲ τὸν Μίμη, μα—
μὰ. Μ' ἔβρισε καὶ δὲν μπόρεσα
νὰ κρατηθῶ.

—Καὶ ὅμως σοῦ εἶπα τόσες φο—
ρές, μόλις αἰσθάνεσαι νὰ σὲ κυ—
ρέψῃ ὁ θυμὸς, νὰ μετράς ἕως τὰ
εἴκοσι καὶ ὕστερα νὰ μιλάς.

—Ναί, μαμὰ, ἀλλὰ ἡ μαμὰ τοῦ
Μίμη τοῦ εἶχε πῆ νὰ μετρά ὡς τὰ
δέκα. Καὶ μὲ τσάκισε πρὶν προ—
φθάσω νὰ τελειώσω τὸ δικό μου
μέτρημα ὡς τὰ εἴκοσι.

ΑΠΟΔΟΧΗ!

Έχεις δίκιο ἔρε Μανιώ μου παστρι—
(κιὰ
καὶ ἡ πρότασις δὲν εἶνε καὶ κακιὰ
καὶ τὴν δέχομαι ἀσμένως
καὶ θὰ τρέξω ὀρισμένως
νὰ σοῦ πάρω μὲ χαρὰ ὅ,τι χρειάζε—
(σαι
ὥστε κύτταξε διόλου νὰ μὴ σκιάζε—
(σαι

Θὰ σοῦ πάρω τὸ λοιπὸν καλλυντικὰ
γιὰ νὰ φαίνωνται τὰ μοῦτρα σου...
(γλυκὰ
καὶ τὰ χάλια σου νὰ κρύψῃς
ποῦ τὰ βλέπω κι' εἶνε... θλίψις
μιὰ καὶ γίνηκες μανάρια μου ἄλλοι—
(ώτικη
ὥσπερ μούμια, ὅπως λέν, αἰγυ—
(πτιώτικη!

Ὅσο δὲ γιὰ... μπακαλιάρο ποῦ μοῦ
(λές
καὶ τίς ἄλλες τίς κουβέντες τίς σα—
(χλές

ἔχω πίστωσι—τὸ ξέρεις—
στὴν ταβέ—τῆς χοντροΜαίρης
ποῦ γλυκὰ καὶ κουβαρντάδικα μοῦ
(φέρεται
γιατὶ σίγουρα μὲ μένα... ἐνδιαφέρε—
(ται!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματῆριός μου

ΟΥΔΕΤΕΡΟΣ!

Ἀμα σὲ ἱκαυγὰ ξένο οὐντέτερος τὰ ἐνῆς, μελὰ σου
τὰ βρῆς! Ἀφερὶμ ἀνάποντῃ κουβέντῃ!

Ἰπροχτὲς ἱναῖκα μου Τακούϊ καυγὰ μὲ ἱγειτονοπούλα
Ἀραξία ἔκανε.

Λόγκια εἶπε, ἱβρυσιῆς εἶπε, ἱμαλλιά τους χέρια τους ἱ—
μείνανε, τσὸκ ἱσούλο ἔπεσε.

Ἀπάνω σὲ ὦρα ἐγκῶ ἦρτα, ἀλλὰ οὐν—
τέτερος ἔκατσα.

Ἀμὰ καυγὰς, πόλεμο γένηκε, νύχια
τους μέσα σὲ κρέας τους βάλανε, ἀμὰ ἐ—
γκῶ οὐντέτερος ἔμεινα.

Αἶμα τους βγάλανε, ἀμὰ ἐγκῶ πάλε
οὐντέτερος. «Ἡσυχία μου, εἶπα, νταφο—
ρὲς τους μόνε νὰ λύσουνε».

Τακούϊ ὅμως σὲ λίγο ἐμένα φωνάζει:

—Καραμπὲτ μπέ, ντὲν τὰ χωρίσης ἀπὸ
αὐτὴ κατὰϊκα;

—Ὁκί, εἶπα, καυγατζοῦ μὴ ἔνεσαι.

Ἀραξία τότε μουντζᾶ ἐμένα ἐντῶσε.

—Νὰ μπέ, ἀντρα σαλαμάρα!

Καὶ οἱ ντὸο μαζὶ ἀπάνω μου πέσανε.

Ἰστὲ καβουρμά σὲ ἱσούλο μὲ κάνανε...

—Ὁκί, μπέ! Ἐγκῶ οὐντέτερος εἶμαι,

—Οὐντέτερος: Νὰ μπέ, νά...

Καὶ ἱκεφάλᾳ μου μὲ ἱπέτρα σπασμένο κάνανε βάϊ-βάϊ.

Τώρα σὲ εἰσοκομεῖο φουρκισμένο ἔνομε: Ἰστὲ οὐντέτε—
ρος νὰ μείνης, γιὰ πόλεμο νὰ κάνης. Ἀμὰ μυαλό μου:
μπρὸς γκρεμὸ καὶ πίσω ρέμα, λέει!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

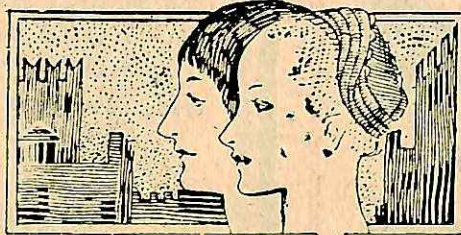
Οι Έρασται της Βερόνας

Το άδαντο είδύλλιο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

"Ένα θανάσιμο και προαιώνιο μίσος χωρίζει δύο άρχοντικές οικογένειες της Βερόνας: τους Μοντέκκι και τους Καπελέττι. Οι Μοντέκκι έχουν έναν γιο, τον Ρομέο, κι οι Καπελέττι μία κόρη, την Ιουλιέττα.

3ον

μέο Ντέλλα Σκάλα, θέλοντας να κατευθάγη τον ανταγωνισμό μεταξύ των δύο κομμάτων και να επαναφέρει στη Βερόνα τη γαλήνη, ανήγγελλε τη διοργάνωση μιας μεγάλης λαϊκής γιορτής. Και οι Βερονέζοι, με την ιδέα ότι θα τραγουδούσαν, θα χορεύαν, θα έτρωγαν πλούσια και θα έπιναν κατά κόρον, χωρίς να πληρώσουν δεκάρα, λησμόνησαν τις κομματικές αντιζηλίες και περίμεναν με αδημονία το ξεφάντωμα που ανηγγέλλθη.

Και πράγματι, η γιορτή που έδωσε ο άρχοντας Μπαρτολομέο στους κήπους του παλατιού του, ήταν όπως ανέμενετο. Επί δυο ολόκληρες μέρες, ο κόσμος έμπαίνονόγαινε ελεύθερα στους κήπους, όπου ήταν στρωμένα διαρκώς άπειρα τραπέζια, κατάφορτα από ψητά κρέατα κι από δυνατό κρασί. Και οι Γουέλφοι, αδελφωμένοι με τους Γιβελίνους, έτσουγκρίζαν τα ποτήρια τους, σαν παλιοί φίλοι, μην τρέφοντας κανένα μίσος ανάμεταξό τους.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Ο καινούργιος διοικητής της Βερόνας δεν μπορούσε να συνηθιστεί στην ιδέα ότι οι δυο πλουσιότερες και ισχυρότερες οικογένειες της πόλεως, οι Μοντέκκι και οι Καπελέττι, αλληλοεμισούντο θανάσιμα. Τη στιγμή μάλιστα που η Βερόνα έκινδυνευε από μίαν εχθρική εισβολή, ο διχασμός αυτός δεν ήταν καθόλου επιτετραμμένος και θάπρεπε το γρηγορότερο οι δυο οικογένειες να συμφιλιωθούν.

Απεφάσισε, λοιπόν, ο Μπαρτολομέο Ντέλλα Σκάλα να διοργανώσει για την τελευταία Κυριακή του Μαρτίου μια επίσημη συνάντηση των δυο οικογενειών, στην πλατεία της εκκλησίας. Την ώρα που συμφωνία με το πρόγραμμα της συμφιλίωσης, ο Μεσσερ Μοντέκκι, συνοδευόμενος από τον γιο του Ρομέο, θα πλησίαζε τον Μεσσερ Καπελέττι και αφού προηγουμένως θα έδενοντο την ευλογία του επισκόπου, οι δυο έχθροι θα έφεταν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και θα φιλιόντανε στο στόμα.

Όταν ξημέρωσε η Κυριακή, οι καμπάνες της Βερόνας άρχισαν να σημαίνουν χαρμόσυνα, ενώ στα μπαλκόνια και στα παράθυρα των σπιτιών έδλεπε κανείς άπλωμένα βαρύτιμα ταπέτα και πολύχρωμες γιρλάντες. Η πλατεία κατεκλύσθη από κόσμο, δεν έμειναν δε στα σπίτια τους παρά μόνον οι παράλυτοι.

Μετά το τέλος της λειτουργίας, ο Μπαρτολομέο βγήκε από την εκκλησία μαζί με τον επίσκοπο και κατευθύνθησαν σε μια μεγάλη εξέ-

που ενέπνευσε τον Σαίξπηρ

δρα, που ήταν στημένη στη μέση της πλατείας. Αμέσως κατόπιν, παρουσιάσθηκαν στο κατώφλι της εκκλησίας ο άρχοντας Μοντέκκι με όλα τα μέλη της οικογενείας του και με τους σπουδαιότερους όπαδούς του. Πλάι του στεκόταν ο Ρομέο, λάμποντας από ομορφιά.

Μόλις οι Μοντέκκι πήραν θέση σε μίαν άκρη της πλατείας, οι καμπάνες άρχισαν να χτυπούν δαιμονισμένα. Και αμέσως σχεδόν, παρουσιάσθηκε στην αντίθετη άκρη της πλατείας ο άρχοντας Καπελέττι. Από το συνωφρωμένο ύφος του, φαινόταν ότι δεν έρχόταν με μεγάλη διάθεση σ' αυτή την τελετή. Η Μαντόνα Καπελέττι, όμως, φαινόταν τρισευχισμένη. Μαζί τους ήταν κι ο άνεψιός του Καπελέττι, ο Θεόδωρος.

Και η τελετή της συμφιλίωσης άρχισε. Ο Μπαρτολομέο κατέβηκε από την εξέδρα, ακολουθούμενος από τους ύπασιπτάς του, τον επίσκοπο και τους ιερείς και προχώρησε στο κέντρο της πλατείας. Εκεί στάθηκε και σηκωσε τα χέρια του προς τον ουρανό, επικαλούμενος την θεία επέμβαση. Ύστερα, άπλωσε τα χέρια του, τ' ένα δεξιά και τ' άλλο αριστερά, κάνοντας νεύμα στους άρχηγους των δυο οικογενειών να προσέλθουν και να τουδώσουν ο καθένας το χέρι του.

Ζήτη! Ζήτη! φώναξε ο λαός, ενώ οι σαλπικταί και οι τυμπανιστάι έπαιζαν ένα ένθουσιώδες θούριο.

Οι δυο αντίπαλοι άρχοντες προχώρησαν κι έδωσαν τα χέρια τους στον Μπαρτολομέο. Ύστερα, ο Μπαρτολομέο τους έφερε τον ένα κοντά στον άλλον, ήνωσε τα χέρια τους σε μια θερμή χειραψία και τους έβαλε να φιληθούν, ενώ ο επίσκοπος τους εύλογούσε.

Αλλά το φιλή αυτό που επρόκειτο να θέσει τέρμα στο μίσος των δυο οικογενειών, απέτελεσε τον σπινθήρα μιας νέας συρράξεως. Την ώρα που φιλιόντανε, στα χείλη του Μοντέκκι έμεινε μια τρίχα από τα χείλη του Καπελέττι. Με μια κίνηση, έντελως φυσική, ο Μοντέκκι πλησίασε το χέρι του στο στόμα κι έβγαλε την τρίχα, φτύνοντας χάμω, χωρίς κακία.

Ο νεαρός, όμως, Θεόδωρος Καπελέττι, που ήταν υπερβολικά θερμόαιμος, έδεώρησε το φτύσιμο αυτό ως έκδηλωση αηδίας. Και τραβώντας το ξίφος του με μια θεατρική χειρονομία, έκραύγασε:

—Αυτή την προσβολή, οι Καπελέττι δεν μπορούν να την άνεχθούν!

Οι άλλοι φίλοι του που τον περιεστοίχιζαν τον έμμηθησαν. Και μέσα σε δυο λεπτά, η πλατεία μεταβλήθη σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα. Το κάκου ο Μπαρτολομέο Ντέλλα Σπάλα κι' ο επίσκοπος προσεπάθησαν να τους κατευνάσουν. Οι Γουέλφοι και οι Γιβελίνους ξανάρχισαν ν' αλληλοβρίζωνται:

(Συνέχεια στο επόμενο)

Τα προηγούμενα

Δυο άστυφλακες βρίσκουν μια μέρα ανάσθητη σ' ένα πεζοδρόμιο την Λούσυ Ντρεβέ, μια παριζιάνα μοδιστρούλα.

Στην σάντα της ανευρίσκει έναν φάκελλο με ένα εκατομμύριο φράγκα. Η Λούσυ Ντρεβέ έχει έναν αραβω-νιστικό τον Ζουλιέν Ταρντιβό κι' έναν θαναμαστή, τον Αμερικανό πολυκατομμυριορχο Τζών Σινκλαίρ, που την προσκαλεί σε γεύμα και προσπαθεί να την πείσει να εγκαταλείψη τον αραβω-νιστικό της και να παντρευτή τον ίδιο.

3ον

ΜΟΥ Ήταν αδύνατο πια να κρατηθώ. Τρελλή από το φόβο, θέλησα ν' ανοίξω την πόρτα και να κατέβω. Εκείνος όμως, μ' άρπαξε με τόνα χέρι από το λαιμό ενώ με τάλλο μούφραζε την μύτη μ' ένα παντλή βρεγμένο στο χλωροφόρμιο. Τα παρακάτω τα ξέρετε.

—Ναι, έκανε ο άστυνόμος, και όμολογώ ότι δεν καταλαβαίνω τίποτε. Μεταξύ μας, όμως, δεσποινίς. Θάπρεπε να τα περιμένετε αυτά, από την στιγμή που δεχτήκατε να πάτε μόνη μαζί του... Έν τούτοις εκείνο που δεν υπορώ να καταλάβω είναι ο έπιλογος της περιέργης αυτής ιστορίας. Σας βρίσκουν επάνω στο πεζοδρόμιο ανάσθητη με ένα εκατομμύριο μέσα στις τσέπες! Θα όμολογήσατε, όπωσδήποτε, ότι η εκδίκησίς του —αν ήταν αυτή—δεν ήταν και τόσο προμερή...

—Και όμως, κ. Λαζάρκ, αν βλέπατε τα μάτια του, την ώρα που μού έλεγε ότι θα μ' εκδικηθώ, θα φοβάσασταν και σεις ο ίδιος!...

Ο άστυνομικός γέλασε.

—Τάχουμε δη' έμεις πολλές φορές αυτά,

Πήρε την σκούπα του καφενείου και κορδώθηκε στην πόρτα του.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

δεσποινίς και δεν μας χάνουν πια καμιά έντύπωση. Όπωσδήποτε, τώρα πια είστε τελείως εν ασφαλεία. Ρωτήσαμε για τον φίλο σας στην αμερικανική πρεσβεία. Τους είναι εκεί πολύ και μάλιστα εύρη-μότητα γνωστός ο Τζών Θόρπ Σινκλαίρ. Επίσης μάθαμε ότι πραγματικά, πήρε το βαπόρι, και τώρα περιμένουμε συμπληρωματικές πληροφορίες γι' αυτόν. Έν τω μεταξύ, σεις μπορείτε να συνεχίσετε ή-συχ την εργασία σας.

Σ' αυτό επάνω η Λούσυ σηκώθηκε. έσφριξε το χέρι του άστυνομικού και έφυγε για το απείλι της, ενώ ο Λαζάρκ, γέμισε την πίπα του και συνέχισε την μελέτη των εκθέσεων που ήταν συσσωρευμένες επάνω στο γραφείο του.

Σε λίγο έμπαίνει ο άστυνόλαξ Μεσέν φέρνοντας τα βραδυνά φύλλα.

—Αφ'ήσέ τα έχει, Μεσέν του είπε ο άστυνομικός χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

—Αν ήμουνα στη θέση σας κ. άστυνόμο, θα τ'α χύτταζα τώρα άμέσως, αφήν-τησε ο Μεσέν.

—Έγουν, λοιπόν, τόσο σοδαρά νέα οι έρυνερίδες σου;

Και ο Λαζάρκ άπλωσε το γέρι του και πήρε μια από τις έντυπείδες. Στην πρώτη σελίδα διάβασε τους εζής τίτλους με μενάλια μαύρα κεφαλαία:

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΜΙΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΥΡΕΘΗ ΛΗΠΘΕΩΜΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ!

Ο Λαζάρκ πετάχθηκε επάνω κατακόκ-κινος από θυμό, και χτυπώντας το χέρι του πάνω στο τραπέζι, έσέπασε σε βλα-στήμιες και βρισιές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον
ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ο μάστορ-Λερά τ'α είχε καταφέρει περι-στασια. Όσα του είχε έμπιστευθή ο άστυνόλαξ Μεσέν, υπό τον όρον να τ'α κρατήσει απόλυτως μυστικά, είχαν σε λίγο, διαδοθή σ' όλη τη γειτονία.

Είναι μερικοί άνθρωποι, που αισθάνον-ται ιδιαίτερα απόλαυση να κάνουν αχρι-βώς το αντίθετο εκείνου που τους λέτε

—Μην ανησυγίτε κυρία μου, δεν εί-μαι άστυνομικός, είμαι δημοσιογράφος.

—Αι... έκανε η κυρά-Λερά. Και τί θέλετε;

—Κάποιο έπεισόδιο έγινε εδώ, έξω από την πόρτα μου. Μία δεσποινίς...

—Ναι... ναι...... Θέλετε να πείτε για την υπόθεση του εκατομμυρίου; Έχω έντολή κυρία μου, να μην πω σε κανένα τίποτε.

—Αν θέλετε να δήτε τον άντρα μου, εί-ναι εδώ, παρακάτω, από κασινέο του Μαρσέλ. Έτσις εκείνος σας πη.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία μου, πηναίνο.

Και ο νεαρός ρεπόρτερ γαιρέτησε και έφυγε όλοσπινώδης.

Μεγάλη ήταν η φασαρία εκείνη την ώρα στο ναϊναίο κασινεδάκι. Ο μάστορ-Λερά εκέδοθη σ'α γαρτιά, κι' όλη η γει-τονία έντηνυόσε από τις κραυγές του θοιγέου του.

Έτσι, ο δυστυής ρεπόρτερ άκουγό-σθηκε να περιμένη ένα δόλιχον πέ-νο το της ώρας, ως να τελειώσει το πα-νίδι να ν'α υποέση να υλ'άτη το Λερά.

Επ'ί τέλος το παννίδι έτελειόσε. Ο κ. Λερά κολαυόθηκε πολύ από την έπίσκληση αυτή της δημοσιογράφου. Έστριψε το μιστάκι του και έφερε έ-

να γύρω το βλέμμα του θριαμβευτικά. Κατόπι είπε φωναχτά για να τον ακούσουν όλοι:

— Είστε δημοσιογράφος; Χαίρω πολύ! Καθίστε. Μαρσέλ, ένα κονιάκ του κυρίου! Το λοιπόν, θα θέλετε να σας πω για την υπόθεση του εκατομμυρίου; Τό και τό...

Και ο αγαθός άνθρωπος διηγώθηκε ότι ήξερε και δεν ήξερε στον δημοσιογράφο. Αυτός έγραφε, έγραφε.

Στο τέλος ζήτησε από τον Λερά να του επιτρέψει να τον φωτογραφίσει.

— Μπράβο! Έκανε ο θυρωρός. Και με θέλετε με τα συνεργεία της δουλειάς μου;

— Άν είναι δυνατόν...

— Πώς δεν είναι!...

Και ο μάστορ-Λερά, έτρεξε άμέσως στον μπουφφέ, πήρε τη σκούπα του καφενείου και πήγε και κορδωώθηκε στην πόρτα του. Η φωτογραφία σε λίγο είχε παρθή.

Την άλλη μέρα, η Λούσυ παρ' όλιγο να πέσει κάτω σαν κεραυνόπληκτη, μέσα στο μετρό που την έφερε στο ατελιέ της.

Καθώς έριξε τυχαίως ένα βλέμμα στην εφημερίδα του διπλανού της, διάβασε στην πρώτη σελίδα τους τίτλους που είχαν επίσης αναστατώσει όπως είδαμε τον αστυνομικό Λαζάρ.

Δεν περίμενε άλλο η Λούσυ. Στην πρώτη στάση πετάχθηκε έξω και έσπευσε να αγοράσει μια εφημερίδα. Κατόπι, άκουμπώντας σ' έναν τοίχο για να μην πέσει διάβασε το κείμενο. Αναφερόταν καθαρά το όνομά της: Λούσυ Ντρεβέ, (πρώτη) στον οικομόδας της Ζάν ντ' Αρτουά.

Και παρακάτω, μ' όλες τις λεπτομέρειες, η ιστορία της ανευρέσεώς της επάνω στο πεζοδρόμιο, με ένα εκατομμύριο φράγκα μέσα στις τσέπες!

Η Λούσυ σήκωσε το κεφάλι και ανέπνευσε βαθιά. Ένοιωσε κάτι σαν ζάλη. «Οχι, χόρευαν γύρω της. Ξανακούτταζε την εφημερίδα. «Οχι, δεν είχε κάνει λάθος, έγραφε καθαρά: Λούσυ Ντρεβέ, ολόκληρο το όνομά της.

Δεν θέλησε να διαβάσει περισσότερα. Πέταξε την εφημερίδα κάτω και άρχισε να κλαίει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον
ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΠΟΥ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ

— Όταν θάρη η δίσ Ντρεβέ, να της πητε ναρθή να με βρή.

— Πολύ καλά, κυρία, απήντησε η Ζαννί.

Η Ζάν ντ' Αρτουά ήταν πολύ νευρική και φαινόταν αποφασισμένη να δώσει την Λούσυ. Επάνω στο γραφείο της η Ζαννί είχε ήδη ολόκληρη την εφημερίδα που έγραφε για την περιπέτεια της φίλης της, δεν χρειαζόταν, λοιπόν, και πολύ μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς τι θα επακολουθούσε.

Εντούτοις η ώρα περνούσε και η Λούσυ δεν φαινόταν. Έπι τέλους, κατά τας δέκα και τέταρτο έκαμνε την εμφάνισή της στο ατελιέ.

Ήταν κάτωση και το ύψος της τόσο αξιοσημείωτο ώστε η φιλενάδα της μόλις τόλμησε και της ψιθύρισε:

— Λούσυ, σε θέλει η κυρία.

«Πουχα-Ήσυχα η Λούσυ, έδωσε το καπέλλο της και πουδραρίστηκε λίγο. Κατόπι διευθύνθηκε στο γραφείο της Ζάν ντ' Αρτουά.

— Όλας οι εγγάτες, επιμαρτυρούσαν στο

πέρασμά της την δουλειά τους και την κύτταζαν περίεργα.

— Ά! Ήλθατε επί τέλους δεσποινίς, Ντρεβέ, είπαν η διευθύντρια μόλις είδε την Λούσυ. Ήθελα πολύ να σας μιλήσω. Και η Ζάν ντ' Αρτουά σηκώθηκε όρθια.

Ευθυσμένη απέναντί της, η Λούσυ, την κύτταζε άσυχνίτη. Απορούσε και η ίδια με την απάθειά της.

— Δεσποινίς, άρχισε η Ζάν ντ' Αρτουά. Θα σας τονίσω εν πρώτοις ότι είμαι πολύ ευχαριστημένη από την εργασία σας και από την συμπεριφορά σας εν γένει, μέσα στο ατελιέ. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, σας δηλώνω ότι δεν επιθυμώ, ούτε έχω το δικαίωμα να αναμειχθώ στην ιδιωτική σας ζωή. Το ίδιο κάμνω για όλα μου τα προσωπικά. Η καθεμιά είναι ελεύθερη να κάμει ό,τι θέλει.

Έξω από την δουλειά της να ζήσει όπως θέλει, άρκει να είναι ήσυχη και τακτική στην δουλειά της και να μη ζημιώνει κατ' ένα οποιοδήποτε τρόπο το κατ'εστη-μα. Μ' εννοήσατε;

— Μάλιστα, κυρία.

— Όραία. Και τώρα δεσποινίς που έθεσα τα πράγματα κατ' αυτόν τον τρόπο, σας εκφράζω όλη την δυσάρεσκεια που αισθάνθηκα μόλις είδα να ανακατεύεται το όνομα του σπιτιού μου σε ιστορίες που μπορούν να μου είναι επιζήμιοι. Από το πρωί ως τώρα, μέσα σε δυό ώρες δηλαδή, αναγκάστηκα να δώσω τρεις δημοσιογράφους, και επτά φωτογράφους, να δεχθώ δυό αστυνομικούς που ήλθαν να πληροφορηθούν για σας απήντησα σε είκοσι τηλεφωνήματα και δεν είχατε άδεια παρά στην αρχή... Έπι πλέον στο ατελιέ η εργασία χωλαίνει τρομακτικά. Οι εγγάτες δεν κάνουν άλλο παρά να φλυαρούν επάνω στην περιπέτεια σας. Τέλος σήμερα είχαμε και την αργοπορία σας. Αυτό δεν μπορεί να κρατήσει πολύ δεσποινίς. Είστε ελεύθερη—σας τώρα πη ήδη— να κάνετε ό,τι σας άρεσει έξω από τη δουλειά σας, δεν έννοω όμως, η ιδιωτική σας ή ζωή να ζημιώνει το κατ'εστημά μου.

— Κυρία... τόλμησε να ψιθυρίσει η Λούσυ.

Η Ζάν ντ' Αρτουά, όμως, με μια χειρονομία την διέκοψε.

— Ξέρω, ξέρω... είπε, θα μου ξαναπείτε τώρα όσα έχω διαβάσει ήδη στις εφημερίδες. Σας παρακαλώ πολύ να μη μου επαναλάβετε τα ίδια πράγματα. Δεν πιστεύω να με παίρνετε για τόσο αφελή.

Έβλεπε τώρα ένα πρόγραμμα έχω να σας ζητήσω: να είστε τακτική, πρώτον, στην εργασία σας και να μην δημιουργήτε σκάνδαλα. Αυτά είχα να σας πω, δεσποινίς...

Η Λούσυ δεν επε τίποτε. Στράφηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα, με την απόφαση να ζητήσει να βρή άλλο δουλειά.

— Μια στιγμή, δεσποινίς. Την στιγμή της φωνής της Ζάν ντ' Αρτουά.

Η Λούσυ στάθηκε και γύρισε προς το μέρος της χωρίς να κάμνη ούτε ένα βήμα προς αυτήν.

— Έχω να σας πω και κάτι άλλο, έκανε η διευθύντρια. Το πρωί, μεταξύ των άλλων που ήλθαν να με βρουν, με έπεσε σκέψη και ο αντιπρόσωπος μιας κινηματογραφικής Εταιρείας, ο οποίος μου προσέφερε δύο χιλιάδες φράγκα, αν δεχθώ να σας πείσω να ποζάρετε για λίγες στιγμές, για τα «επίκαιρα» που δίνει κάθε εβδομάδα η εταιρεία του. Έπι-φυλάχτην να του απαντήσω το απόγευ-

μα. Τί λέτε εσείς γι' αυτό;

— Άρνούμαι, έκανε απλά αλλά πολύ καθαρά η Λούσυ.

Η Κα ντ' Αρτουά την κύτταζε με εκπλήξη.

— Πώς! Έκανε, άρνείσθε;

— Δεν έννοω, κυρία να γίνω δημόσιον θέαμα! απήντησε η Λούσυ. Φθάνουν όσα έγιναν.

— Και όμως, δεν πρέπει να χάνη κανείς τις καλές ευκαιρίες, όταν του έρχονται...

— Μπορεί να χάνετε δίκιο, αλλά εγώ δεν δέχομαι αυτή την διαδομπευση...

— Διαμπευση!... Τί μεγάλη λόγια, Θεέ μου! φώναξε η Κα ντ' Αρτουά σηκώνοντας ψηλά τα χέρια της. Άκούστε μικρούλα μου και πιστέψτε με, γιατί εγώ έχω περισσότερη πείρα από σας. Δεν πρόκειται διόλου περί έξευτελισμού, όπως φαντάζεσθε, αλλά περί μιας πρώτης τάξεως ρεκλάμας, τόσο για το κατ'εστημά μου, όσο και για σας!...

— Για το κατ'εστημά, το καταλαβαίνω κυρία, για μένα όμως!...

— Και για σας! Ποιος σας λέγει ότι δεν σας ανοίγονται αυτή την στιγμή οι πόρτες του Χόλλυγουντ!...

— Δεν φιλοδόχησα ποτέ μου, κυρία να γίνω στάρ...

— Θάχετε και χίλια φράγκα στο μερίδιό σας!... έκανε η διευθύντρια ρίχνοντας το τελευταίο της άκου. Γιατί, βέβαια, δεν θα φαντασθήκατε ότι θα κρατήσω εγώ και τις δυό χιλιάδες φράγκα...

— Σας ευχαριστώ πολύ κυρία, που σκεφθήκατε και την οικονομική μου θέση, έκανε με κάποια ειρωνεία η Λούσυ, δεν καταλαβαίνω όμως, πώς μπορεί να με συγκινήσει ένα χιλιάδικο, την στιγμή που απέχρυσα ένα ολόστρόγγυλο εκατομμύριο!...

Η Κα ντ' Αρτουά δαγκώθηκε.

Η μικρή αυτή είχε έτοιμότητα, και θάρρος άσυνήθιστα για την ηλικία και την μόρφωσή της, που ήταν μετρία.

— Πάει καλά, ψιθύρισε με έναν αναστεναγμό. Δεν σας ήξερα για τόσο παισματάρα... Πάντως, σκεφθήτε...

— Δεν έχω να σκεφθώ τίποτε. Άρκετός θόρυβος έγινε γύρω από το όνομά μου. Δεν θέλω να γίνω και άλλος.

— Όπως αγαπάτε, δεσποινίς Λούσυ... Και τώρα μπορείτε να πηγαίνετε στη δουλειά σας. Το μόνο που έχω να σας παρακαλέσω τώρα, να είστε το απόγευμα εδώ ακριβώς στην ώρα σας.

Η Λούσυ δεν είπε τίποτε. Βγήκε και πήγε κατ' ευθείαν στο ατελιέ όπου άρχισε να επίθεωρη την δουλειά που είχαν βγάλει οι εργάτες της.

Εδούλευε και ο νους της πήγαινε στα τελευταία λόγια της Κα ντ' Αρτουά. Η πρότασις της προϊσταμένης της την έδωσε με πειρασμό, έντοτατος δεν ήθελε και να υποχωρήσει.

Το μεσημέρι, με την δουλειά και τις σκέψεις που δεν άφηνε ήσυχη την Λούσυ, δεν άργησε ναρθή. Μηχανικά η νέα έβαλε το καπέλλο της και κατέβηκε τις σκάλες. Έφευγε μόνη. Δεν ήθελε σήμερα την συντροφιά κανενός. Ούτε της Ζαννί. Η Κα ντ' Αρτουά που δεν την άφησε από κοντά, καθώς βγήκε από το γραφείο της, την παρακολούθησε με το βλέμμα από το παράθυρο του γραφείου της.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η Ρόζα και η Νέλλη

Ένα οιοθησιατικό διήγημα
της Μαρτέλλας Ντυπόν

ΟΤΑΝ παντρεύθηκε την Ρόζα Τουρνάι ο Γκαστόν Λεμπεσύ έσημείωσε την πεποίθησή ότι έφθασε στο κορύφωμα της ευτυχίας. Η απόκτησις μιας τέτοιας γυναίκας ήταν γι' αυτόν μια πραγματική και επίσημος νίκη. Στο υπουργείο των Εξωτερικών, όπου η Ρόζα εργαζόταν ως δακτυλογράφος, την πολιορκούσαν όλοι οι συνάδελφοί της, άνωτεροι και κατώτεροι. Εκείνη, όμως, έδωσε την καρδιά της και το χέρι της σ' αυτόν, τον Γκαστόν Λεμπεσύ, έναν φτωχό και άσημον υπάλληλο της Γκαλερί Λαφαγιέ. Δεν έπρεπε, λοιπόν, να είναι κατενθουσιασμένος από την τύχη του;

Το γαμήλιο ταξίδι τους υπήρξε ένα διαρκές όνειρο. Η μελλοντική ζωή τους θαμνοίχε μ' ένα ωραίο παραμύθι. Πολύ πριν από τον γάμο τους, ο Γκαστόν και η Ρόζα είχαν καταστρώσει το σχέδιο της ζωής των, η Ρόζα θα υπέβαλλε παραίτηση από το υπουργείο, για να μη βρίσκεται ανάμεσα σε διαρκείς πειρασμούς. Θα έκαμνε συνεταιρινμό με την διδμή αδελφή της Νέλλη και θα εξεμεταλλεύοντο μαζί το μοδιστράδικο που κρατούσε η τελευταία, από τον καιρό που πέθαναν οι γονείς των. Οι δυό αδελφές αγαπιότανε τρομερά. Κανένα σύννεφο δεν θα έσκίαζε την αγάπη τους. Και τί χαρά για τον Γκαστόν, να επιτρέψει κάθε βράδυ από τη δουλειά του και να τον υποδέχονται δυό γοητευτικές γυναίκες, με το χαμόγελο στα χείλη! Η ερνευτική ζωή, με το σκοτεινό και απεριποίητο δωμάτιο, άνηκε πια στο παρελθόν γι' αυτόν.

Οι δυό νεόνυμφοι επέστρεψαν στο Παρίσι την βραδυά που έληγε η άδεια του Γκαστόν. Η Νέλλη τους περίμενε στον σταθμό. Φιλήθηκαν όλοι με χαρά. Εν τούτοις, για πρώτη φορά στην καινούργια ζωή του, ο Γκαστόν δοκίμασε κάτι σαν στενοχωρία, μπροστά στην καταπληκτική ομοιότητα των δυό αδελφών. Μπα! είπε μέσα του. Θα συνηθιστώ πολύ γρήγορα και σιγά-σιγά θ' α-

νακαλύψω ανάμεσά τους όρισμένες διαφορές, που είναι άορατες εκ πρώτης όψεως.

Το μεσημέρι της επάυριον, καθώς έστριβε τη γωνιά του δρόμου που ώδηγούσε στο σπίτι, δοκίμασε μίαν εύχαιστη έκπληξη. Δεν ήταν η γυναίκα του εκείνη που τούκανε από την πόρτα, χαρούμενα νεύματα; Επέσπευσε το βήμα του και μόλις έφθασε, την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Γιατί, τη ρώτησε, δεν φόρεσες κορσέ σήμερα; Ξεχνάς ότι πρέπει να διατηρήσεις τις γραμμές σου;

— Εκείνη γελάωσε, χωρίς ν' απαντήσει. Ο Γκαστόν έκανε να τη φιλήσει, αλλά εκείνη αποτραβήχθηκε, γελώντας πάντοτε.

— Μά γιατί, Ρόζα, δεν μ' αφήνεις να σε φιλήσω;

— Γκαστόν, κάνεις λάθος! Είμαι η Νέλλη!

— Ω! Συγγνώμη, είπε τότε ο Γκαστόν, κοκκινίζοντας.

— Δεν πειράζει, δεν πειράζει, είπε η Νέλλη. Πάμε μέσα. Η Ρόζα είναι στην κουζίνα κι' ετοιμάζει το φαγητό.

Κατασυγκινημένος από τη γκάφα του, ο Γκαστόν έσπευσε να την διηγώρη στη γυναίκα του.

— Και είναι ανάγκη να στενοχωριέσαι, καμμένε; τού είπε η Ρόζα, ξεκαρδισμένη στα γέλια. Αυτό θα σε συμβαίνει συχνά. Πρέπει να το πάρης απόφαση, άκου μοιάζουμε τόσο καταπληκτικά. Πάντως, εγώ δεν πρόκειται να ζηλέψω τη Νέλλη, αν καμιά φορά την φιλήσεις κατά λάθος. Μπορείς να είσαι ήσυχος.

— Ενώ να σου μιλήσω, Ρόζα, είπε. Πάμε στο διπλανό δωμάτιο.

Η Ρόζα τον άκολουθησε. Και μόλις βρέθηκαν μόνοι, ο καλός θεός της έξηγήθηκε: Η Νέλλη τού είχε στείλει ένα άπεγνωσμένο γράμμα και τόν έκτενε να σπεύσει. Ω! Ηταν πολύ θαρραλέα αυτή η μικρούλα!... Μη τολμώντας να έκμισθη-ρευθή στην αδελφή της την έπικίνδυνη κατάσταση μέσα στην οποία βρισκόταν, έπεκαλέσθη την επέμβα-

(Συνέχεια στη σελίδα 48)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ εκείνη, κατά τα τέλη του 16ου αιώνα, ζούσε στην Ιταλία, ο άρχοντας Φραντζέσκο Τσένσι. Όπως πολλοί άλλοι τούτους άρχοντες της εποχής εκείνης, ο Φραντζέσκο Τσένσι ήταν άβυσσος, σκληρός, αυταρχικός, και διψούσε από αίμα. Άρκετά πλούσιος, εύρισκε πάντα ισχυρούς προστάτες. Από πολύ μικρός δούληχτηκε στην άμαρτία: ήταν μόλις δέκα πέντε χρονών όταν σκότωσε τον αδελφό του και στα πέννητα του χρόνια, είχε διαπράξει τόσα εγκλήματα, ώστε ο κριτής του Άδου θα μπορούσε δίχως διαταγή να στείλει την άμαρτωλή ψυχή του και στους έπτά κύκλους της κόλασης.

Στο 1598 όμως, ο Φραντζέσκο Τσένσι έχασε ξαφνικά την περιουσία του. Δεν είχε πια άρκετά χρήματα να εξαγοράζει τις τιμωρίες των εγκλημάτων του κατά την συνήθεια που επικρατούσε τότε. Οι ισχυροί φίλοι του τον εγκατέλειψαν, ο ένας μετά τον άλλο. Και για να λησμονηθεί η ζωή του, αναγκάστηκε να αποσυρθεί στον πύργο Περέλλα, που ήταν χωμένος σε κάποια ψηλή κορυφή κοντά στη Νάπολι και δέσποζε σαν αστροφωλιά πάνω στην πεδιάδα του Σάλτο. Η γυναίκα του Λουκρέτσια, μια άβουλη και υποτακτική γυναίκουλα, και η ύμωρη Βεατρίκη, κόρη του από τον πρώτο του γάμο, τον συνόδευαν στο καταφύγιό του. Εκεί περνούσαν μαζί του μια ζωή φοιχτή, ανυπόφορη, κυριολεκτικά μαρτυρική. Ο κτηνώδης Φραντζέσκο, έχει στην μοναξιά, εξαντλούσε όλη του την σκληρότητα επάνω στις δυο ανίσχυρες γυναίκες, που τις μεταχειριζόταν σαν σκυλάδες. Στην πραγματικότητα τις είχε φυλακισμένες.

Η Λουκρέτσια θα προτιμούσε να έχει παντρευτεί τον ίδιο τον διάβολο παρά εκείνο το ανθρωπόμορφο κτήνος, ήταν όμως άνικανη να αντιταχθεί στη θέλησή του. Η Βεατρίκη αντιθέτως, επαναστατούσε κι' εξαίρετο κατά της τυραννικής εξουσίας του πατέρα της. Η ώραία νέα που δεν ήταν παρά είκοσι χρονών δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν καταδικασμένη σ' εκείνη την άθλια ζωή. Οι μεγαλύτερες αδελφές της είχαν παντρευτεί και ζούσαν εύτυχισμένες, και οι αδελφοί της, ο Τζάκομο και ο Μπερνάρντο, ζούσαν ελεύθεροι στη Ρώμη. Είχε και κείνη δικαίωμα στη ζωή. Κατάλαβε όμως καλά ότι μόνη της όμως δεν θα μπορούσε ποτέ να απαλλαγεί από την καταπίεση του πατέρα της και να δραπέυει από την άπαισία φυλακή της. Με τη σκέψη αυτή, άπεράσισε να ζητήσει βοήθεια από τα αδελφία της. Ο Μάρσιο Καταλάνο, ένας ύπηρέτης, έτοιμος να κάνει όποια δήποτε θωροδοκία, ανέλαβε να μεταφέρει το μήνυμά της στη Ρώμη. Όταν τα αδελφία της θα μάθαιναν τα μαρτύριά της, θα έσπευδαν σίγουρα να την σώσουν.

Η έπιστολή όμως της Βεατρίκης έπεσε στα χέρια του Φραντζέσκο Τσένσι. Το κτήνος εξεμάνη, και η δυστυχισμένη κόρη πλήρωσε με τον θούρβουλα την

ΤΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ ΤΣΕΝΣΙ

τόλη της. Σε μια στιγμή που εκείνη αγωνιζόταν να αποφύγει τα χτυπήματα του άστοργου πατέρα, και έπλωσε για το σκοπό αυτό το χέρι της, το δούνευρο της ξεριζώσε τα νύχια. Και για να συμπληρωθεί η τιμωρία της, έμεινε κλεισμένη τρεις δλοκλήρες μέρες χωρίς φαί και νερό σ' ένα σκοτεινό κι' ανήλιο υπόγειο, που ο Φραντζέσκο χρησιμοποιούσε ως φυλακή.

Μόλις η Βεατρίκη βγήκε από τη φυλακή της, άρχισε να σχεδιάζει να εκδικηθεί τον βασανιστή της. Γι' αυτήν, είχε παύσει πια να νάναι πατέρας της: Ήταν ο άμειλικτος τύραννος. Στη μητριά της την Λουκρέτσια το είπε καθαρά.

— Ο άρχοντας Φραντζέσκο θα μετανοιώσει πικρά για τα χτυπήματα που μου έδωσε.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Για να εκτελέσει το σχέδιο της εκδικής της, η Βεατρίκη είχε ανάγκη κάποιου βοηθού. Τον βρήκε στο πρόσωπο του Όλύμπιο Καλδέττι, ενός πενηντάρη έπιστάτη που αναπληρούσε τον Φραντζέσκο όταν εκείνος απουσίαζε από τον πύργο. Και για να τον καταστήσει υποχρεωτό της, γίνθηκε έρωμένη του.

Ο Όλύμπιο ήταν ένας παλός στρατιώτης, απότομος, άγροίκος όσο κι' ο αφέντης της. Ήταν και παντρεμένος αλλά τη γυναίκα του δεν την λογάριαζε διόλου. Κι' ήταν φυσικό να του κάμει έξαιρετική έντύπωση μια νέα κοπέλλα, έλο δροσιά, νεάτα, και όμορφα όπως η Βεατρίκη.

Παραδομένη στην τρομερή της απόφαση η Βεατρίκη στάλαζε σιγά-σιγά την ιδέα του εγκλήματος στον έραστή της, που στο τέλος δέχθηκε να σκοτώσει τον αφέντη του.

Όστόσο, η δολοφονία του Φραντζέσκο δεν ήταν εύκολη. Ο τρομερός εκείνος άνθρωπος, ήταν άρκετά δυνατός κι' έλαμβανε άρκετες προφυλάξεις.

Κάποτε η Βεατρίκη άποπειράθηκε να τον δηλητηριάσει. Ο Φραντζέσκο άδιαθέτησε λίγο μα δεν πέθανε. Ήταν έφταφυγος σαν γάτος ο άπίσιος εκείνος εγκληματίας.

Ο Όλύμπιο δεν ήταν διόλου έφευρετικός. Η Βεατρίκη αναγκάστηκε να σχεδιάσει μόνη της το έγκλημα. Οά φόνευαν τον Φραντζέσκο και έπειτα θα τον γκρέμιζαν από το μπαλκόνι του πύργου. Έτσι θα ισχυριζόταν ότι ο Φραντζέσκο έπεσε από άπροσεξία. Η Βεατρίκη μάλιστα βρήκε και δεύτερο συνεργό: τον Μάρσιο Καταλάνο.

Στο μεταξύ, η νέα κοπέλλα δεν άπέκρυπτε τους σκοπούς της από την μητριά της, τη Λουκρέτσια, μα εκείνη γυναικούλα θεοφοβούμενη κι' άβουλη, έπαινε, προσπαθώντας να την άποτάξει, για το γεγονός ότι ευχαρίστως άβλεπε να

ταλάνο άπεπειράθησαν να διαπράξουν το έγκλημα. Πάντα όμως δίσταζαν την τελευταία στιγμή. Στις 6 Σεπτεμβρίου 1598 η Βεατρίκη τους έκρυψε στην κρεβάτοκάμαρά του. Ήταν βεβαία τη φορά αυτή πως η εκδικήσή της θα έπραγματοποιήτο. Όστόσο η Λουκρέτσια άντελή-

θάνο του κτήνους. Όστόσο η Βεατρίκη ήταν άμετάπειστη.

Πολλές φορές ο Όλύμπιο και ο Καφίλ τον Όλύμπιο και κατώρρωσε να τους άπομακρύνει.

Η Βεατρίκη έβρισε τον έραστή της ως δειλό και άναποφάσιστο, και το έδήλωσε ότι άν δεν εξεπλήρωνε την υπόσχεσή του, διέκοπτε άμέσως κάθε σχέση μαζί του. Το έρωτικό πάθος κατώρρωσε εκείνο που δεν κατώρρωσε το άνδρικό θάρρος. Ο Όλύμπιο ύπεσχεθή για μια άκόμη φορά ότι ήταν πρόθυμος να εκτελέσει κάθε έπιθυμία της παρά να την χάσει. Κι' ένα πρωί, η Βεατρίκη ώπλισε τον Όλύμπιο μ' ένα βαρύ σφυρί και τον Καταλάνο μ' ένα σιδερένιο λαστό και οι τρεις μαζί, μπήκαν στον κοιτώνα του Φραντζέσκο. Το τέρας έκοιμάτο. Τη στιγμή που η Βεατρίκη άνοιξε το παράθυρο για να βλέπουν, οι δυο κακούργοι έπετέθηκαν κατά του πυργοδεσπότου και με τα σφυριά και τον λαστό τον έσκότωσαν. Η Λουκρέτσια άπ' το διάδρομο παρακολουθούσε τη σκηνή με φόβο αλλά και άνακούφιση.

Κατόπιν οι φονηάδες, βοηθούμενοι από τις δυο γυναίκες έντυσαν το πτώμα με τα καλύτερα του ρούχα, άνοιξαν μια όπη στο μπαλκόνι, και το έριξαν από εκεί. Έτσι θα ένομιζετο ότι είχε συμβεί δυστύχημα. Συγχρόνως προσεπάθησαν να εξαφανίσουν τα αίματα από το δωμάτιο.

Ο ίδιος ο Καταλάνο δίδωσε στον πύργο πως ο αφέντης του σκοτώθηκε. Υποψίες όμως γεννήθηκαν από την πρώτη στιγμή. Τα τραύματα του Φραντζέσκο ήταν πολύ φανερά. Έπειτα η Λουκρέτσια που ήταν φλόαρη, έκμυστηρεύθηκε το γεγονός στη γυναίκα του Όλύμπιο, την Πλανίλλα. Όπωσδήποτε το πτώμα έταφηκε, χωρίς να άποδοθεί έξαιρετική σημασία στα αίτια του θανάτου.

Μετά το έγκλημα, η πρώτη σκέψη της Βεατρίκης ήταν να φύγει μακριά από τον καταραμένο εκείνο τόπο. Τρεις μέρες άργότερα, βρισκόταν στη Ρώμη κοντά στα αδελφία της, μαζί με τον Όλύμπιο.

Ο Τζάκομο, ο αδελφός της Βεατρίκης, πληροφορήθηκε από την ίδια το έγκλημα και ανέλαβε να τους προστατεύσει, παρ' ότι δεν φαινόταν να διατρέχουν άμεσο κίνδυνο, ξαφνικά όμως, το δικαστήριο της Ρώμης, έπειτα από ώρισμένες άνώμυμες καταγγελίες, διέταξε άνάκριση για τον θάνατο του άρχοντος Τσένσι. Όλος ο κόσμος μιλούσε για έγκλημα.

Στην Ρώμη, την εποχή εκείνη βασίλευε παντοδύναμος ο πάπας Κλήμης ο 8ος. Αυτός άπένευε την δικαιοσύνη. Και οι μέθοδοι που εφαρμόζονταν εναντίον των ύπόπτων εγκληματιών κάτω από την έξουσία του ήταν τρομακτικές. Με κάθε τρόπο ο θεωρούμενος ένοχος έπρεπε να όμολογήσει το έγκλημά του.

Ο πιο συνηθισμένος τρόπος, άνακρίσε-

ως των ύπόπτων ήταν το βασανιστήριο του σχοινιού, ή δέλεια. Έδεναν τον ύποπτο κάτω από τις μασχάλες και τον κρεμούσαν, ένω στα πόδια του τοποθετούσαν θαρούδια. Άν δεν όμολογούσε οι δήμιοι χτυπούσαν το σχοινί, και οι κλωβισμοί προκαλούσαν τρομερούς πόνους. Η άύπνια, το άλλο βασανιστήριο, κατέστρεφε στο τέλος τα μάτια.

Οι Τσένσι όμως ήταν εύγενείς και δεν ήταν έπιτετραμμένο να ύποβληθούν σε μαρτύρια. Για τον λόγο αυτό όμως, η παπική δικαιοσύνη άρχισε να ύποπτεύεται ότι ο Φραντζέσκο δεν πέθανε από φυσικό θάνατο, στράφηκε πρώτα εναντίον του Καταλάνου. Εκείνος στην άρχή άρήθη. Το μαρτύριο όμως του σχοινιού στο οποίο ύπεβλήθη, τον έπεισε να όμολογήσει. Και την 5 Φεβρουαρίου του 1599 η Λουκρέτσια και η Βεατρίκη συνελαμβάνοντο.

Μπροστά στους δικαστές η Βεατρίκη έδειξε ψυχραιμία, και περιφρόνηση. Οι άπαντήσεις της στους άνακριτάς ύπήρξαν περήφανες και κυνικές.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟ

Ένω ακόμα διεξήγето η άνάκριση, ο Τζάκομο, ο αδελφός της Βεατρίκης, σκέφθηκε ότι ο κυριώτερος μάρτυς, ο Όλύμπιο, θάρπεε να εξαφανιστεί με κάθε τρόπο. Η σιωπή του θα έσωζε την Βεατρίκη. Ο Γκουέρρα, κάποιος φίλος του, του ύπέδειξε ότι ο Όλύμπιο κρυβόταν στη Ρώμη. Ο αδελφός του Πιέτρο που ήταν καλόγερος, ανέλαβε να τον φυγαδεύσει. Άφου συνεννοήθηκαν με τον Καταλάνο εκείνος έστειλε πέντε ναχοποιούς να τον καταδιώξουν.

Οι καχοποιοί τον πρόλαβαν και τον έσκότωσαν στο δρόμο. Για να πιστοποιήσουν την πράξη τους και να είσπραξουν έτσι την άμοιβή τους έπρεπε να μεταφέρουν το κεφάλι του στη Ρώμη. Στο δρόμο όμως, ήρχισε να βρωμά και το κάρφωσαν πάνω σ' ένα δέντρο. Το δικαστήριο έληγοφορήθηκε έγκαίρως τα σχέδια του Τζάκομο και την τύχη που περιμενε τον Όλύμπιο. Άφηκε όμως, τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους, μόνο και μόνο για να χύει μιάν άκόμη άπόδειξη της ένοχής των Τσένσι. Η κεφαλή του Όλύμπιο άνευρέθηκε και ο αδελφός της Βεατρίκης, ο πάπας Φρά Πιέτρο συνελήφθη. Μόλις ύπεβλήθη στο μαρτύριο του σχοινιού, όμολογήσει. Κατηγόρησε τον Τζάκομο και τις «γυναίκες» ο δικαστής Μοσκάτο, κατώρρωσε τότε να έξουσιοδοτηθεί από τον παπά να χρησιμοποιήσει «κάθε μέσον» για να διαλευκάνει το μυστήριο.

Φυσικά, δεν έδίστασε καθόλου. Αί μέθοδοι που έ χρησιμοποίησε προκαλούν την φρίκη και τον άποτροπισμό. Πρώτα-πρώτα, διέταξε να συλληφθεί ο Τζάκομο και να ύποβληθεί στο μαρτύριο. Κατά την άνάκριση όμως, αυτός έβριζε όλη την εύθύνη στον Όλύμπιο, που τον άποκαλεί «άνθρωπο του διαβόλου» καθώς και στην αδελφή του. Η Λουκρέτσια άντέχει περισσότερο τα βασανιστήρια τα κόκκαλά της συνθλίβονται από το σφίξιμο του σχοινιού και τα άκρα κιβνώνουν να την έξαρθώσουν. Στο τέλος ύποκύπτει και όμολογεί. Η κατάθεσή της διαρκεί τρεις δλοκλήρες ώρες. Προσπαθεί να απαλλάξει τον έαυτό της με κάθε τρόπο.

Η Βεατρίκη παρ' όλα όσα κατετέθησαν εις βάρος της από τους συνελόντες της, άνείνται το έγκλημα. Τα βασανιστήρια στα όποια ύποβάλλεται διαρκούν ο-

λόκληρες μέρες. Τα κόκκαλά της θρυματίζονται κάτω από τα άκρα και στο σφίξιμο, το ώραίο της κορμί γπαρταρά άπό τους πόνους αλλά δει όμολογεί. Μετά το σγοινί, την ύποβάλλουν στο μαρτύριο της άύπνιας. Φρουροί που έναλλάσσονται πλάι της, δεν την αφήνουν να κλείσει μάτι ούτε στιγμή. Άρχίζει να έξαντληται. Η δύναμς της την εγκαταλείπει και στο τέλος όμολογεί κι' αυτή το έγκλημα. Έχει διαλευκανθεί πλήρως. Και την 10 Σεπτεμβρίου του 1599, ο Πάπας έξέδωσε την άπόφασή του: ο Τζάκομο, η Βεατρίκη και η Λουκρέτσια κατεδικάστησαν στην ποινή του θανάτου.

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Την επομένη η άπόφασις έξετελέσθη. Ο Τζάκομο, μισόγυμνος δέθηκε πάνω στο τροχό, από τον δήμιο. Οι σάρκες του κομματιάστηκαν με σφυριά καθώς γύριζε ο τροχός. Δεν έβγαλε όστόσο ούτε λέξη από το στόμα του.

Η Λουκρέτσια και η Βεατρίκη μετέφέρθησαν κάτω από βροχή στον τόπο της εκτελέσεως. Ένα δλοκλήρο πλήθος τις συνόδευε με συμπόνια. Πρώτη έξετελέσθη η Λουκρέτσια. Έκλεισε σαν μωρό παιδί και αφέθηκε στα χέρια του δημίου που έτοποθέτησε το κεφάλι της σ' ένα κορμό δένδρου κι' έπειτα το έκοψε με τον πέλεκυ.

Όταν ανέβασαν στο ίκρίωμα τη Βεατρίκη, εκείνη έρώτησε πως πέθανε η Λουκρέτσια. Η άπάντησις του δημίου την ίκανοποίησε. Ψιθύρισε μερικά λόγια άκατάληπτα, και το πλήθος που δεν τα άκουσε, νόμισε ότι κατάρωταν τον παπά.

Ο πέλεκυς του δημίου έγείρεται, για τρίτη φορά: Κι' όταν το ώραίο εκείνο νεανικό κεφάλι άποχωρίζεται από το σώμα, ο κόσμος αφήνει μια κραυγή φρίκης και μίσους.

— Τόσο νέα... τόσο ώραία! Άντιθέτως προς την συμπόνοια που το πλήθος έδειξε προς την Βεατρίκη, το πτώμα του Τζάκομο καχοποιήθηκε. Συ-

νετρίθη το κεφάλι του και οι σάρκες του κρεμάστηκαν στις τέσσερις γωνίες του ίκρίωματος.

Ο Μπερνάρντο, ο αδελφός του Τζάκομο και της Βεατρίκης που άνεγνωρίσθη άθώος, καταδικάστηκε όστόσο να παρακολουθήσει με φρίκη το φόβερό και άπάνθρωπο θάνατο των δικών του. Την ίδια εκείνη ώρα, ο Πάπας, προσευχόταν στον ναό του Αγίου Ιωάννου του Λατερανού ύπερ άναπαύσεως της ψυχής των κατδικών.

Η δικαιοσύνη έξετέλεσε το έργο της κι' ίκανοποιήθηκε. Τώρα τον λόγο έχει ο λαός. Το πτώμα της Βεατρίκης, ξαπλωμένο μπροστά στο ίκρίωμα, γίνεται αντικείμενο άληθινού προσκυνήματος. Ός άργά την νύκτα, τα πλήθη παρελαύνουν μπρος άπ' αυτό, θαυμάζουν την όμορφιά της, χύνουν θερμά δάκρυα, τις ερίχουν λουλούδια. Οι γυναίκες κλαίει τον πρόωρο χαμό της κοπέλλας. Την θεωρούν μάρτυρα της Παπικής σκληρότητας. Η κηδεία της παίρνει όλη φαντασμαγορική. Δεν γίνεται να κηδέουν μια κακούργο. Κηδέουν μάλλον μια μάρτυρα. Τα πλήθη την άποθεώνουν. Πιστεύουν ότι η Βεατρίκη ύπήρξε θύμα της παπικής σκληρότητας, θύμα του έρωτά της, θύμα της παπικής άδικίας. Ο τάφος της γίνεται προσκύνημα.

Άργότερα, πολλή άργότερα, όταν οι Γάλλοι κατέλαβαν την Ρώμη, ο τάφος της παραβιάστηκε, από στρατιώτες που ζητούσαν μολύβι για σφαίρες, μέσα στην έικλησία όπου τάφηκε.

Έτσι το όνομα της Βεατρίκης, γνώρισε σπάνια δόξα. Γίνηκε σύμβολο εναντίον της παπικής κοσμικής έξουσίας. Η τραγωδία της ζωής της, γίνηκε ιστορία, πατριωτικό ποίημα, δρώμα κι' ένέπνευσε έναν Γκιεράρτι, έναν Σέλλεϋ, έναν Σταντάλ. Κι' άκόμα, το 1872 έπροτάθη τ' όνομά της να χαραγθή στο Καπιτώλιο για να συμβολίζει την Μεσαιωνική τυραννία!

Ι. ΛΟΥΚΑ—ΝΤΥΜ ΠΕΤΟΝ

Η Βεατρίκη οδηγεί ται στο μαρτύριο.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Ένα συγκινητικό διήγημα
του ΖΑΝ νιέ ΣΙΡΕΠΥ

ΤΟΥΣ τελευταίους έξη μήνες ή ζωή της Γκιζέλας είχε καταντήσει μαρτυρική. Ο Φαμπιέν, ο σύζυγός της, την παραμελούσε τελείως. Τά βράδια έφευγε από το σπίτι και ή Γκιζέλα έμενε ολόμοναχη με την πίκρα της εγκατάλειψης στην καρδιά. Κι' ήξερε καλά ή Γκιζέλα την αιτία της ψυχρότητας αυτής του συζύγου της. Έγνώριζε πως κάποια άλλη γυναίκα είχαν εισχωρήσει ανάμεσα της και του Φαμπιέν. Ήταν ή Σελίν ή ξανθείά, ή λεπτή, ή πάντα χαρούμενη και γελαστή και γεμάτη νειάτα αντίστα του μιούζικα χόλλ. Ωστόσο ήλπιζε ή Γκιζέλα πως ο Φαμπιέν θα κουραζόταν κάποτε από την περιπέτειά του, θα μετανοούσε και θα ξαναγύριζε στην παλιά του αγάπη, στη γυναίκα του.

Κείνο το απόγευμα ή Γκιζέλα ήταν πολύ ανήσυχη. Ο Φαμπιέν την κάλεσε στο τηλέφωνο και της είπε με σύντομα λόγια να έτοιμασθή γιατί θα περνούσε να την πάρη να δειπνήσουν το βράδυ έξω μαζί. Θα της μιλούσε για κάτι πολύ σοβαρό. Εκείνη δέχθηκε με φωνή γλυκειά και αποφασιστική όπως συνήθιζε τον τελευταίο καιρό. Ωστόσο αντέληφθηκε με την μυστηριώδη γυναικεία διαίσθηση πως ή καταστροφή πλησίαζε. Τό ένστικτο της προσεδωλμένης υπερφαναίτας και του εγωισμού την ώθησε να καλλωπισθή όσο μπορούσε. Έπιθυμούσε την τελευταία εκείνη συνάντηση και φαίνεται θυμοφύ. Ήθελε να προκαλέση βαθείά έντύπωσι στον αγάριστο Φαμπιέν. Φόρεσε λοιπόν το καλύτερο της φόρεμα, πού την έκανε τόσο κομψή κι' άρωματίσθηκε με το άρωμα που προτιμούσε εκείνος. Ήταν δροσερή, κομψή, και όμορφη. Αί κινήσεις της ήρεμες, χαριτωμένες.

Συναντήθηκαν χωρίς ν' ανταλλάξουν λέξη. Ο Φαμπιέν είχε την σκληρότητα να την ώδηγήσει στο μικρό απόμερο εστιατόριο των Μονπαρνάς, εκεί όπου είχαν άλλοτε περάσει αλησμόνητες εύτυχισμένες στιγμές κατά το σύντομο διάστημα των αρραβώνων των. Κάθισαν στο τραπέζι σιωπηλοί. Κανένας τους δεν έτρωγε. Ο Φαμπιέν ήταν άποροσημένος στους διαλογισμούς του και ή Γκιζέλα, με τη σκέψη της ξαναζούσε το παρελθόν, την συνάντησή της με το Φαμπιέν, το σύντομο ειδύλλιο τους την τρέλλα του γάμου της.

Η Γκιζέλα και ο Φαμπιέν σύχναζαν στον ίδιο κύκλο. Εκείνη ήταν κατά τρία χρόνια μεγαλύτερή του, πλουσία, ανεξάρτητη και αγαπούσε την ανάπαυση. Εκείνος, ένας ζωγράφος με μέτριο ταλέντο. Η Γκιζέλα είχε πολλούς θαυμαστές και με πολύ περισσότερα προσόντα από τον Φαμπιέν. Στην αρχή δεν του έδωσε καμιά σημασία. Σιγά-σιγά όμως ο Φαμπιέν της επεδίβη. Με την νεανική του όρμη, την πολιώρχησε αποφασιστικά και την κατέκτησε με τις ζωηρές και θερμες εκδηλώσεις του θαυμασμού του. Αν ή Γκιζέλα δεν ήταν τόσο εύαισθητη, ίσως να δέλεπε πως ο θαυμασμός του αυτός ήταν λίγο γελοίος. Της υπέσχετο διαρκώς πως θα γινόταν σκλάβος της.

Οι φίλοι της ωστόσο την είδοποίησαν. Της είπαν πως ο Φαμπιέν ένθουσιαζεται εύκολα, μα ο ένθουσιασμός του είναι παροδικός. Την βεβαίωσαν πως ήταν άστατος. Εκείνη όμως δεν έδωσε σημασία. Παντρεύτηκαν. Δύο ολόκληρα χρόνια έζησαν εύτυχισμένοι. Τίποτα δεν έσκίασε τον συζυγικό τους ούρανό. Τά όσα της είχαν πη, οι φίλοι της φαινόταν πως ήταν ψέμματα. Η Γκιζέλα τον αγαπούσε ειλικρινά. Ήταν γι' αυτόν όδηγος και σύμβουλος. Με την βοήθειά της, ανέδειξε, απέκτησε φήμη και ήρχισε να κερδίζει πολλά. Εαφονικά όλα γχορμίστηκαν. Ο Φαμπιέν κάποια μέρα, συνάντησε την λεπτοκαμωμένη κι' ελαφρομυαλή Σελίν και δεν μπόρεσε ν' αντισταθή στην γοητεία της.

Οι στιγμές φαίνονται άτελείωτες στη Γκιζέλα. Της φαινόταν ότι το δείπνο αυτό, δεν θα τελειώση ποτέ. Τόν κυττάζει σιωπηλή και διακρίνει με κάποιο φόβο πόσο ήταν νέος, πόσο τά μάτια του φαινόταν άθωα σαν να μην αισθανόταν το κακό που της έκανε. Την ανυπόφορη σιωπή διέκοψε πρώτη ή Γκιζέλα. Με ήρεμη φωνή στην αρχή περιέγραψε τη θλίψη της από τη στάση του Φαμπιέν, το μεγάλο πόνο που της προκαλούσε ή αδιαφορία του, τις απογοητεύσεις της.

Ο πόνος της, όμως, ή θλίψη της την κάνουν άδέξια. Παραφέρεται. Και την κρίσιμη στιγμή που ο Φαμπιέν δίσταζε, εκείνη του δίνει το επιχείρημα που αναζητούσε. Την κατηγορεί πως είναι ζηλότυπη, τυραννική, κακή, ανυπόφορη. Της λέγει ότι ένας καλλιτέχνης έχει ανάγκη ν' ανανεώνη τις έμπνεύσεις του. Του χρειάζεται μια σύντροφος εύθυμη, απλή, απέρριτη.

—Εσύ, Γκιζέλα, είπες είσαι τόσο πολυσύνθετη, τόσο ασυτήρη, τόσο επιφυλακτική, τόσο δύσκολη να σε νοιώση κανείς.— Η ανανδρία του την εξοργίζει: —Είσαι ψεύτης, ανανδρος, άτιμος— του λέγει. Και καταλαβαίνει καλά ότι έχουν φθάσει στο όριστικό τέλος.

Οι μήνες περνούσαν. Μάταια ή Γκιζέλα αναζητούσε κάποια παρηγοριά του πόνο της. Οι μέρες της φαινόταν άτελείωτες. Η διάψευση των όνειρών της την

τυραννούσε τρομακτικά. Έκλεισθηκε απογοητευμένη, απελπισμένη στον έαυτό της, με μόνο σύντροφο τις θλιβερές αναμνήσεις της. Όσα άλλοτε την ένδιέφεραν έπαυσαν να έχουν καμιά σημασία γι' αυτήν. Οι φίλοι της που προσπάθησαν να την παρηγορήσουν μάταια, κουράστηκαν, απογοητεύθηκαν και την εγκατέλειψαν.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο πόνος της Γκιζέλας έγιγαντώνετο. Αί ανανήσεις της χαμένης της εύτυχίας την συνέτριβαν. Ήρχισε να σκέπτεται την στάση της και μετανοούσε. Έσκέπτετο πόσο αδύνατη φάνηκε, πόσο εύκολα υπέχωρησε. Έσυλλογίζετο ότι έπρεπε ν' αντιδράση έντονότερα, ν' αγωνισθή, να δείξη πως άγνοούσε τά πάντα, να τον περιβάλλη με περισσότερη τρυφερότητα, πως έπρεπε να προσπαθήσει να φαίνεται περισσότερο ώρια.

Ο άνδρας αγαπά πάντα το καινούργιο. Και περισσότερο ο καλλιτέχνης. Αναζητεί πάντα καινούργιες συγκινήσεις, νέες έντυπώσεις. Όσο ή σκέψη της βασανιζόταν από τους συλλογισμούς αυτούς, τόσο προσπαθούσε ν' ανεύρη και την αιτία για την όποία ο Φαμπιέν άπουαχρόνηκε απ' αυτήν. Ποιός άλλος λόγος ήταν παρ' όνο γιατί το πρόσωπό της ήταν σκυθρωπώ και τά μάτια της σοβαρά. Και τότε, μια φωτεινή ιδέα πέρασε από το μυαλό της. Είχε άκούσει ότι ή έπιστήμη έκανε θαύματα. Η πλαστική χειρουργική καθώρωνε να μεταβάλη άσχημες γυναίκες σε καλλονές. Οι περισσότερες από τις διάσημες γοητευτικές γυναίκες την χρωστούσαν την γοητεία των στους γιατρούς. Γιατί κι' εκείνη δεν θα υπορούσε να φτιάση το πρόσωπό της; Ίσως τότε ο Φαμπιέν, ο αγαπημένος της Φαμπιέν, να ξαναγύριζε κοντά της. Ίσως να την αγαπούσε ξανά... Με τη σκέψη αυτή πήρε την τολμηρή απόφαση.

Κάποιο βράδυ ή Γκιζέλα γνώρισε στο ξενοδοχείο της έναν σπουδαίο Γάλλο χειρουργό με μεγάλη φήμη. Συμπατριώτες, σε ξένο τόπο, συνδέθηκαν πολύ γρήγορα. Βρήκαν πως ή χαρακτήρας των ταίριαζε. Άρχισαν να συμαθούν ο ένας τον άλλον.

Και την ήμερα που ο Λιονέλ Ναβάλ ή διάσημος συγγραφέας, εγκατέλειπε τάς Άλπεις, συμφώνησε με την Γκιζέλα να συναντηθούν στο Παρίσι. Λίγες μέρες μετά την αναχώρηση του Λιονέλ ή Γκιζέλα επέστρεψε ιαί νεινή στην πατρίδα της. Η πρώτη της φροντίδα ήταν να τρέξη στο ραντεβού που τής είχε δώσει ο Λιονέλ. Εκεί ή Γκιζέλα αντέληφθη ότι την γοήτευε περισσότερο από όσο την γοήτευε στην Έλβετία. Και κείνος την θαύμαζε περισσότερο. Άοχισαν να τισθώνται έμπιστοσύνη ο ένας προς τον άλλον.

Την κατηγορεί πως είναι ζηλότυπη, τυραννική, κακή, ανυπόφορη. Της λέγει ότι ένας καλλιτέχνης έχει ανάγκη ν' ανανεώνη τις έμπνεύσεις του. Του χρειάζεται μια σύντροφος εύθυμη, απλή, απέρριτη. —Εσύ, Γκιζέλα, είπες είσαι τόσο πολυσύνθετη, τόσο ασυτήρη, τόσο επιφυλακτική, τόσο δύσκολη να σε νοιώση κανείς.— Η ανανδρία του την εξοργίζει: —Είσαι ψεύτης, ανανδρος, άτιμος— του λέγει. Και καταλαβαίνει καλά ότι έχουν φθάσει στο όριστικό τέλος. Οι μήνες περνούσαν. Μάταια ή Γκιζέλα αναζητούσε κάποια παρηγοριά του πόνο της. Οι μέρες της φαινόταν άτελείωτες. Η διάψευση των όνειρών της την

Η έγχείρησις επέτυχε. Η Γκιζέλα απέκτησε ένα χαριτωμένο δροσερό, εύθυμο προσωπάκι. Από την κλινική της Έλβετίας, έστειλε λίγα λόγια στον άλλοτε σύζυγό της. Τού μιλούσε για τις όμορφιές της Έλβετίας, για τά χιόνια, τά παιγνίδια, την εύθυμη ζωή. Δεν του έλεγγε τίποτε συγκεκριμένο. Ήλπιζε ότι ο άπιστος Φαμπιέν θα έπεδίωκε να την συναντήση... Και τότε...

Πώς περιέμενε κείνη τη στιγμή!... Δεν άμφέβαλλε καθόλου ότι θα τον κατακτούσε άκόμη για μία φορά. Ήταν βέβαιη, άπόλυτα βέβαιη γι' αυτό...

Με την έλπίδα της αναμονής, γινόταν κάθε μέρα ώραιότερη, ποιά εύθυμη... Άρχισε μάλιστα και ή ίδια να εκπλήττεται για την μεταβολή της.

Οι μέρες όμως, περνούσαν χωρίς ο Φαμπιέν να έφανίζεται.

— Η Η —

Κάποιο βράδυ ή Γκιζέλα γνώρισε στο ξενοδοχείο της έναν σπουδαίο Γάλλο χειρουργό με μεγάλη φήμη.

Συμπατριώτες, σε ξένο τόπο, συνδέθηκαν πολύ γρήγορα. Βρήκαν πως ή χαρακτήρας των ταίριαζε. Άρχισαν να συμαθούν ο ένας τον άλλον.

Και την ήμερα που ο Λιονέλ Ναβάλ ή διάσημος συγγραφέας, εγκατέλειπε τάς Άλπεις, συμφώνησε με την Γκιζέλα να συναντηθούν στο Παρίσι.

Λίγες μέρες μετά την αναχώρηση του Λιονέλ ή Γκιζέλα επέστρεψε ιαί νεινή στην πατρίδα της. Η πρώτη της φροντίδα ήταν να τρέξη στο ραντεβού που τής είχε δώσει ο Λιονέλ.

Εκεί ή Γκιζέλα αντέληφθη ότι την γοήτευε περισσότερο από όσο την γοήτευε στην Έλβετία. Και κείνος την θαύμαζε περισσότερο. Άοχισαν να τισθώνται έμπιστοσύνη ο ένας προς τον άλλον.

Η Γκιζέλα του εξευστηρέυθηκε τον πόνο της, τις απογοητεύσεις της, το λάθος της. Ο Λιονέλ χαμογέλασε και της ώσολόγησε πως ζούσε ιαί ζωή υνότονη, πως είχε βρεσθή να ζή υόνος, πως ώνειρεύταν ιαί ζωή διαφορετική, σαν εκείνη που κάνουν όλοι οι άνθρωποι. Μια ζωή με ιαί χαριτωμένη γυναικούλα, λογική, πιστή, άξιαγάπητη...

Τά λεπτά περνούσαν πολύ γρήγορα... Ήσαν όμως ήδονικά, γεμάτα εύτυχία. Όταν χώρισαν, είχαν κλείσει ιαί σιωπηλή συμφωνία...

Η Γκιζέλα έφυγε γυρίζοντας σπίτι της, γεμάτη όνειρα, γεμάτη από εύτυχία. Εαφονικά, βρεσθή απροστά στον Φαμπιέν. Ός τη στιγμή που εκείνος της μίλησε, δεν τον είχε αντίληφθή. Ήταν υόνος, φαινόταν άπογοητευμένος, συντετριμμένος, δυστυχής...

Εκείνος έβρισε κατάπληκτος, απροστά στην δροσιά της, τά νειάτα της, την εύθυμία της.

— Αγαπημένη μου... της λέγει.

Η Γκιζέλα τον κυττάζει άναυδη. Δεν τον αναγνωρίζει. Της φαίνεται πολύ παιδί, σχεδόν γελοίος. Πώς υπόρεσε ν' αγαπήση έναν τέτοιο άνθρωπο, να πονέση γι' αυτόν τόσο, να σκλαβώση τά χρόνια της γι' αυτόν; Τόν κυττάζει σαν ξένο και ο υόνος της γυρίζει στον Λιονέλ Ναβάλ.

Καί δίγως υίός, δίγως θλίψη δίγως καμιά συγκίνηση, υ' αποφασιστικότητα, λέγει στον Φαμπιέν:

— Τίποτα δεν υός συνδέει πιά Φαμπιέν. Έσύ τό θέλησες έτσι. Είγες δίχρη. Έγώ ξανάφιαξα τη ζωή μου. Είμαι τώρα πολύ εύτυχισμένη...Γεια σου!

Τόν άσπρε, δίγως να περιμένη άπάντηση, και προχώρησε. Βάδιζε στο όριο του πεπρωμένου της, χωρίς να σκεσθή ούτε για ιαί στιγμή, ότι είχε νικήσει...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΣΤΕΠΟΥ

Μέσ' στο δάσος του Μπολάτα, πού κι' εγώ μια μέρα μπήκα, κυνηγός μιās φαντασίας, την αγάπη μου να βρω, σ' ένα ξάγναντο του δάσου μια τσομπανοπούλα βρήκα πουλά βρήκα πού έλουζε τ' άγνό κορμί της στο φανταστικό νερό

Μέσ' στο δάσος του Μπολάτα πού μιὰ τρομερή γαλήνη βασιλεύει πάνωθ' του κάθε νύχτα ως το πρωί, πού κι' αυτό το φώς των άστρων δεν μπορεί νά του άπαλύνη τ' άξεδιάλυτο σκοτάδι πού του σφίγγει τη ζωή,

κάποιος θρύλος θέλει νάναι μια γυναίκα, εκεί κλεισμένη, μιὰ πεντάμορφη πού ο πόνος την ώδήγησεν εκεί. Κι' είναι τώρα μιὰ πού ξέρω το κορμί πώς πάντα πλένει κάποιον άμάρτημα να σβύση στα νερά του Έλέμ—Μπεκί...

ΜΙΧΑΙΟΣ ΓΑΛΑΤΗΣ

Ένας άραβικός μύθος μιλά για ένα ποτάμι ιερό μέσα στο όποιο οι άμαρτωλοί πλένουν τά άμαρτήματά του κορμιού των. Τό Έλέμ—Μπεκί είναι το φανταστικό ποτάμι του μύθου.

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Ένα συγκλονιστικό
μυστήριο

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

υπό Ε. Μπρόντε

Τα προηγούμενα

Η οικονομία της οικογένειας Έντγκαρ Λίντον ανακαλύπτει ότι η νεαρή Κάτυ επισκέπτεται κρυφά κάθε βράδυ τον άρρωστο εξάδελφό της Λίντον Χήθκλιφ που κατοικεί στον γειτονικό «Πύργο της Καταιγίδας». Ο πατέρας όμως, της Κάτυ, που τον χωρίζει ένα θανάσιμο μίσος με τον Χήθκλιφ, απηγόρευσε κάθε συνάντηση των δύο νέων.

Κατά το διάστημα μιας επισκέψεως της Κάτυ προς τον Λίντον, ο εξάδελφός του Χάρτον Έρνστου επιτίθεται από ζήλεις έναντιον του Λίντον.

14ον

ΚΑΙ πριν ο Λίντον προλάβει να του απαντήσει, τον πέταξε μέσα στην κουζίνα. Την ώρα που έτρεχα να τον συναντήσω, ο Χάρτον μου έδειξε τη γροθιά του, λές και ήθελε να με συντρίψει. Από τον τρόμο μου, άφισα και μούπεσε το βιβλίο. Εκείνος μου τώστειλε με το πόδι του κι έκλεισε την πόρτα, γελώντας σαρκαστικά.

—Πού θα πάμε τώρα; ρώτησα τον Λίντον.

—Αλλά εκείνος δεν μου άπληνσε. Κατακίτρινος από τον θυμό του, έπιασε το πόμολο της πόρτας κι άρχισε να φωνάζει:

—Αν δεν άνοιξης την πόρτα, θα σε σκοτώσω!... Αν δεν μ' άφήσης να μπω μέσα, θα σε σκοτώσω!... Ναι, θα σε σκοτώσω, θα σε σκοτώσω!

Εκείνη τη στιγμή άκουσα πίσω μου ένα γέλιο σαρκαστικό. Ήταν ο υπηρέτης Ζοζέφ, ο άθλιος αυτός γέρος, που φώναζε:

—Μη φοβάσαι, Χάρτον! Δεν μπορεί να μπη μέσα!

Πήρα τον Λίντον από το χέρι κι έπεξείρησα να τον άπομακρύνω από την πόρτα. Εκείνος όμως άρχισε να ούρλιαζή τόσο δυνατά, ώστε δεν τόλμησα να συνεχίσω την προσπάθειά μου. Στο τέλος, τα ούρλιαχτά του πνίγηκαν από ένα συγκλονιστικό βήχα. Άρχισε να φτύνει αίμα και σωριάστηκε χάμω. Γρελλή από τον τρόμο μου, έτρεξα στην αύλη κι άκοιμισα να φωνάξω την Τσιλλα. Με άκουσε κι έτρεξε άμέσως. Επιστρέψαμε στην κουζίνα και τί να δούμε; Ο Έρνστου ήταν σκυμμένος επάνω από το θύμα του και το κύτταζε σιωπηλός. Ύστερα σηκώσε τον Λίντον στην άγκαλιά του και τον άνέβασε στο δωμάτιό του. Εγώ με την Τσιλλα, άκολουθήσαμε από πίσω. Ο Χάρτον, όμως, με σταμάτησε στο τελευταίο σκαλοπάτι και με πρόσταξε να φύγω και να επιστρέψω στο σπίτι μου. Άρχισα να φωνάζω και να τραβώ τα μαλλιά μου, αλλά αυτός ήταν άνένδοτος. Βλέποντας ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτε, άνακατέθηκε και πήρα το άλογό μου, για να επιστρέψω. Δεν πρόλαβα, όμως, να κάνω δέκα βήματα και ο Χάρτον πάλι βρέθηκε

μπροστά μου. Με πλησίασε, χάιδεψε τη Μίνου και ψιθύρισε:

—Λυπούμαι πολύ, μίς Κάτυ, γι' αυτό που έγινε, αλλά...

—Τούδωσα μια μεν το μαστίγιο στο πρόσωπο κι' άπομακρύνθηκα με καλασμού. Μόλις πρόλαβα κι' άκουσα τη βλαστήμια που πέταξε.

—Εκείνο το βράδυ, μίς Νέλλη, δεν ήρθα να σάς καληνυχτίσω και την επάυριον δεν πήγα στον Πύργο της Καταιγίδας. Είχα μεγάλη έπιθυμία να πάω, αλλά βρισκόμουν σε μια παράξενη νευρική υπερδιέγερση. Ένόντανε στιγμές που έτρεμα, μήπως μου άναγγείλουν τον θάνατο του Λίντον, άλλοτε πάλι φοβόμουν μήπως συναντήσω τον Χάρτον. Την τρίτη μέρα, συγκέντρωσα το θάρρος μου. Δεν μπορούσα ν' άνθεξω περισσότερο σ' αυτή την άβεβαιότητα. Και ξεκίνησα νιά τον Πύργο.

Ανεγώρησα στις πέντε το άπόγευμα, πεζή, με την ιδέα ότι θα έφθανα και θα είσχωρούσα μέχρι του δωματίου του Λίντον χωρίς να με δη κανείς. Μόλις, όμως, έπλησίασα, τα σκυλιά άρχισαν να γαυγίζουν.

Η Τσιλλα με δέχτηκε, μου έλεγε ότι ο Λίντον πήγαινε καλύτερα και με άδήςησε σ' ένα μικρό δωμάτιο, καθάρο και στρωμένο με ταπέτα, όπου προς μεγάλη μου χαράν, είδα τον εξάδελφό μου έαπλωμένο σ' ένα

μικρό σοφά, να διαβάει ένα από τα βιβλία μου. Επί μιά, όμως, δλόκληρη ώρα, δεν θέλησε, Νέλλη μου, ούτε να με δη, ούτε να μου μιλήσει. Έχει τόσο άσκημο χαρακτήρα αυτό το παιδί! Και κείνο που με στενεχώρησα ακόμα πιο πολύ είναι ότι άρχισε να μου μιλά με ψευτές.

Εγώ, έλεπε, ήμουν η αίτια όλης της Ιστορίας και ο Χάρτον δεν έφταιγε καθόλου. Μη μπορώντας να του δείξω διαφορετικά την περιφρόνησή μου για τις προστυχίες του, σηκώθηκα κι' έκανα να φύγω. Άλλ' άμέσως με φώναξε παραπονιρικά: «Κάτυ! Δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα τούδειχνα τις πλάτες μου. Εγώ δεν του άπληνσα κι' έφυγα.

Την άλλη μέρα, για δεύτερη φορά, έμεινα στο σπίτι, άποφασισμένη να μη άναπατήσω στον Πύργο της Καταιγίδας. Ωστόσο, μου έκανε μεγάλον κόπο να μην έχω είδήσεις του. Έτσι, η άπόφασίς μου πήγε περίπατο. Και μόλις ήλθε ο Ιπποκόμος σας και με ρώτησα άν ήθελα να σε άλλωσή τη Μίνου, του έιπα ναι.

Μόλις έφθασα στον Πύργο της Καταιγίδας, η Τσιλλα μου έλεγε: «Ο κύριος είναι στη σάλλα. Μπήκα και βρήκα τον Λίντον, μαζί με τον Έρνστου, ο όποιος βγήκε άμέσως έξω. Ο Λίντον ήταν μισοκοιμισμένος πάνω στο φωτέν. Πλησίασα και έιπα:

—Άφοι η συντροφιά μου δεν σ' εύχαριστεί, Λίντον, άφοι πιστεύεις ότι η παρουσία μου σου κάνει κακό, μάθε ότι η σημερινή μου έπίσκεψις είναι η τελευταία. Δεν θα ξανάρθω ποτέ πιά. Και να πής του πατέρα

σου ότι δεν θέλεις να με βλέπης, ώστε να πάψη να έφευρική ψευτιάς και να μου λέγη ότι υποφέρεις που δεν με βλέπεις.

—Κάθισε, Κάτυ, μου έλεπε εκείνος και βγάλε το καπέλλο σου. Άφοι είσαι πιο εύτυχης από μένα, πρέπει να είσαι και καλύτερή μου. Άρκετά με περιφρονεί ο πατέρας μου. Δεν πρέπει να με περιφρονής και σύ. Πολλές φορές άναρωτιέμαι άν είμαι πράγματι τόσο κακός και τόσο τιποτένιος, όπως λέγει ο πατέρας μου. Τότε θυμώνω πολύ και γίνομαι κακός μ' όλον τον κόσμο. Ναι, είμαι κακός και γκινιάρης, πάντοτε σχεδόν. Άν θέλεις, μπορείς να μ' άποχαιρέτησης για πάντα.

Στο χέρι σου είναι. Έτσι, θα με ξεφορτωής και θα βγάλης ένα μπαλά από πάνω σου. Κάνε μου, όμως, μια χάρη, Κάτυ. Πίστεψε ότι άν μπορούσα να είμαι προσυνης, άξιαγάπητος και γλυκομίλητος όπως έσύ, θα ήμουν. Θα τώθελα πολύ αυτό το πράγμα κι' άς μην είμαι γέρος και εύτυχης όπως είσαι σύ. Πίστεψε έπίσης ότι η καλωσύνη σου μ' έκανε να σ' αγαπήσω πιο βαθιά.

Και μ' όλο που δεν μπορώ να σου άποκρύψω τον παλιοχαρκτήρα μου, λυπάμαι πολύ γι' αυτό και μετανοώ.

Κατάλαβα ότι ο Λίντον έλεγε την αλήθεια, ότι έπρεπε να τον συγχωρήσω και ότι άν ξανάρχιζε τις γκρίνιες, άθπρεπε να τον συγχωρήσω και πάλι. Συμφιλιώθηκαμε, λοιπόν. Καθ' όλη, όμως τη διάρκεια της έπισκέφώς μου, κλαίγαμε και οι δύο. Ήμουν τόσο στενοχωρημένη για την κατάσταση του Λίντον! Ποτέ αυτό το παιδί δεν θ' άφίση τους γύρω του σε ήσυχια και ποτέ δεν θάχη κι' ο ίδιος ήσυχία!

Άπο κείνο το βράδυ, δεν έπαυα να τον έπισκέπτομαι καθημερινός. Κι' όμως, νομίζω πως τρεις φορές μονάχα ήμασταν χαρούμενοι καθ' όλο αυτό το διάστημα. Τις άλλες φορές, όλο μαλώναμε. Νάξερς, Νέλλη, πόσο εγωίστης είναι! Συνήθισα, όμως, να ά υποφέρω όλα και να κάνω ύπομνη.

Τώρα, Νέλλη, τα ξέρεις όλα. Άν μ' έμποδίσες να πηγαινώ στον Πύργο της Καταιγίδας, θα κάνης δυο ανθρώπους δυστυχισμένους. Ένν' άν δεν πής τίποτα στον πατέρα μου, οι έπισκέψεις μου δεν θα ένοχλήσουν κανένα. Θα κρατήσης το μυστικό μου, δεν είναι έτσι, Νέλλη; Άν δεν το κρατήσης, αυτό θα σημαίνει ότι δεν έχεις καρδιά!

—Μέχρις αύριο θα λάβω την άπόφαση που πρέπει, μίς Κάτυ, έιπα. Πρέπει να σκεφθώ. Το πράγμα είναι πάρα πολύ σοβαρό. Έν τώ μεταξύ, πλάγιασε. Έχεις ανάγκη από άνάπαυση.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο της Κάτυ, έπήγα κατ' εύθειαν στον πατέρα της και του διηγήθηκα όλη την Ιστορία. Ο κ. Έντγκαρ καταβορεύθηκε. Το πρωί της άλλης ή-

μέρας, η Κάτυ έμαθε ότι επρόδωσα το μυστικό της. Ταυτόχρονας, όμως, έμαθε και ότι θα έμπαινε ένα τέλος στις μυστικές έπισκέψεις της. Το μόνο που πέτυχε από τον πατέρα της, ήταν να της ύποσχεθί ότι θα έγραφε στον εξάδελφό της και θα τούδινε την άδεια να έρχεται στο Γκράνζ, όποτε θάθελε, για να βλέπη την Κάτυ. Η Κάτυ, όμως, δεν θα πήγαινε ποτέ πιά στον Πύργο της Καταιγίδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25ον

ΕΝΑ ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

—Όλα αυτά που σάς διηγήθηκα, κύριε, έλεπε η Νέλλη Ντήν, στον κ. Λόκουντ, τον ένοικιαστή του Τρουσκρος Γκράνζ, συνέθεσαν τον περασμένο χειμώνα, πρό ένος περίπου έτους. Όταν γινόταν τα θλιβέρα αυτά πράγματα, ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θάρχόταν ή μέρα που θα τα διηγούμην σ' ένα πρόσωπο ξένο προς την οικογένεια. Ποιός έξερει, όμως, για πόσον ακόμα καιρό θα είσθε ξένος; Έχω την ιδέα ότι μόλις ήλθε την Κάτυ Λίντον, θα την αγαπήσετε. Χαμογελάτε; Άλλά τότε γιατί δείχνετε τέτοιο ένδιαφέρον, όταν σάς μιλώ γι' αυτήν; Γιατί μου έίπατε να κρεμάσω το πορτραίτο της επάνω από το τζάκι σας; Γιατί...

—Σταματήστε, καλή μου φίλη, έιπα. Είναι πολύ πιθανόν να την αγαπάω. Θα μ' αγαπήσει, όμως, κι' αυτή; Νά κάτι που δεν το ξέρω και που μ' έμποδίζει να διαταράξω την ήσυχία μου, με άβεβαιούς ύπολογισμούς. Επί πλέον, εγώ δεν κατάγομαι από αυτά εδώ τα μέρη. Συνέχιστε, ωστόσο, την αφήγησή σας. Συμμορφώθηκε η Κάτυ προς τις διαταγές του πατέρα της;

—Ναι, άπληνσε η οικονομός μου. Η ιστορή προς τον πατέρα της ήταν το μόνο συναίσθημα που κυριαρχούσε μέσα στην καρδιά της. Έξ άλλου, ο πατέρας της της μίλησε χωρίς θυμό. Λίγες δε μέρες άργότερα, με φώναξε ο ίδιος και μου έλεγε:

—Θά ήθελα, Νέλλη, να έγραφε ά άνεψιός μου ένα γράμμα προς την Κάτυ ή νάρχότανε μια βόλτα μέχρις εδώ. Πέστε μου ειλικρινώς τί σκέπτεσθε γι' αυτό το παιδί. Διορθώθηκε καθόλου ό χαρακτήρας του; Και ποιά είναι η κατάσταση της υγείας του;

—Ο Λίντον, άπληνσε, είναι πολύ άδύνατος και άμφιβάλλω άν θα ζήση πολύ. Μπορώ, όμως, να σάς βεβαιώσω ότι δεν μοιάζει του πατέρα του. Άν κατά δυστυχίαν τον παντρευθί ή μίς Κάτυ, άσφαλώς θα τον έχη του χεριού της. Έξ άλλου, κύριε, θα έγινε όλον τον καιρό για να τον γνωρίσετε και να τον κρίνετε, άφοι θέλει τέσσερα χρόνια ακόμα μέχρις ότου ένηλικιωθί.

Ο Έντγκαρ άναστένανε με καυμό και έλεγε:

—Ξέρω, Νέλλη, πως ούτε εγώ δεν θα ζήσω πολύ. Καταλαβαίνω τις δυνάμεις μου να μ' άφίνουν μέρα μ' την ήμερα. Τί πρέπει, λοιπόν, να κάνω για την Κάτυ; Πως να την άφισω; Άν ήξερα ότι ο Λίντον θα την άναπαύη προαγματικά, δεν θα άνταστα όυτε στιγμή να τους παντρώσω, παρ' όλο τή ήσσον που με χωρίζει με τον πατέρα σου.

Άν, ά-χωρίζι με τον πατέρα σου, άν, ά-κατάστα όυτε στιγμή να τους παντρώσω, παρ' όλο τή ήσσον που με χωρίζι με τον πατέρα σου, άν, ά-κατάστα όυτε στιγμή να τους παντρώσω, παρ' όλο τή ήσσον που με χωρίζι με τον πατέρα σου, άν, ά-κατάστα όυτε στιγμή να τους παντρώσω, παρ' όλο τή ήσσον που με χωρίζι με τον πατέρα σου.

στευθώ την κόρη μου... Μ' όλο που στα μάτια της κορης μου θα φανώ κακός, όφειλω, άριν της εύτυχίας της, να την λυπάμαι έφόσον ζω και να την άφισω μόνη, όταν πεθάνω. Δυστυχισμένο κορίτσι!...

Πλησίαζε η άνοιξη. Μα ο κύριός μου δεν άνακούσε τις δυνάμεις του. Ωστόσο, ξανάρχισε τους περιπάτους του μέσα στο πάρκο, μαζί με την Κάτυ. Άπειρη καθώς ήταν, η μικρή μου κυρία έδλεπε στο γεγονός αυτό σημεία άναρρώσεως. Δεν φανταζόταν ότι τή μάγουλα του πατέρα της ήταν κόκκινα από τον πυρετό και ότι ή λάμψις των ματιών του, κάθε άλλο ήταν, παρά σημείον υγείας.

Λίγες μέρες άργότερα, ο κύριός μου ξανάγραψε στον μικρόν Λίντον, παρακαλώντας τον να έλθη στο Γκράνζ. Ο Λίντον άπληνσε, κατ' ύπαγόρευσην του πατέρα του άσφαλώς, και έλεγε ότι ο κ. Χήθκλιφ δεν τούδινε την άδεια να δειχθί την πρόσκληση. Πάντως, εκείνος, διατηρούσε πάντοτε την άνάμνηση του καλού του θείου και ήλπιζε να τον συναντήση καμιά μέρα, στον περίπατο, για να του έφράση την αγάπη του προς την Κάτυ.

Δεν σάς ζήτώ, έγραφε ο Λίντον, να δώσετε στην Κάτυ την άδεια να έλθη εδώ. Θα καταδικασθώ, όμως, να μη την βλέπω, μόνο και μόνο έπειδή ο πατέρας μου μ' έμποδίζει να πάω στο σπίτι της και έπειδή έσείς της άπαγορεύετε να έλθη στο δικό μου σπίτι; Νά έρχεσθε πότε πότε καθάλλα προς το μέρος του κτήματός μου και να μας άφίνετε ν' άλλόζουμε λίγα λόγια, μπροστά σας. Δεν κάνουμε τίποτε το ένοχο, ώστε να μας καταδικάσετε σ' αυτόν σκληρό χωρισμό. Δεν πιστεύω να είσθε θυμωμένος μαζί μου. Δεν έχετε κανένα λόγο να με μισήτε, αυτό το ξέρω. Άγαπητέ μου θείε! Στείλτε μου αύριο δυο λέξεις και έπιτρέψάτε μου να σας συναντώ σε όποιόδήποτε άλλο μέρος θέλετε, εκτός από το Τρουσκρος Γκράνζ. Έλπίζω ότι μόλις με γνωρίσετε, θα παραδεχθίτε ότι δεν έχω τον χαρακτήρα του πατέρα μου. Ο πατέρας μου βεβαιώνει ότι είμαι περισσότερο άνεψιός σας και λιγώτερο γιλιός του. Μ' όλο που έχω αρκετά έλαττώματα, ίκανά να μη με κάνουν άξιο για την Κάτυ, η εξάδελφή μου τή παραθέλει και μ' αγαπάει. Πρέπει να τα παραθέψετε και σείς. Ζητάτε νέα για την υγεία μου. Είμαι πολύ καλύτερα. Έφόσον, όμως, μένω καταδικασμένος στη μονοξία, χωρίς τη συντροφιά εκείνων που αγαπώ, πως θέλετε να είμαι χαρούμενος;

Το γράμμα αυτό συνεκίνησε τον κύριό μου. Κι' άπληνσε στον άνεψιό του ότι το καλοκαίρι, μόλις ο καιρός θα έστρωνε καλά, θα έπείτρεπε στην Κάτυ να βγαίνει περίπατο μαζί του, και να κάνουν βόλτες μέσα στο δάσος, καθάλλα στα άλογά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26ον

Ένα πρωί — το καλοκαίρι ήταν πιά προνομιμένο για καλή — η Κάτυ κ' ένώ πλάσαμε την άδεια να καταλλικέψουμε τάλογά μας και να βνούμε στο δάσος, προς συνάντησιν του Λίντον. Το ραντεβού μας έγινε όρισθί σ' ένα έξοχικό σταυροδρό-

μι, που βρισκόταν αρκετά μακριά από τον Πύργο της Καταιγίδας. Μα ο Λίντον δεν ήταν εκεί. Στη θέση του, βρήκαμε ένα τοσανόπουλο, που μας έλεγε ότι ο μίστερ Λίντον βρισκόταν στους πρόποδας του Λοφίσκου, όπου ήταν κτισμένος ο Πύργος και μας παρακαλούσε να πάμε εκεί προς συνάντησή του.

—Ο μίστερ Λίντον λησμόνησε τους δρους που έθεσε ο θεός του, παρετήρησα. Ο κύριός μου μας έίπε να μη προχωρήσουμε πιο πέρα από δώ.

—Δεν πειράζει, έιπε η Κάτυ. Πάμε, Νέλλη μου, να τον δούμε. Μόλις τον συναντήσουμε, κάνουμε μεταβολή με τάλογά μας κι' έτσι ο κοινός μας περίπατος θα γίνη κατά την έπιστροφή προς το σπίτι μας.

Υπεχώρησα. Όταν, όμως, συναντήσαμε τον Λίντον, εις άπόστασιν μόλις πεντακοσίων μέτρων από τον Πύργο, είδαμε ότι δεν είχε άλλο στην διάθεσή του. Κατόπιν τούτου, άναγκασθήκαμε να ξεπεζέψουμε και ν' άφίσουμε τα ζώα μας ελεύθερα, να βοσκήσουν. Ο νεαρός ήταν ξαπλωμένος χάμω και δεν σηκώθηκε, παρ' όσον ήταν πλησιασάμε. Η όμης του ήταν τόσο χαλασμένη και το χρώμα του προσώπου του τόσο κίτρινο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και φώναξα:

—Μά κύριε Χήθκλιφ, δεν έπρεπε να βγίτε περίπατο σήμερα. Φαίνεσθε πολύ άρρωστος!

Η Κάτυ τον κύτταζε πεοίλυπη και έκπληκτη συγχρόνως. Το έπιφώνημα της χαράς που βρισκόταν στα χείλη της, έτοιμο να ξεπηδήσει, μετεβλήθη σε κραυγή τούμου. Κι' άντι να του έκφραση τη χαρά της που τον συναντούσε, τον ρώτησε με αγωνία για την υγεία του. Μήπως πήγαινε χειρότερα;

—Όχι... Άντιθέτως, είμαι πολύ καλύτερα. άπληνσε ο Λίντον με σδυμένη φωνή.

Άλλά το πρόσωπό του μαρτυρούσε τα αντίθετα. Τα μέρη του ήταν βαθουλωμένα και ο δυστυχής έτρεμε σύγκορμος.

—Μά εγώ σε βρίσκω πιο άδύνατον από την άλλη φορά, έιπε η Κάτυ.

—Είμαι, άπλως, λίγο κουρασμένος, άπληνσε ο Λίντον. Άς άναπαυθώμε εδώ. Αυτή η κουφόδραση δεν μας άφίνει να περπατήσουμε. Κουράζομαι εύκολα. Ο πατέρας λέγει ότι έχω πρόωρη άνάπτυξη...

Η Κάτυ έκάθισε πλάι του κι' εκείνος έαπλώθη επάνω στο γρασίδι. Άλλά δεν μιλούσε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Η Κάτυ ήταν καταστένοχωρημένη κι' ο Λίντον φαινόταν σαν άπορημένος.

—Πρέπει να χωρίσουμε, έιπε σε λινό η Κάτυ. Δεν ήταν σωστό να βγής έξω σήμερα. Φεύγ υμε για να σ' άφίσουμε να έπιστρέψης στον Πύργο. Έχεις ανάγκη από άνάπαυση. Θα συναντηθίμε μόλις βελτιωθί η κατάσταση σου.

—Μη φύγεις, Κάτυ, ικέτευσε ο εξάδελφός της. Και μη μου λές ότι με βρίσκεις πιο άδύνατον. Κουράστηκα λιγάκι, έξ ρίτίας της ζέστης. Αυτό είναι όλο. Θέλω να πής στον πατέρα σου ότι με βρήκες σε πολύ καλύτερη κατάσταση.

—Θά τώ τ' άς όπως μου τα λές, Λίντον. Δεν μπορώ να τον βεβαιώσω ότι αυτή είναι η αλήθεια.

—Θέλω να ξανάρχης την Πέμπτη, Κάτυ. Κι' άν... άν συναντήσης στον

δρόμο τὸν πατέρα μου καὶ σὲ ρωτή-
ση γιὰ μένα, νὰ μὴν τὸν ἀφίσης νὰ
ὑποθέσῃ ὅτι ἤμουν ἀμίλητος καὶ λυ-
πημένος... Θὰ θυμώσῃ πολύ...

—Λίγο μὲ νοιάζει ἂν θυμώσῃ, φώ-
ναξέ ἡ Κάτυ.

—'Αν θυμώσῃ, Κάτυ, θὰ ξεσπάσῃ
ἐπάνω μου. Εἶναι πολὺ σκληρὸς.
Λυπόσου με.

—Εἶναι σκληρὸς καὶ ἀπέναντί σας,
μίστερ Λίντον; ρώτησα ἐγώ. Μὰ τό-
τε τί πατέρας εἶναι λοιπόν, αὐτός;

Ὁ Λίντον μὲ κύτταξε, ἀλλὰ δὲν ἀ-
πήντησε. Ἀφοῦ ἔμεινε καθισμένη
πλαί του ἀκόμα δέκα λεπτά, κατὰ
τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ ἐξάδελ-
φός της ἀποκοιμήθηκε, ἡ Κάτυ ση-
κώθηκε κ' ἄρχισε νὰ μαζεύῃ λου-
λούδια. Κάποια ὥρα μὲ ρώτησε σι-
γανά:

—Δὲν νομίζεις, Νέλλη, ὅτι ἡ ὥρα
πέρασε καὶ θάπρεπε νὰ φύγουμε;
Αὐτὸς ἀποκοιμήθηκε καὶ ὁ πατέρας
θ' ἀνυπομονῇ ποὺ ἀργοῦμε.

—Πολὺ καλά, ἀπήντησα, ἀλλὰ δὲν
μποροῦμε νὰ τὸν ἀφίσουμε, ἀφοῦ
κοιμάται. Ἄς περιμένουμε νὰ ξυ-
πνήσῃ.

—Θὰ σοῦ ἐκμυστηρεῦθῶ κάτι,
Νέλλη, μοῦ εἶπε τότε ἡ Κάτυ. Ἀλ-
λοτε, παρ' ὅλα τὰ νεύρα σου καὶ τίς
κακιές του, ὁ Λίντον μοῦ ἄρεσε. Σή-
μερα, ὅμως, μὲ κουράζει τρομερὰ ἡ
συντροφία του. Ἐγὼ τὴν ιδέα ὅτι
δὲν ἦρθε μὲ τὴ θέλησή του, ἀλλ' ὅτι
τὸν ἐξηνάγκασε ὁ πατέρας του νὰ
ἐλθῃ.

—Αὐτὸ τὸ πιστεύω κ' ἐγώ, εἶπα.
Ὁ Λίντον μοῦ φαίνεται περισσότερο
ἄρρωστος ἀπὸ πρὶν. Δὲν εἶναι εἰς
θέσιν νὰ βαδίσῃ. Κι' ἂν ἦρθε, αὐτὸ
τὴν ἰδέα καὶ μόνο γιατί ἀσφα-
λὼς τὸν ἐβίαισε ὁ πατέρας του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Λίντον ξύ-
πνησε ἀπὸτομα καὶ τινάχθηκε, σάν
νὰ ἔχε δὴ κάποιο κακὸ ὄνειρο.

—Μοῦ φάνηκε πὼς μὲ φώναξε ὁ
πατέρας μου, μὰς εἶπε, ρίχνοντας
γύρω του ἕνα τρομαγμένο βλέμμα.
Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν μὲ φώναξε
κανεὶς;

—Κανεὶς δὲν σὲ φώναξε, ἀπήντησε
ἡ Κάτυ. Ἀλλὰ γιὰ πές μου τὴν ἀ-
λήθεια, Λίντον. Εἶσαι καλλίτερα ἢ
χειρότερα; Πῶς αἰσθάνεσαι;

Τὰ μάτια τοῦ νέου βούρκωσαν.

—Ναί, ναί, εἶμαι καλλίτερα, εἶπε
κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ γύρω
του φοβισμένα.

—Τώρα πρέπει νὰ χωριστοῦμε, εἶ-
πε ἡ Κάτυ. Δὲν θὰ σοῦ ἀποκρύψω ὅ-
τι τὸ σημερινὸ ραντεβὸ μὲ ἀπογο-
ήτευσε. Ἀλλὰ μείνε ἥσυχος, δὲν
πρόκειται νὰ τὸ πῶ πονθενά. Ἄν
καὶ δὲν φοβοῦμαι καθόλου τὸν πα-
τέρα σου.

—Σσσοῦτ! ψιθύρισε ὁ Λίντον. Μὴ
μιλάς. ἔρχεται!

Ἀλλὰ δὲν ἔρχόταν κανεὶς. Ἐκ-
νευρισμένη ἡ Κάτυ ἀπὸ τὴ στάση
του, τὸν ἀπεχαιρέτησε βιαστικά κ'
ἐπιστρέψαιμ στο σπίτι, ὅπου ὁ πα-
τέρας της περίμενε νὰ τοῦ ἀφηγη-
θοῦμε πῶς τὰ πέρασε κατὰ τὴν
πρῶτὴ αὐτὴ συνάντησιν.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἀνέκδοτα

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ
ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

Ὁ Ρώσος στρατάρχης Σουβάρωφ, ποὺ ἦταν ἕνας γενναῖος στρα-
τιώτης, ἦταν τύπος πολὺ ἰδιοτρο-
πος καὶ ἐξαιρετικὰ ἐκκεντρικός.
Κοιμόταν στίς ἑξῆς τὸ ἀπόγευμα
καὶ ξυπνοῦσε στίς δύο τῆ νύχτα.
Τὸ φαγητὸ του ἀποτελεῖτο ἀπὸ
τὰ ποτὶ παράξενα εἶδη καὶ εἶπε
πολλὰ διεγερτικὰ καὶ αἰνोπνευμα-
τώδη ποτὰ. Συχνὰ κυκλοφοροῦσε
στὸ στρατοπέδον φορῶντας μὲν ἕνα
ἕνα λεπτὸ ὑποκάμισο, ἢ ἑντελὴς
γυμνός, ἱππεύοντας ἕνα ἄλγος δι-
χῶς σέλα! Τὸ πρῶτ ξυπνοῦσε τοὺς
στρατιῶτες τοῦ ὁ ἴδιος, ὅχι μὲ τὴν
σάλπιγγα ἀλλὰ κακκαρίζοντας σάν
πετεινός!

Ὁ ἴδιος διέτασσε τὸν... ἑαυτὸ
του. Ἐνας ὑπασπιστής του ἦταν
ἐπιφορτισμένος νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃ
τίς διαταγές του. Τοῦ ἔλεγε: «Ὁ
Στρατάρχης Σουβάρωφ διέταξε νὰ
κοιμηθῇτε» ἢ ὁ «Στρατάρχης Σου-
βάρωφ διέταξε νὰ σταματήσετε τὸ
ποτόν». Ὁ ἐκκεντρικὸς στρατάρχης
συνημορφῶντο πάντα.

Γιὰ τὸν στρατηγὸ Κόμεντ-
Κόϊ, ποὺ ἦταν σπουδαῖος μὲν ἐπι-
τελικὸς ἀλλὰ πολὺ δειλός, γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του ποὺ εἶχε γίνῃ στρα-
τάρχης ἀπὸ ἀπλὸς στρατιώτης,
χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ σχολή, καὶ
γιὰ τὸν συνταγματάρχην Σαλτικὼφ
ποὺ ἦταν καὶ ἀμόρφωτος καὶ δει-
λὸς συγχρόνως συνήθιζε νὰ λέγῃ:

«Ὁ Κόμεντ-Κόϊ γνωρίζει τὸν
πόλεμο, ὁ πόλεμος ὅμως, δὲν τὸν
γνωρίζει καθόλου. Ἐγὼ δὲν γνω-
ρίζω τὸν πόλεμο, ἐκεῖνος ὅμως μὲ
ξέρει καλά. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Σαλ-
τικὼφ, αὐτὸς οὔτε τὸν πόλεμο γνω-
ρίζει, οὔτε ἐκεῖνος τὸν ξέρει».

ΚΑΤΙ ΤΟΥ ΕΜΕΝΕ ΑΚΟΜΗ

..Ὁ ὑποκόμης τοῦ Ἀρλενοῦρ
ποὺ διέπρεψε ὡς ποιητὴς καὶ μυ-
θιστοριογράφος τοῦ 19ου αἰῶνα, φι-
λοδόξησε κάποτε νὰ γίνῃ καὶ θεα-
τρικὸς συγγραφεὺς. Ἐγραψε, λοι-
πόν, τὴν περιφημὴ του «Βεατρίκη
Τρένσι» καὶ τὴν πῆγε στὸν θεα-
τρὸν Ἀρέλ, ποὺ διηύθυνε τότε τὸ
θέατρο «Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν». Αὐ-
τὸς ὅμως, εἶχε τότε γάλῃα οἰκονο-
μικὸς κ' ἐδῆλωσε τὸν συγγραφεὺν
ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὰ ἑ-
ξῶδα τοῦ ἀνεδάσματος. Ὁ συγγρα-
φεὺς δέχτηκε καὶ οἱ δοκιμὲς ἄρχι-
σαν. Κάθε φορὰ ὅμως, ποὺ ὁ υποκό-
μης πῆγαινε στὸ θέατρο, ὁ Ἀρέλ
τοῦ ἔκαμνε καὶ ἀφαίμαξη. Μιὰ μέ-
ρα ὁ ντ' Ἀρλενοῦρ ἐδῆλωσε στὸν
θεατρὸν ὅτι δὲν εἶχε πιά τίποτε
νὰ τοῦ δώσῃ.

Καὶ ὁ Φρειδερίκος Λεμαίτρ, διά-
σημος τότε ἡθοποιός, ποὺ ἔπαιζε
στὸ ἔργο παρανέδη:

— Μὴν τὸν πιστεύετε, κ'. διευ-
θυτά, ἔχει ἀκόμη τὸ ρολὸς σου!...

Ὁ κόσμος ἐπὶ ποδὸς πολέμου

Εἶναι ννωστὸν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ
ἐνστυμματοποίησαν στὸν ὑπέρτατο
βαθμὸ τὴν στατιστικὴ καὶ τὴν χρη-
σιμοποιοῦν καὶ στὰ πιδ ἀπίθανα
πράγματα.

Ὅπως ἦταν φυσικόν, τοὺς Ἀμε-
ρικανούς τοὺς ἐμίμηθῃ καὶ ἡ Εὐρώ-
πη. Τὰ σκήπτρα ὅμως ἐξακολουθεῖ
νὰ τὰ κρατῇ ἡ Ἀμερική. Ἐννοεῖται
ὅτι τὸ ἔργο τοῦ στατιστικοῦ εἶναι ἐ-
ξαιρετικὰ δύσκολο, ὅταν μάλιστα
ἀφορᾷ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἄλλοτε
δὲν εἶχαν καμμίαν σημασίαν, ἰδίως
εἰς λεπτομέρειές των. Ἐπίσης ἀ-
παιτεῖται ἐξαιρετικὴ ὑπομονή.

Οἱ ἀριθμοὶ βέβαια μὲ τοὺς ὁποι-
ους μὰς καταπλήσσουν, ποτὲ δὲν εἶ-
ναι εὐκόλο νὰ ἐξακριβωθοῦν. Ἄς
ἀκούσωμε λοιπόν τί λέγουν οἱ... ἀ-
ριθμοὶ των, γιὰ τοὺς πολέμους, ἀ-
φοῦ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας εἶναι ὁ πό-
λεμος. Οἱ πληροφορίες ποὺ θὰ οἴς
δώσωμε προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἀ-
μερική.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο τε-
λευταίων αἰώνων, ἡ Γαλλία ἔκαμε
185 πολέμους, ἡ Ἀγγλία 176, ἡ
Ρωσσία 151, ἡ Αὐστρία 131, ἡ Ἰ-
σπανία 75, ἡ Ἰταλία 32, ἡ Γερμανία
24 καὶ ἡ Ὀλλανδία 23.

Οἱ Ἀμερικανοὶ στατιστικοί, ὅμως,
ὑπελόγησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν θυ-
μάτων κάθε πολέμου καὶ κατέληξαν
στὸ συμπέρασμα ὅτι κατὰ τὸν πόλε-
μον τοῦ 1914 ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμά-
των ὑπῆρξεν ὀκτὼ φορές μεγαλεί-
τερος, τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν
θυμάτων ὅλων τῶν προηγουμένων
πολέμων.

Τώρα σκεφθῆτε τί περιμένει τὴν
ἀνθρωπότητα εἰς νέον ἐνδεχόμενον
παγκόσμιον πόλεμον.

Μὰς πληροφοροῦν ἀκόμη οἱ ἀμε-
ρικανικὲς στατιστικὲς ὅτι τὰ 48 κρά-
τη ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυρίως ἀποτελεῖται
ὁ σημερινὸς κόσμος, εἶναι εἰς θέσιν
νὰ παρατάξουν μέσα σὲ λίγες μέ-
ρες 55 ἑκατομύρια στρατοῦ. Τὰ
στοιχεῖα ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν στατι-
στικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀμερικανικοῦ
στρατοῦ. Ἡ στατιστικὴ αὕτη ἰσχυρί-
ζεται ὅτι ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τὴν
ὁποῖαν μποροῦν νὰ κινητοποιήσουν
τὰ διάφορα κράτη σήμερα, φθάνει
«μὲ τίς ἐφεδρείες καὶ τίς λοιπὲς ἡμι-
στρατιωτικὲς ὁργανώσεις», ἀκριβῶς
τοὺς 54.412.628 ἀνδρας.

Ἡ Ρωσσία ἔρχεται ἐπὶ κεφαλῆς
μὲ 1.540.000 στρατιώτας ἐν ἐνερ-
γείᾳ καὶ 19.490.000 ἐφεδρους. Ἀκο-
λουθεῖ ἡ Γερμανία ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ
κινητοποιήσῃ 9.294.395 ἀνδρας. Ἡ
Μεγάλη Βρετανία ἔρχεται πέμπτη.
Ἡ Ἑλβετία καὶ τὸ κράτος τῆς Κό-
στα Ρίκας, στήν Νότιο Ἀμερική, εἶ-
ναι τὰ κράτη ποὺ ἔχουν τὴν πιδ μι-
κρὴ στρατιωτικὴ δύναμη. Πρέπει,
ὅμως, νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἑλβετία
ἔχει ἐκπαιδεύσει στρατιωτικῶς 600.
000 ἀνδρας.

Ὁ τακτικὸς ἀμερικανικὸς στρα-
τὸς μόλις φθάνει τοὺς 165.000 ἀν-
δρας.

Δ'

Ἡ ΜΕΡΑ πέρασε δίχως νὰ τὸ νοιώ-
σουμε. Κόττα πὼς ξαφνικὰ ἡ
μικρὴ φωλίτσα μὰς σκοτεινιάσεν!
Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ νύκτα θάξῃ φτά-
σει...

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὠραιότερο στὴ φύ-
σιν, ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Εἶναι τό-
σο γοητευτικὸ αὐτὸ τ' ἀδύνατο φῶς ποὺ
σκορπίζεται πάνω στὴ γῆ κ' ἀργοδύνει
σιγὰ-σιγὰ, ὡς ὅτου τὸ σκοτάδι σάν ἕνα
μουντὸ κύμα ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ
πλημμυρίζει τὴν πλάση καὶ μὰς σφίξῃ
στὴν μαύρη του ἀγκαλιά. Ἐκείνες τίς
στιγμές, μέσα στὴν σιωπὴ, οἱ μορφὲς μὰς
γίνονται ἀλλόκοτες, παίρνουν παράξενη
ὄψη... Φαίνονται σάν γερασμένους, ξένους,
μακρινούς... Καὶ τὸ γνώσιμο πρόσωπο,
ποὺ σὲ κυττάζει σιωπηλὸ ἀντίκρου σου,
τὸ βλέπεις κάτω ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο φῶς,
ἔξω ἀπὸ τὸν χρόνον, σ' ἕναν ἀπόκοσμο
τόπο...

Μὰ ξέσω: Θέλεις νὰ σπάσωμε τὴν σι-
ωπὴ. Μέσα σ' αὐτὴν, καθὼς ἀκούς τοὺς
χτύπους τοῦ ρολογιοῦ ποὺ κομματιάζουν
σὲ μύρια κομματάκια τὸ γόνο, ἡ καρδιά
σου σφίγγεται... Λοιπόν, ναί! Θὰ σοῦ δι-
ηγῇ κάποιον ἱστορίαν... Κάτι ποὺ μοιά-
ζει σάν παραμῦθον... Δὲν θὰ σοῦ μιλήσω
γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Μέσα σ' αὐτὲς τίς ἀ-
πέραντες πολιτείες, ἡ ζωὴ μὰς εἶναι τό-
σο φτωχὴ σὲ περιπέτειες! Ἐ-αὶ τοῦλάχιστο
πιστεύουμε. Ἴσως γιατί δὲν ξέρου-
με στὴν πραγματικότητά τί μὰς ἀνέχει.
Θὰ σοῦ διηγῇ λοιπόν, μιὰν ἱστορίαν,
ποὺ νὰ ταιριάζῃ τούτῃ τὴν ὥρα τῆς σι-
ωπῆς. Θέλω νὰ γ' αὐτὴ, κάτι ἀπὸ τὸ
θερμὸ, γλυκὸ, γαλβευτικὸ φῶς τοῦ δει-
λινοῦ ποὺ ἀπλώνεται σάν πέπλο ἔξω ἀ-
πὸ τὰ παράθυρά μας...

Πῶς ὅμως ν' ἀρχίσω; Κόττα! Μέσα
στὸ σκοτάδι βλέπω νὰ ξεπηδᾷ ἕνας τί-
νακας καὶ κάποια μορφή σάν καὶ. Μι-
λάει ἀλλοῦν σάν παράξενο ὄντισον: "Ἦνας
κομῶς ἑστῆς, κατεβαίνει τὰ πλατεῖα
σκαλοπατῖα ἐνὸς πύργου. Εἶναι νύκτα,
ποὺ τὴν φωτίζει τὸ γλῶσσ φῶς τοῦ φε-
γριοῦ. Διακρίνω ὅμως, σάν μέσα σὲ
προβολέα, καλὰ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
νέου: Εἶναι πανώλης. Τὰ αὐτὰ του
μαλλιά, σάν παιδιοῦ, πέφτουν ἴσια στὸ
εὐρύ του μέτωπο. Τὰ χέρια του ποὺ ἀ-
πλώνονται σάν νὰ θέλουν νὰ φθάσουν τὸ
θερμὸ ἀκόμη ἀγέρι, εἶναι λεπτά, ἀριστο-
κρατικά. Κατεβαίνει ὀνειροπολῶντας
στὸν ἀπέραντο κῆπο, ποὺ τὸν διασχίζει
μονάχα μιὰ λευκὴ πλατεῖα ἀλέα, κ' ἡ
ἀτμόσφαιρά του εἶναι γεμάτη ἀπὸ τῶν
δένδρων τοὺς ψιθυρισμούς.

Μὴ μὲ ρωτᾷς ποτὲ γίνηκαν αὐτὰ. Ἄν
ἦταν γὰρ ἡ ἂν πέρασαν πενήντα γό-
νια. Δὲν ξέρω ἀκόμα οὔτε κἀν τὸν τό-
πο ὅπου συνέβησαν. Μπορεῖ νά'ταν στὴν
Ἀγγλία ἢ στὴν Σκωτία. Γιατί μόνο σ'
αὐτὰς τίς χώρες ἔχω δὴ ψηλοὺς τεράστι-
ους πύργους, ἀπὸ πελεκητὲς πέτρες ποὺ
σαίνονται ἀπὸ μακρὰ σάν πεσόντα καὶ
ἀπειλητικὰ χάσσει. Καὶ πρέπει νὰ συνη-
θίσῃ τὸ μάτι στὴν ἀγορὰ αὐτὴ θανά-
τους, γιὰ νὰ τοὺς δὴ κατοπινὰ νὰ διδύ-
νωνται μὲ καλωσύνη μέσα στοὺς γεί-
στον καὶ μυροβόλους κήπους των. Μὰ
ναί!... Τώρα θυμᾶμαι! Ἦταν στὴ Σκω-
τία... Μόνον ἐκεῖ οἱ νύκτες εἶναι πτόσο
καθαρές, μόνον ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς ἔχει ἐ-
κεῖνο τὸ ὀπάλινο γαλακτώδες χρῶμα, κ'
ἡ φύση δὲν εἶναι ποτὲ σκοτεινισμένη...
Ὅλα ἐκεῖ φωτίζονται ἀπὸ κάποιο μυ-

Ὁ Παραμῦθον τοῦ δειλινοῦ.

αὐτοτελὴς
νουβέλλα τοῦ
Λεφάν Τοβαίχ

Κυττάζει μὲ διερευνητικὸν βλέμμα τὴν κόμησάν Ε., ποὺ τὰ
μάτια της εἶναι ὀγρὰ ἀπὸ ἡ δονή, μὰ γρήγορα ἀνακαλύ-
πτει ὅτι δὲν μποροῦσε γὰρ νὰ ἐκείνη.

Τὸ παραμῦδι τοῦ δειλινού

στηριώδες έσωτερικό φῶς. Είμαι βέβαιος πῶς ἦταν στὴ Σκωτία...

Ἄν λιγάκι βασάνιζε τὴ θύμησή μου, ἴσως νὰ μπορούσα νὰ θυμηθῶ καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἀρχοντικοῦ πύργου καὶ τοῦ νέου, γιατί τὸ σκοτάδι ποὺ σκεπάζει τ' ὄνειρό μου σκορπᾷ γρήγορα, καὶ βλέπω τὰ πράγματα, σὰν νὰ ἦσαν ὁ ἴδιος αὐτόπτης μαρτυρῶν σ' αὐτά.

Εἶναι καλοκαίρι. Ὁ νέος, παιδί σχεδὸν ἀκόμα, φιλοξενεῖται στὸν πύργο τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ γαμβροῦ του. Δὲν εἶναι μόνος. Σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ ἀγγλικὴ συνήθεια, ἕνα πλήθος προσκεκλημένοι βρίσκονται στὸν πύργο. Κυνηγοὶ μὲ τίς γυναῖκες των. Μερικὰ ὁμορφα κορίτσια καὶ ἀκατοὶ ὠραῖοι νέοι, ποὺ τὰ γέλια τους δίνουν ψυχὴ στὸ παλιὸ κάστρο.

●

Β'

Ὁ νέος μας, στενοχωρεῖται κάπως τὰ βράδια. Μετὰ τὸ δείπνο, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ στὴν συντροφιά των ἀνδρῶν, παρὰ λίγες στιγμές, γιατί τὸν θεωροῦν πολὺ νέο ἀκόμη. Ἡ συντροφιά των ἁρσένων, γυναικῶν δὲν τοῦ ἀρέσει. Κρουνοῦν ὡς νὰ μὴν πρέπει νὰ ἀκούσῃ ὅτι λέγουν, τοῦ μιλοῦν καὶ τοῦ φέρονται σὰν νᾶναι ἀκόμα ἕνα χαϊδεμένο παιδί. Ἀποσύρεται λοιπὸν, νωρίς γιὰ ὕπνο, καὶ ὅταν τὸ δωμάτιό του εἶναι πολὺ ζεστό, κατεβαίνει στὸν κήπο μονάχος του ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἡ ζέση ἦταν ἀνυπόφορη ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ δωμάτιό του ἦταν πληκτικὸ. Κατέβηκε στὸν κήπο. Ἡ νύχτα εἶναι μαγευτικὴ, ὁ οὐρανὸς διαφανὴς καὶ τὰ λουλουδιὰ σκορποῦν ἕνα ὑπερκόσμιον ἄρωμα. Βασανίζεται ἀπὸ παραξένα συναισθήματα. Στὴν συναισθηματικὴ σύγχυση των δεκαπέντε χρόνων του, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ποὺ τὸν πλημμυρίζουν, τὰ χεῖλη τοῦ ὅμως, τρέμουν σὰν νᾶναι νὰ μιλήσουν.

Πλανᾶται μέσα στὸν κήπο, μαγευμένος ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις ψιθυρισμούς, ποὺ μοιάζουν σὰν ὁρυκτὸς λεπτῆς βροχῆς. Μιὰ ἀόριστη μαλαγγολία κυριαρχεῖ σ' ὅλο τὸ εἶναι του.

Εἰσπνέει κατὰ τὸ ἀνέκυστο καὶ ἀπροσδόκητο συνέβη. Βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόμνη σκοτεινὴ γωνία, ὅταν ἄκουσε πίσω του ἀπότομο θόρυβο. Ἐβουιαξε σὰν ξαφνικὸ πῆδημα ἀνθρώπου. Προσπαθώντας γύρισε, καὶ βλέπει νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν διεύθυνσίν του μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Πρίσκει φθῆ, αὐτὴ βρίσκεται κοντὰ του. Δὲν προσβαίνει νὰ κινηθῇ, νὰ καταλάβῃ. Αἰσθάνεται μὲ τρόμο ὅτι μιὰ γυναῖκα τὸν ἀγκαλιάζει μὲ πραγματικὴ μανία, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου βίαιη. Ἐνα μαλακό, θερμό, αἰθέριο κορμὶ νεράιδας σφίγγεται πάνω στὸ δικό του. Ἐνα ἀπαλό χέρι τοῦ γέρνει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι, καὶ στὸ μισάνοιχτο στόμα του, αἰσθάνεται ἕναν καρπὸ ποτὲ του ὡς

τότε δὲν δοκίμασε. Δυὸ φλογερὰ χεῖλη, κολλοῦν πάνω στὰ δικά του, τὰ πιέζουν, τὰ καταφιλοῦν... Τὸ πρόσωπό της εἶναι κολλήμένο πάνω στὸ δικό του. Δὲν μπορεῖ ὥστόσο νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά της. Ἀλλὰ σκεπάζει τὸ ἴδιον ἐκεῖνο, ξαφνικὸ σφιγταχάλισμα δὲν ἀναζητεῖ νὰ γνωρίσῃ... Τὰ μάτια του κλίνουν κάτω ἀπὸ τὴν πίεση, ἀνείπωτης λαχτάρας, καὶ ἀφήνεται ἀνυπεράσπιστος στὰ δάκρυα χέρια ποὺ τὸν σφίγγουν.

Διστακτικὰ καὶ ἀναποφάσιστα, ἀρπίζει νὰ σφίγγῃ καὶ ἐκεῖνος πάνω στὸ στήθος τοῦ τῆν ἀγνωστῆ γυναῖκα, καὶ ἔπειτα τὴν ἀγκαλιάζει μὲ μεθυσμένη βία. Τὰ χέρια του γλιστροῦν χαϊδεύοντας τὴ θερμὴ σάρκα, τρέμουν, ἀποσύρονται, καὶ ξαναρχίζουν πρὸς πυρετώδη, πρὸς τολμηρὰ. Δὲν σκέπτεται τίποτε. Δὲν ρωτᾷ νὰ μὴ ποῖα εἶναι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, ποὺ σὰν νεράιδα βρέθηκε ξάφνου μπροστὰ του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει παρὰ μονάχα πῶς νὰ σφίξῃ πιότορο τὸ σῶμα ἐκεῖνο, νὰ ρουφήξῃ μὲ κλεισμένα τὰ μάτια τὴν μεθυστικὴν του εὐωδιά, νὰ γορτάξῃ ἀπὸ τὴν ἡδονὴ ποὺ σκορποῦν σ' ὅλο του τὸ κορμὶ τ' ἀγνωστα, ὑγρὰ καὶ μυρωμένα χεῖλη της. Τοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὅλο φλόγα, τὸ κορμὶ αὐτό, ποὺ σκορπᾷ σπῆδες.

Δὲν ἀντιλαμβάνεται ἂν διήρκεσε ὥρες ἢ στιγμές ἡ ἀνείπωτη ἐκείνη αἰχμαλωσία του μέσα στοὺς θερμούς κόλπους τῆς ἀγνωστῆς. Ἀντελήφθηκε ὅμως, ὅτι τὸ σύμπλεγμα ποὺ ἀποτελοῦσαν χωρίστηκε ἀπότομα, καὶ ὅτι καὶ ἡ ὁμορφὴ νεράιδα, ἀποσπάστηκε ἀπ' αὐτὸν σχεδὸν μ' ὀργὴ καὶ γάργαρα γοργὰ σὰν λευκὴ φωτεινὴ ἀγτίδα ἀνάμεσα στὰ δένδρα. Ἐφυγε πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν σταματήσῃ.

●

Γ'

Τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἐβουιαξε σὰν ἐφιαλτικὸ παραμυθένιο ὄνειρο, τὸν ἀνεστράψε. Συνῆλθε ἀργά-ἀργά ἀπὸ τὴν ληθαργικὴ ἐγκατάλειψή του, ξαναβρέθηκε τὸν ἑαυτὸ του, καὶ ἐβουιαξε ὅτι μέσα του εἶχε συμβῇ κάποια ἀπότομη μεταβολή. Εἶχε χάμει ἕνα τεράστιο πῆδημα μέσα στὴ ζωή.

Οἱ στιγμές ποὺ πέρασε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγνωστῆς γυναῖκας ἦταν γι' αὐτὸν ὀλόκληρη ζωὴ. Τὰ συγχυμένα ὄνειρά του γιὰ τίς γυναῖκες καὶ τὸν ἔρωτα ἔπεσαν τῶρα μιὰ συγκεκριμένην πραγματικότητα. Ξαναζοῦσε πάλι σὰν σὲ ὄνειρο τὴν ἀπροσδόκητὴν σκηνή, αἰσθάνονταν τὰ θερμὰ χεῖλη τῆς ἀγνωστῆς νὰ τοῦ καίνε τὸ πρόσωπο, τὴ θερμὴ τῆς ἀναπνοῆς νὰ τὸν χαϊδεύῃ, τὴ μυρωδιά τοῦ κορμιοῦ της νὰ τὸν περιτυλίγῃ. Ξαφνικὰ τὸν καταλαμβάνει ἀγωνία. Θυμιάει ὅτι δὲν τοῦ εἶπε ἕνα λόγο, ὅτι δὲν πρόφερε οὔτε τ' ὄνομά του. Δὲν εἶχε ἀκούσει παρὰ μονάχα τοὺς ἀναστεναγμούς καὶ τὸ πνιγμὸν ἡδονικὸ τῆς κλάυμα. Ἀγνοοῦσε τ' ὄνομα τῆς γυναῖκας ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα ἐκείνη τὴ νύχτα.

Οἱ ὑπέροχες στιγμές ποὺ ἔζησε χάνουν ἀπότομα τὴν σημασίαν τους, μοιάζουν σὰν φευγαλέο ὄραμα, μπροστὰ στὸ μυστήριο ποὺ γεννιέται στὴ σκέψή του καὶ τὸν μαγνητίζει ὅπως δυὸ μεγάλα φωτεινὰ μάτια μέσα στὸ σκοτάδι. Ποῖα ἦταν ἡ γυναῖκα αὐτή; Μάταια προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Ψάχνοντας μὲ τὴ θύμησή του τίς μορφές των γυναικῶν ποὺ γινώρισε μέσα στὸν πύργο. Ἀναπολεῖ τίς συννομιλίες, τὰ μεϊδιάματα, τίς κινήσεις

πέντε-ἑξή γυναικῶν ποὺ μπορούσαν νὰ δώσουν τὴν λύση στὸ αἰνίγμα αὐτό. Μποροῦσε νᾶναι ἡ ὁμορφὴ κόμησσα Ε.... ποὺ κοροϊδεύει τὸ γέρο παραλυμένο τῆς σύζυγος, ἢ ἡ νεαρὰ γυναῖκα τοῦ θείου του μὲ τὰ γλυκὰ ἡδονικὰ μάτια. Ἡ ἀκόμη μπορούσε νᾶναι μιὰ ἀπ' τίς τρεῖς ξαδέλφες του, τίς τόσο σοβαρές, ἢ περὶ φανες. Κι' ὅμως ὄχι! Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι ψυχρές, ἐπιφυλακτικέες...

●

Δ'

Ξυπνῆσε τὴν ἐπομένη ἀργά. Οἱ ἵπποι τοῦ κυνηγίου ποδοκροτοῦσαν κιόλας στὴν αὐλή. Ἄκουσε ποὺ τοῦ φώναζαν τ' ὄνομά του. Ντύθηκε καὶ κατέβηκε γρήγορα. Τὸν ὑποδέχτηκαν χαρούμενα. Ἡ κόμησσα Ε... τοῦ εἶπε εἰρωνικά, μὲ χαρούμενο γέλιο, ὅτι εἶναι πολὺ τεμπέλης. Τὰ μάτια της ἦσαν ὑγρὰ ἀπὸ ἡδονή. Τὴν κυττάζει μὲ διερευνητικὸ βλέμμα, μὲ γρήγορα ἀνακαλύπτει ὅτι δὲν μπορούσε νᾶναι κείνη. Στὸ πρῶτο περίπατο στὴν ἐξοχὴ παρακολουθεῖ προσεκτικὰ τὴ φωνὴ καὶ γυναικῆς. Ἐξετάζει τίς γραμμές των κορμιοῦ των, τοὺς κυματισμούς των μαλλιῶν τους. Παρατηρεῖ τὸν τρόπο ποὺ κλύδουν, ὅλες των τίς κινήσεις. Τὸ μεσημέρι, τίς πλησιάζει, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἄρωμα ποὺ σκορποῦν. Μὰ δὲν ἀνακαλύπτει τίποτε. Καμιά ἐνδειξη, κανένα χαρακτηριστικὸ. Ἡ μέρα τοῦ φαίνεται ἀτέλειωτη. Προσπαθεῖ νὰ ξεχαστῇ τὴν ἀνάγνωση. Ἀδίκει. Ἀπὸ τίς σελίδες τοῦ βιβλίου ξεπηδᾷ διαρκῶς ἡ μορφή της Ἀγνωστῆς. Τὰ χέρια του τρέμουν καὶ αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τρέξῃ στὸν κήπο. Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ ἀνακαλύπτει μὲ τρόμο πῶς βρίσκεται στὴν ἀλῆα τοῦ κήπου. Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου τὸν συγχλονίζει ὁ πυρετός. Εἶναι παραγμένο. Τὰ χέρια του κινοῦν νευρικὰ τὸ κάθε τι ποὺ βρίσκεται μπροστὰ του. Τὸ τέλος τοῦ δείπνου τὸν ἀντακουφίζει. Φεύγει ἀμέσως καὶ σπεύδει στὸν κήπο. Διασχίζει μέσα στὸ σκοτάδι τὴν ἀλῆα. Τὸ ἄρωμα των λουλουδιῶν τὸν μυστηριώδεις σπῆδες στὸ σκοτάδι, τὸν μαγνητίζει. Θέλει νὰ φύγῃ, καὶ κατὰ μυστηριώδες τὸν συγκατεῖ. Τρέχει στὴ σκοτεινὴ γωνία ἐκείνη ὅπου τὴ προηγούμενη βραδύα πέρασε τόσο ἡδονικὲς στιγμές... Καὶ περιμένει μὲ ἀγωνία τὸ ὄραμα...

Ξαφνικὰ ἡ λευκὴ σιλουέττα διασχίζει τὴ σκάλα τοῦ πύργου, πολὺ γρήγορα. Ὡστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Μοιάζει σὰν μιὰ ἀγτίδα τοῦ φεγγαριοῦ, ἢ σὰν πέπλο ζωτικῆς πνεύσεως ἀπὸ κάποιο βίαιο ἄνεμο. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται μέσα στὰ νύκτα του ποὺ τὴν σφίγγουν μὲ πόθο. Εἶναι αὐτὴ ὁσία στιγμὴ ὅπως καὶ νῆς. Δὲν ἐπιθυμεί τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κυλίῃ μαζὶ τῆς στὴν ἄβυσσος τῆς ἡδονῆς. Σὲ λίγο ὅμως, τὸ μεθῆσι του περνᾷ, ὁ πῶθος τοῦ συγκατεῖται. Κάποια σκέψη τὸν ἐμποδίζει: ὅτι δὲν θὰ παραδοθῇ στὴν ὑπέροχην αὐτὴ ἀπόλαυση, δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ στὰ λαίμαργα χεῖλη τῆς πρὶν μύθῃ τ' ὄνομα τῆς γυναῖκας αὐτῆς ποὺ σφίγγεται μὲ τόση θέουσαν πάνω στὸ κορμὶ του, ὥστε νὰ νομίσῃ πῶς μιὰ ξένη καρδιὰ χτυπᾷ μέσα στὰ δικά του στήθια. Γέρνει πίσω τὸ πρόσωπό του, ἀποφεύγοντας τὰ φιλιά της, προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπό της. Οἱ σκιὲς ὅμως, τὸν δένδρων

ποὺ πέφτουν πάνω τους ἐμποδίζουν τὸ ἀδέσβαιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ μυστηριώδες πρόσωπο. Δὲν διακρίνει παρὰ μόνο δυὸ μάτια ποὺ λάμπουν σὰν πετράδια σφηνωμένα πάνω σὲ λευκὸ μάρμαρο.

Προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μιὰ μὴ νάχα λέξη:

— Ποῖα εἶσαι; Πές μου ποῖα εἶσαι; ψιθυρίζει μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση. Ἡ ἀγνωστὴ δὲν ἀπαντᾷ παρὰ μόνο μὲ χέρι, βυθίζει τὰ νύχτα του μέσα στὴς σάρκες της, ὥστε νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μιὰ καυρὴ πόνου. Δὲν κατορθώνει τίποτε. Δὲν αἰσθάνεται παρὰ τοὺς κυματισμούς τοῦ στήθους της, ἀπὸ τὸ ὅποιο ξεφύγει πότε-πότε κάποιος ἐλαφρὸς παραπονοῖα καὶ ἀναστεναγμός. Μπροστὰ στὴν πεισματάρικὴ ἐπιμονὴ τῆς γυναῖκας αὐτῆς, ποὺ ἔρχεται μόνη της νὰ τοῦ παραδοθῇ μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ποῖα εἶναι, τὸ λογικὸ του θολώνει. Τὸ κορμὶ αὐτὸ ποὺ τρέμει ἀπὸ ἡδονὴν τ' ἀνίχνει, μὰ δὲν ξέρει τ' ὄνομά της. Ἡ ὀργὴ κυριαρχεῖ στὸ μυαλό του. Ἀντιστέκεται στὰ γάδια τῆς γυναῖκας. Ἐκείνη τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸν κατευναρίζει μ' ἕνα ἥρεμο ἐναγκαλισμὸ. Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ τὸ γέρι της ψαρουλεύει τὸ πρόσωπό του, αἰσθάνεται νὰ τὸν γοατσουνίξῃ κάτι μεταλλικὸ, ποὺ κοῦνεται ἀπὸ τὸ βραχιόλι της. Κάποια ἰδέα γεννιέται στὸ μυαλό του: Παίρνει τὸ γέρι της κείνο, τὸ πιέζει μὲ παραφορὰ πάνω στὸ δικό του, καὶ βυθίζει στὴ σάρκα τοῦ βραχιονίου του, τὸ κόσμημα τοῦ βραχιονιοῦ ὥστε ν' ἀποτυπωθῇ τὸ σῆμα στὸ δέρμα του. Κατόπι παραδίδεται στὸν θερμὸ ἐναγκαλισμὸ της, ρουφᾷ τὴν ἡδονὴν ἀπὸ τὰ φλογισμένα χεῖλη της, ἐγκαταλείπεται στὴν πασάφορη, μυστηριώδη καὶ σιωπηλὴ ἀπόλαυση.

Καὶ ὅταν, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ, ἐκείνη τὸν ἐγκαταλείπει ἀπότομα καὶ ἔξωανίζεται μέσα στὸ σκοτάδι, αὐτὸς δὲν προσπαθεῖ νὰ τὴν συγκατέσῃ. Ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξετάσῃ τ' ἀποτυπώματα τοῦ κοσμήματος, καὶ τοῦξαι στὸ δωμάτιό του. Τὰ ἴχνη ἔχουν ἀδυνατίσει, καὶ εἶναι μισοσβησμένο τ' ὀλοκληρωτικὸ ἀποτύπωμα. Ἀντιλαμβάνεται ὅμως, ἐξακθῶσα, ὅτι προέκειται γιὰ ἕνα ὀκτάγωνο κόσμημα, στὴ διαστάσει νομισματοῦ. Ἐξετάζει ὅσες λεπτομέρειες ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦνται ἀποτυπωμένες. Τὸ γέρι τοῦ ποινεῖ σὰν νᾶταν κοσμημένο τὸ μεταλλικὸ ἐκείνο νομίσμα καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὸ βυθίσῃ στὸ νερὸ γιὰ ν' ἀνακουφισθῇ.

●

Ε'

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, στὴν ὥρα τοῦ προγεύματος, βρίσκεται ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ τραπέζι. Μαζὶ των βρίσκονται ἡ ἀδελφὴ του, ἡ κόμησσα Ε.... καὶ μιὰ δεσποινὴς ἀμφιβόλου ἡλικίας. Εἶναι χαρούμενες μὰ δὲν τίς προσέχει. Καμιά δὲν φορεῖ βραχιόλι. Σὲ λίγο φθάνουν οἱ τρεῖς ξαδέλφες του. Κάποια παραχρῆ τὸν καταλαμβάνει, τὰ βραχιόλια τοὺς κοῦνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἔνδυμα ποὺ καλύπτει τὸ γέρι τους. Κάθονται ἀπέναντί του. Ἡ Μίττυ, ἡ Μαργκὼ καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Εἶναι ὅπως πάντα, ἥρεμες, ψυχρές. Εἶναι ἐγκαταλειμμένες ὁλόκληρᾳ στὴν παγερὴ ἐκείνη ἀξιοπρέπεια ποὺ τὸσο μοσεῖ, γιατί ἡ ἡλικία τους δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ δικήν του, καὶ δὲν ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶπαι

ζαν παιδιὰ ἀκόμη μαζί. Ἡ ὁμορφὴ γυναικα τοῦ θείου του δὲν ἔχει κατέβει ἀκόμη. Ἡ ταραχὴ του αἰσθάνει, καθὼς αἰσθάνεται ὅτι ἡ στιγμή νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα πλησιάζει. Διστάζει μὰ ἡ περιέργεια τὸν κατατρώγει. Κυττάζει τὰ χέρια τους ποὺ κινοῦνται πάνω στὸ τραπέζι ἀργὰς κινήσεις ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἢ παραμένουν ἀκίνητα. Δὲν προσέχει παρὰ μόνον αὐτά. Τοῦ φαίνεται σὰν ὄντα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅλοιο σῶμα, μὲ δική τους ζωὴ, μὲ δική τους ψυχὴ. Μὲ φρίκη ὅμως, ἀνακαλύπτει σὲ λίγο ὅτι καὶ τὰ τρία κορίτσια φοροῦν βραχιόλια. Ἡ ὁμορφὴ ἰδέα ὅτι μποροῦσε νᾶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπέροχα αὐτὰ πλάσματα ποὺ τόσο γνώρισε στὰ παιδικὰ του χρόνια, τὸν ἀνεστάνει. Ποῖα ἔσας; Ἡ Κίττυ, ποὺ σὰν μεγάλωτορὴ τὴν ξέρει λιγώτερο ἢ σοβαρὴ Μαργκὼ, ἢ ἡ μικρὴ τσαχπίνια Ἐλισάβετ; Ἡ περιέργεια δίνει ιδέες:

— Κίττυ, σέρβιρέ μου ἀκόμη λίγο τσάι!

Ἡ Κίττυ ἀναγκάζεται νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι της. Τὸ βραχιόλι της δὲν ἔχει κανένα ὀρμημα.

— Δόσε μου λίγη ζάχαρη ἂν ἔχῃς τὴν καλωσύνη, Μαργκὼ;

Ἐνα χέρι ἀπλώνεται παίρνει τὴ ζάχαρη καὶ τὸν πλησιάζει. Ὁ νέος τρέιει. Τὸ μάτι του εἶναι καρφωμένο στὸ λευκὸ χέρι, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἀντιλαμβάνεται νὰ κοῦνεται στὸ βραχιόλι τῆς Μαργκὼ, ἕνα ὀκτάγωνο ἀργυρὸ κόσμημα, σὲ διαστάσεις νομισματοῦ. Εἶναι χωρὶς ἄλλο τὸ κόσμημα ποὺ γῆς ἀποτύπωσε στὸ γέρι τοῦ. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἔχει φτάσει στὸ κατὰ φύρον.

— Μαργκὼ... εἶσαι ἔτοιμη τὴ φωνάζει. Κατορθώνει ὅμως νὰ συγκατεθῇ καὶ παρακολουθεῖ τὴ φωνή της: Εἶναι ψυχρὴ, κάποιον εἰρωνική. Ἀναπνέει τόσο ἥρεμα, ὥστε ἡ σκέψη ὅτι μπορεῖ νὰ υποκρίνεται μὲ τόση εὐχέρεια ἡ γυναῖκα αὐτή, τοῦ προκαλεῖ τὴ φρίκη. Δὲν υποφέρει νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα ποὺ τὸ προηγούμενο βράδυ, φίλησε τὰ χεῖλη της αἰσθάνθηκε τὴν ἡδονὴν τοῦ κορμιοῦ της, τὸν πεσιπύχθηκε μὲ τόση μανία. Κυττάζει τὸ στόμα της, καὶ τὰ χεῖλη της, δὲν προδίδουν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀπὸ τὴ φλόγα των αἰσθησῶν της.

Σὰν νὰ τὴν ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ εἰσπνέει μὲ ποσότητα τὸ πρόσωπό της. Ἐγχαριστήμενος καὶ ἔτοιμος νὰ διακροῖ ἀπὸ συγκίνηση, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ πάθος της τὴν κάνει ὁμορφότερη, ὅτι τὸ μυστήριο ποὺ τὴν περιβάλλει, τὴν καθιστᾷ περισσότερο ἐλκυστικὴ. Τὸ βλέμμα τοῦ τὴν κατατρώγει παρακολουθώντας τὴ κυρτὴ γραμμὴ ποὺ σχηματίζουν τὰ φουδια της καὶ ποὺ σπρέσεται ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω σχηματίζοντας ὀξεία γωνία. Βυθίζεται στὸ φυχρὸ γρώμα των γοργὸν πρᾶσινον ματιῶν της, χαϊδεύει τὴ διαφανὴ ἐπίδερμίδα τοῦ προσώπου της, σπαματὰ στὰ ἡδονικὰ χεῖλη της, πλανᾶται στὰ ὠραία της μαλλιά, καὶ ἐναγκαλιέται ἀπότομα τὸ παχὺ κορμὶ της. Ποτὲ ποῖν δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει τόσο πολὺ. Ὅταν σκηώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Ἡ Μαργκὼ τὸν εἶχε μεθύσει σὰν παλιὸ κρασί.

●

ΣΤ'

Ἀπὸ τὸν φωνάζουν, Τ' ἄλογα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὸν πρῶτο περίπατο. Οἱ ἵπποις ξεκινοῦν. Βαδίζουν στὴν ἀρχὴ ἀργά. Ἡ μονοτονία τοῦ βαδίσματος δὲν

συμφωνεῖ μὲ τοὺς γρήγορους χτύπους τῆς καρδιᾶς του. Σὲ λίγο, μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὸν πύργο, οἱ αἰσθάνονται σ' ἕναν παράφορο καλπασμὸ. Χωρίζονται. Μερικοὶ ἔχουν φτάσει κιόλας στὸ δάσος, ἄλλοι ἔχουν ἐξαφανισθῇ πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους. Ἡ Μαργκὼ βρίσκεται μαζί μὲ κείνους ποὺ ἔχουν προπορευθῇ. Ἀγαπᾷ τὸν αἰατο καλπασμὸ, τρελλαίνεται ἀπὸ τὸ ἀπότομο χαῖδεμα τοῦ ἀνέμου. Ὁ νέος τὴν καταδιώκει. Καταλαμβάνεται στὸν φρενὴρ καλπασμὸ του ἀπὸ τὴν μανίαν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ ξαφνικά, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἵππο της, νὰ φιλήσῃ τὰ χεῖλη της, καὶ νὰ αἰσθανθῇ τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς της πάνω στὸ στήθος του. Χτυπᾷ τ' ἄλγόν του μὲ μανία καὶ κείνο καλπάζει, ἀφηνιασμένα. Σὲ λίγο βρίσκεται κοντὰ της. Ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς μιλήσῃ εἶναι ἀσυγκράτητη.

— Μαργκὼ! ψιθυρίζει μὲ θαθεῖα συγκίνηση.

Ἐκείνη γυρίζει τὸ κεφάλι:

— Τί συμβαίνει Μπού;

Ἡ φωνὴ της εἶναι ψυχρὴ ἀδιάφορη. Τὸ βλέμμα της ἀσπράφει σὰν ψυχρὸ ἀτσάλι. Ὁ νέος συνέρχεται. Δὲν ξέρει τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ. Τῆς λέγει μερικὰ διαστικὰ μισοκομμένα λόγια δίχως σημασία. Νομίζει ὅτι πρέπει νὰ γυρίσουν.

— Κουράστηκες;

Ὁ τῶνος τῆς φωνῆς της τοῦ φαίνεται εἰρωνικός.

— Ὁχι. Μὰ καὶ ἄλλοι, εἶναι πίσω τόσο μακριά, ἀπαντᾷ μὲ μεγάλο κόπο.

Λίγο ἀκόμη καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι θὰ κάμῃ κάτι ποὺ δὲν πρέπει. Αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τῆς τραβήξῃ τὸ χέρι, ν' ἀνίσῃ νὰ κλαίῃ, ἢ νὰ τὴν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαστίγιό του ποὺ χτυπᾷ νευρικὰ τὸν αἶρα. Κατορθώνει ὥστόσο ν' ἀνακτήσῃ κάποια ψυχραιμία, ἀνακάμπτει τὸν καλπασμὸ του, καὶ ἀφήνει τὴν Μαργκὼ νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Σὲ λίγο καταφθάνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ θόρυβος καὶ τὰ γέλια τους, τοῦ φαίνεται δίχως νόημα, σὰν χτυπήματα των πετάλων των ζώων. Ἡ σκέψη ὅτι δὲν ὄσκει τὸ θάρος νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸν ἔρωτά του, νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μιὰ ὁλοκληρὰ, νὰ τὴν δαμάσῃ, τὸν ἀναστατώνει. Τὸ πάθος του γίνεται βίαιο. Ἀλλά, γιατί νὰ μὴν τὴν εἰρωνευθῇ καὶ κείνη μὲ τὸ ἀκατάδεκτο ὄφρος της. Χτυπᾷ τὸ ἄλογό του καὶ γίγνεται σ' ἕναν ξεφρενιασμένο καλπασμὸ, ἀνευρίσκοντας σ' αὐτὸν κάποια ἀνακούφιση. Οἱ φίλοι τὸν φωνάζουν νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ ἥλιος ἔχει ἀνέβει ψηλά. Στους κάμπους ἀπλώνεται ἕνα λευκὸ ἄρωμα. Τὰ γώδια ποὺ ἐναλλάσσονται πάνω σ' αὐτοὺς παίζουν ζωντανούς χρωματισμούς. Ἡ ἀυτοσάνια εἶναι θερμὴ. Τ' ἄλογα ἰδρωμένα. Οἱ ἄνθρωποι κουρασμένοι.

Ἡ Μαργκὼ ἔχει ἐπιστρέψει. Εἶναι ἐγκαταλειμμένη καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ κυματίζουν στὸν αἶρα ἐξαλογίζονται τὸν ἔρο. Ἡ σκέψη πῶς θὰ ἦταν δυνατόν ν' ἀποσπασθῶν ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ τυλίξουν στοὺς κυματισμούς των τὰ στήθη τοῦ τὸν μεθᾷ. Ἀλλά, τώρα πλησιάζουν στὸν πύργο.

Ἐκείνος τρέχει. Φθάνει πρῶτος. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τὸ παραδίδει στὸν ὑπηρέτη καὶ περιμένει τοὺς ἄλλους. Ἡ Μαργκὼ εἶναι μαζί τους, φθάνει μὲ σιγανὸ καλπασμὸ. Τὸ κορμὶ της γέρνει σὰν ἀξηγνημένο ἀπὸ τὴν ἡδονή. Ἡ ἐμφάνισή της τὸν μεθᾷ. Σπεύδει κοντὰ της καὶ τὴν βοηθεῖ νὰ κατέβῃ. Τὸ χέρι τοῦ τρέμει.

— Μαργκώ! Ψιθυρίζει ήρεμα.

Έκείνη δεν του άπαντά ούτε με το βλέμμα. Αδιάφορη στηρίζεται στο χέρι που της δίδουν και πηδά στο έδαφος.

— Πόσο είσαι ώραία Μαργκώ! εξακολουθεί να ψιθυρίζει εκείνος.

Τόν γέρνει με σκληρό βλέμμα, συνωφρομένη και του άπαντά:

— Όρισμένως, Μπόμπ, είσαι μεθυμένος. Τι ανοησίες είν' αυτές που λές;

Ο Μπόμπ, δεν ακούει το πάθος τόν τυλώνει. Σφίγγει το χέρι της Μαργκώ,

που, σαν νάθελε να το καρφώσει στα στήθη του. Εκείνη τόν σπρώχνει με θυμό κι απομακρύνεται.

Ο Μπόμπ, κλονίστηκε και μόλις μόπουσε να συγκαταβεί. Η σκληρή δεν νίκησε αντίληπτή. Ήσαν τόσο αστραπιαία όλ' αυτά, ώστε ο ίδιος ο νέος νόμισε πως δεν ήταν παρά εφιάλτης.

Την επόμενη ημέρα έμοιαζε σαν άρρωστος. Ήταν ωχρός, αναστατωμένος, άφηρημένος.

Η κόρησα Ε... χαϊδεύοντάς τον τόν ρωτά τι έχει. Είναι τόσο έκνευρισμένος, ώστε κλωστή το αγαπημένο του σκυλί που θέλει να παίξει μαζί του. Στα χαρτιά είναι τόσο άδελφός ώστε οι κοπέλλες τόν κοροϊάζουν. Παίρνουν το τσάι στον κήπο.

Η Μαργκώ κάθεται απέναντί του δίχως να τόν προσέχει. Ο Μπόμπ, σαν μαγνητισμένος δεν αποδράει το βλέμμα του από τα φωνά, σκληρά σαν αστάλι μάτια της. Νομίζει ότι εκείνη παίζει μαζί του και παύει με λύσσα τα γέλια του. Κείνη την στιγμή μπορούσε να τη σκοτώσει με απάθεια δίχως λύπη.

— Μά τι έχεις λοιπόν, Μπόμπ, κι είσαι τόσο ωχρός! τόν ρωτά πλάι του η χαϊδευτική φωνή της Έλισάβετ. Μιά θερμή και γλυκειά φλόγα ξεπετιέται από τα μάτια της, μα ο Μπόμπ δεν τόν προσέχει.

— Μήν ενδιαφέρεσαι, σε παρακαλώ για μένα!

Μετανοιώνει όμως, όταν σχεδόν δακρυμένη ή Έλισάβετ τόν άπαντά.

— Μά είσαι αληθινά αλλόκοτος σήμερα.

Όλοι τόν κυττάζουν δυσανεστημένοι. Ποίν προφάση όμως να ζητήσει συγγνώμη, ή φωνή της Μαργκώ, ακούεται από την άλλη πλευρά, σκληρή, κοφτερή σαν μαχαίρι:

— Έγώ νομίζω ότι ο Μπόμπ είναι άπλωγ κακοανατερωμένος. Είναι λάθος ότι τόν συμπεριφέρονται σαν νάταν κύριος. Αυτό τόν είχε πη ή Μαργκώ, ή Μαργκώ που τόν προηγούμενο βράδυ τόν προσέφερε τα χείλη της!

— Αυτό υπορείς να τόν ξέρεις, εσύ καλύτερα από κάθε άλλον! άπαντά με κακία ο Μπόμπ.

Όσο όμως, κι αν ή σκέψη τού φαίνεται άνόγη, τόν βράδυ ο Μπόμπ περιμένει πάλι στη σκοτεινή γωνία τού κήπου. Παρακαλεί τόν θεό, να ξανάρθη. Έως τόν ποιεί να τόν φέρονθε έτσι από καρπύσιο. Όχι: αν ξανάρθη δεν θα τήν ξαναενοχλήση. Άρκει να μπορεί να ρουφή τήν ήδονή από τα χείλη της. Νομίζει μέσα στην άγωνία του ότι οι ώρες σταμάτησαν. Η νύχτα τού φαίνεται σαν ένα τεμπέλικό ζωό ξεπλωμένο μπροστά στον Πύργο. Ο χρόνος κυλά άνυπόφορα άργά...

Στο μεταξύ πηγαίνειόρχεται με νευρικήτητα, χτυπά τα δένδρα με τη γροθιά του τα ξεφλούδίζει, κόβει τα κλωνάρια τους. Κι όσο περνά ή ώρα, ή απογοήτευση τόν καταλαμβάνει. Όχι, δεν άρθη τόν ξέρει, μα δεν θέλει να τόν πιστέψη. Αισθάνεται

τη μεγαλύτερη δοκιμασία της ζωής του. Τό νεανικό του πάθος είναι τόσο μεγάλο, ώστε κυλιέται πάνω στην ύψηλή χλόη, σκαλίζοντας τόν έδαφος με τα νύχια του, ενώ θερμά δάκρυα αυλακώνουν τα μάγουλά του. Κλαίει όπως δεν έκλαψε ποτέ στη ζωή του ως τότε, και όπως δεν θα ξανακλάψη ποτέ πιά.

Από την απελπισία τόν τόν άποσπά ένας απότομος θόρυβος. Σηκώνεται μ' έννη πύδημα, άπλώνει τα χέρια του και δέχεται μέσα σ' αυτά τόν κορμί που με τόση λαχτάρα άποζητούσε. Κάποιος λυγμός πνίγεται στα στήθη του, ένας σπασμός διατρέχει τόν είναι του, και σφίγγει με τυραννική βία τόν σώμα εκείνο που έχει παραδοθεί στους έναγκαλισμούς του. Κάποια ελαφρά διαμαρτυρία ξεφεύγει από τα σιωπηλά χείλη. Ακούοντας την καταλαβαίνει καλά ότι εκείνη είναι στην άπόλυτη διάθεσή του, κι ότι δεν άποτελεί παιγνίδι της ιδιοτροπίας της, όπως τόν προηγούμενα βράδια. Αισθάνεται τήν άνάγκη να τήν κακομεταχειρισθ ή για τήν συμπεριφορά της, να τήν τιμωρήσει για τήν περιφρόνησή της, τήν ειρωνεία της. Τό μίσος του άναμνύνεται με τόν έρωτικό του πάθος. Τήν σφίγγει, τήν πιέζει, προκαλεί τόν πόνο σ' όλα της τα μέλη, χωρίς ωστόσο να κατορθώσει να της άποσπάσει μιά λέξη, μιά διαμαρτυρία. Της δαγκώνει τα χείλη, τόν αίμα κυλά, τήν βασανίζει, ως όπου αισθάνεται ότι τόν έναγκαταλείπουν οι δυνάμεις του. Εκείνη παραμένει σιωπηλή. Κουράζεται, και παραδίδονται κι' οι δυο σ' έναν ήρεμο ήδονικό έναγκαλισμό. Άστραπές ξεσκίζουν τα σκοτάδια, τ' αστέρια χοροπηδούν μπροστά του, οι σκέψεις τόν είναι ταραγμένες, κι' ή πλάση όλη δεν έχει παρά μόνο ένα όνομα. Μαργκώ... τ' όνομα που κατορθώνει επί τέλους να ξεπηδήσει μέσα από τόν βάθος της ψυχής του, σε μιά κραυγή γεμάτη από χαρά κι' απελπισία, άγάπη και μίσος...

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

τά σ' αυτό. Ένας κλώνος του προχωρεί σαν γιοφύρι προς τόν παραβυρο της. Μια τολμηρή ιδέα τόν γεννιέται στο μυαλό. Θ' ανέβη στο δένδρο, θα γλυστρίσει στο κλαδί, και θα πηδήσει στο δωμάτιό της, από τόν παραβυρο που πλησιάζει τόν κλαδί. Δεν θα φύγη από κοντά της, αν δεν πής ζητήση συγγνώμη, αν δεν της άποσπάσει τόν μυστικό της. Δεν σκέπτεται πολύ. Άρχίζει να σκαρφαλώνη στον γέριχο γονδρό κορμό τού δένδρου. Τα χέρια του ξεσκίζουνται ματώνουν, μα εκείνος δεν αισθάνεται τόν πόνο. Βρίσκεται κιόλας άρκετά ψηλά. Μπορεί να διακρίνη από τόν παραβυρο τήν όροφή, λίγο άκονη και θα διακρίνη τόν ήμίγυμνο κορμό της. Τώρα στέκεται στο λεπτό κλαδί που κλίνει προς τόν δωμάτιό της. Τα ρούχα τού είναι καταξοχισμένα. Μά τί σημασία έχει; Σε λίγο... Μικρή άποστασι άκονη τού μένει άκονη. Τα χέρια τού έχουν κουρασθή, τα νύρα τού είναι χαλαρωμένα. Εαφνικά μιά φωτεινή άχτίδα πέφτει άπάνω της χάνει τήν ψυχραιμία του και τήν ώρα που έτοιμάζεται να πηδήσει στο παραβυρο, ή δύναμη τόν έναγκαταλείπει. Πέφτει στη γη με γδούπο. Ένα παραβυρο άνοίγεται, κάποια σκιά προσβάλλει... Γύρω βασίλευει ήσυχία, και τόν παραβυρο ξανακλείνει.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

Τ' όνομα, όμως, που προσφέρει χτυπά σαν μαχαίρι τα στήθη της παρθένας. Η φλόγα τού κορμιού της σβύνει, κι' ένας λυγμός πόνου ξεφεύγει από τα στήθη της. Αι κινήσεις της, είναι άπότομες. Προσπαθεί να τήν συγκρατήσει καθώς άπομακρύνεται, αλλά εκείνη υποτασσεται. Στο πρόσωπό της, αισθάνεται δάκρυα μίσους. Τό σώμα της παραμένει άλύγιστο. Τόν άπωθεί με παραφορά, γεμάτη όρξη και μίσος, και εξαφανίζεται.

— Μαργκώ! Μαργκώ! κι' ή πλάση όλη γεμίζει από μιά υπερχόσμια φωνή που τραγουδεί τις δυο αυτές συλλαβές.

που ζή κανείς με όνειρα που προκαλούν κάποιον άδικοτό πόνο.

Ύποφέρει τρομακτικά από τούς πόνους τις πρώτες μέρες. Αισθάνεται όμως κάποια άποχώρηση χαρά γι' αυτό. Η ιδέα ότι υποφέρει, για τόν έρωτα της Μαργκώ, γεμίζει τή καρδιά του από μιά γλυκειά ίκανοποίηση.

Σκέπτεται πως ήταν ώραίο τόν ματωμένο του μέτωπο, ακόμα πως θάταν προτιμότερο να έμενε εκεί που έπεσε, αναίσθητος. Βλέπει με τή σκέψη του τήν Μαργκώ να ξυπνά τήν επόμενη, από τις κραυγές των ανθρώπων που τόν έχουν ανακαλύψει, ν' άνοίγη περίεργη τόν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει τήν σπαρτακτική κραυγή τού πόνου της. Βλέπει τήν βαθιά θλίψη, τήν άπογοήτευσή της, που τήν παρακολουθεί σ' όλη της τή ζωή.

Μέρες ολόκληρες ζή με τέτοια όνειρα. Τήν φαντάζεται ακόμα πως θάταν παράθυρο της και να προσπαθή ν' ανακαλύψει τί συμβαίνει. Τόν βλέπει, Ακούει

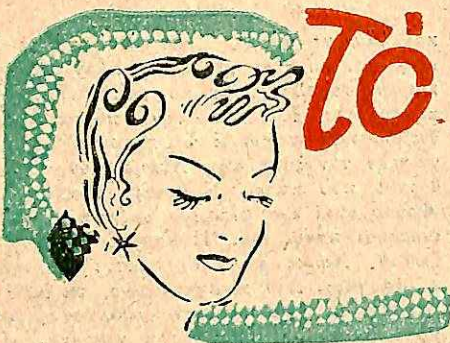

ΟΙ ΑΝΑΠΟΦΡΑΣΙΣΤΟΙ

Το μακροσκελές γράμμα σας, φίλε Γ. Π., παρουσιάζει πραγματικό ενδιαφέρον. Φαντάζεσθε ότι είσθε θύμα δύο άσφατων γυναικών ενώ στην πραγματικότητα μπορεί να συμβαίνει το αντίθετον. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι η πρώτη, ή παιδική σας φίλη σας αγαπούσε ειλικρινά. Άλλωστε καθώς λέτε κι' ο ίδιος σας το ύμολόγησε εκ των υστέρων. Δυστυχώς πολύ άργα και για τους δύο σας. Τι κρίμα που αφήσατε να χαθεί η ευκαιρία! Όσον για την δεύτερη έδειξε φυσικά επιπολαιότητα προτιμώντας από σας έναν άνδρα μόνο και μόνο επειδή έμοιαζε του Χασέ Μοχέν, αλλά έπιωρήθηκε σκληρά. Εκτός όμως αυτού του φυσικού προτερήματος ο αντίπαλός σας θα είχε άσφαλως και την τέχνη να πείθι τις γυναίκες ότι τις αγαπούσε πραγματικά. Είχε επίσης και την τόλμη της γρήγορης αποφάσεως!

Ο σιωπηλός και ο τακτικός έρωας είνε ευχάριστος για λίγο, στην πρώτη περίοδο του αίσθηματος, αργότερα όμως, όταν παραλείνεται, ή κατάστασις αυτή γεννά την δυσπιστία και ή δυσπιστία θανατώνει το αίσθημα. Πώς φαντάζεσθε πως είναι δυνατόν να κρατήσετε, το αίσθημα μιας γυναίκας ή οποία άγνοει τας προθέσεις σας ή κι' αν τις μαντεύη δεν είναι θεαία γι' αυτές;

Τώρα ζητάτε την συμβουλή μου για το μέλλον. Μή διασθήτε να αποκατασταλήτε με μίαν οποιαδήποτε γυναίκα την οποίαν δεν αγαπάτε. Δεν υπάρχει χειρότερη κατάσταση για τους δύο σας. Θα ζητε πάντοτε ψεύτικα και δεν θα μπορέσετε ποτέ να νοιώσετε την χαρά. Καλύτερα είναι να περιμένετε. Στο δρόμο της ζωής σας θα βρήςτε ασφαλώς ξανά μια γυναίκα, ένα κορίτσι που θα σας άρση. Τότε χωρίς βιασμόν, άφου, πεισθήτε ότι σας συμπαθεί κι' αυτή, θα της εκφράσετε τόν θαυμασμό σας για τα φυσικά και ψυχικά προτερήματά της. Θα της μιλήσετε για τα όνειρά σας, όνειρα μιας ή-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

συνης οικογενειακής ζωής με μια γυναίκα που θα την βοήσετε γεμάτη χαρά κι' αγάπη έπειτα από κάθε ταξίδι σας, για τα παιδάκια που θα σκορπίσουν το γέλιο και την χαρά στην μελλοντική σας φωλιά.

Όσον για τις ξένες, ληπούμαι πάντοτε τους ανθρώπους που παντρεύονται γυναίκες ξένες. Όχι διότι οι δικές μας είναι καλύτερες, αλλά άπλως διότι είναι φυσικόν μια ξένη γυναίκα να πλήττει στον τόπο, μας, είναι φυσικό να μη μάς καταλαβαίνει, να μη συμπεριφέρεται τα γούστα μας, να μην είναι εις θέσιν να παρακολουθή τις ιδέες μας, τα όνειρά μας. Θα ύπόσκη πάντοτε μεταξύ σας ένα χάσμα άγεφύρωτο.

Και τώρα σας εύχομαι κάθε εύτυχία για το μέλλον. Και πάλι θάρρος και ειλικρίνεια.

ΛΟΡΑ

— □ —

Προτού άνειξουν

τά σχολεία

Τελειώνει το καλοκαίρι. Τα παιδιά το συζητούν, οι μαμάδες το σκέπτονται. Πρέπει ν' άρχίσουν οι προετοιμασίες για τις σχολικές ανάγκες. Πρωτεύουν φυσικά οι ποδιές.

Σας δίνωμε στην εικόνα μας μερικά άπλά και χαριτωμένα σχέδια για τα μι-

κρά και τα μεγάλα παιδιά σας. Σας συμβουλεύουμε να τις έτοιμάσετε έγκαιρως. Έξ άριστερών προς τα δεξιά:

1) Ποδίτσα με πίεςτες που σχηματίζουν μεγάλη φεστόνια. Έμπρός οι πίεςτες διακόπτονται με τσέπες και άνοίγουν στο κάτω μέρος. Στρογγυλό γιακαδάκι άσπρο. Όραϊόν είναι να κεντιέται το άνωμα της μικρούλας έμπρός στην ποδιά.

2) Η δεύτερη ποδίτσα κουμπώνει πίσω σαν την πρώτη. Έχει μια κουφόπιετα στο πλάϊ που άρχίζει από την μυτίτσα του σχεδίου. Δένεται πίσω με μια ζώνη. Κατάλληλη για κοριτσάκια 10 χρονών και άνω.

3) Το φορεματάκι ύπ. άρ. 3 γίνεται και χαριτωμένη ποδιά με την διαφορά ότι στην δεύτερα περιέλασσι τα μανίκια γίνονται με το ίδιο ύφασμα. Ο λαιμός κλείνει περισσότερο. Το άσπρο γιακαδάκι παραμένει ίδιο.

4 και 5) Τα δύο φορεματάκια αυτά για κοριτσάκια 12—13 ετών γίνονται έπίσης ωραιότερες ποδιές. Οι μητέρες που επιθυμούν να μάθουν έκλεκτικότητα τα παιδιά τους 9ά ένθουσιασθούν με τα σχέδια αυτά.

— □ —

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Δύο μοντελα άμ τιγιέ

Ο Γκαστόν έλανάρισε το μον. έλο αυτό για άπογευματινό φόρεμα σε κρέπ σατέν μαύρο. Προσέξτε τις σούρες στους ώμους που τελειώνουν στη μέση καθώς και τις σούρες στο μπροστινό μέρος της φούστας που σχηματίζουν ποδιά.

ΤΗΣ ΤΥΝΑΙΚΑΣ

Εύκολες τροποποιήσεις

Ο Ζάν Πατού έμφανίζει το μοντέλο αυτό σε χρώμα γκρι. Οι λοξές νερού του κορσάκι συνεχίζονται και στη φούστα. Γίνεται και σε μάλλινο ύφασμα αν το επιθυμήτε.

— □ —

Η καλή συμπεριφορά

Όταν δανείζεσθε ένα αντικείμενον από κάποιο φίλο σας μην άργείτε να το επιστρέψετε πρό παντός αν είναι άμπρόλλα. Στείλετέ την την έπομένην αν δεν μπορείτε να την επιστρέψετε μόνοι σας.

— □ —

Κτενίσματα

Το κτενισμα που βλέπετε παρακάτω είναι πολύ μοντέρνο και κολακεύει πολύ. Προσέξτε το σήκωμα των μαλλιών πύς

τά άνω. Δίδει ύφος και χάρι. Είναι η τελευταία λέξις της μόδας.

Οι ρυτίδες

809

το προηγούμενο άρθρο μου σας έγραψα λεπτομερώς για τα αίτια τα οποία συντελούν στην πρωταρχική εμφάνιση των ρυτίδων. Και κατέφυγα στο συμπέρασμα ότι οι ρυτίδες προτιμότερον είναι να προλαμβάνονται παρά να θεραπεύονται, γιατί και αν εμφανισθούν ή θεραπεία είναι δυσκολωτάτη, αν μη αδύνατος. Κι' αυτή είναι ή αλήθεια.

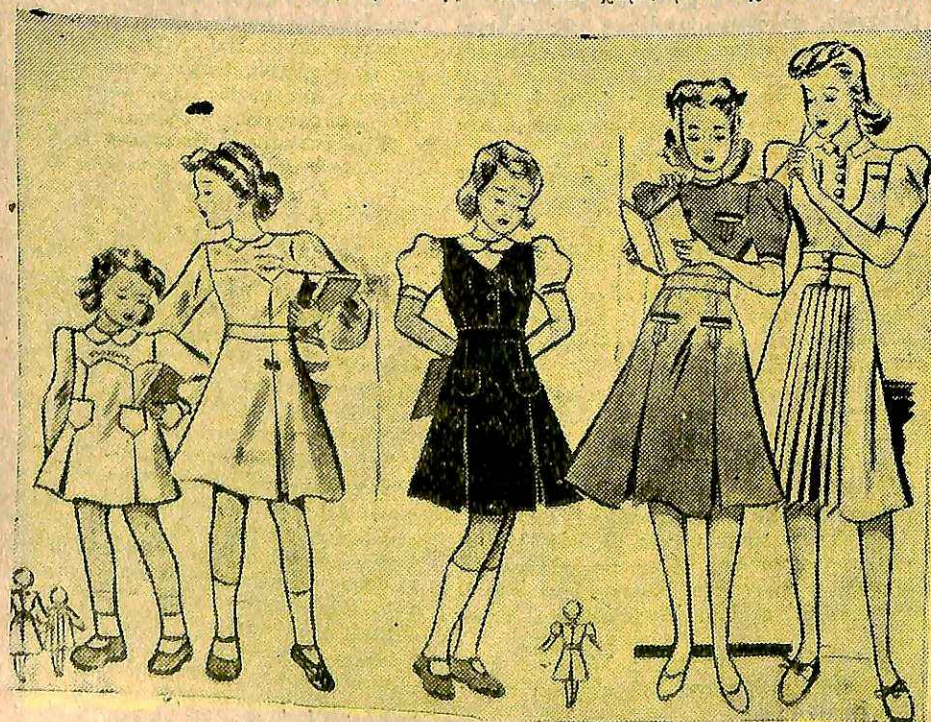
Οι ρυτίδες, λοιπόν, καθώς έμαθαμε, είναι ένα σύμπτωμα μέσα σ' ένα σύνολόν διαταραχών της γενικής καταστάσεως του οργανισμού, και συνεπώς ή θεραπεία των, εκτός της ειδικής περιποίησης της επιδερμίδος, πρέπει συγχρόνως να περιλαμβάνη και την καταπολέμηση της αιτίας που τις προκαλεί. Υποβάλλεται μια κυρία σε άσπληροτάτη δίαιτα για να χάση άρκετά κιλά από το βάρος της. Στα μέρη όμως, στα οποία καταστρέφεται το λίπος, υποχωρεί το δέρμα και σχηματίζονται κοιλότητες. Οι κοιλότητες διπλώνουν το δέρμα και έτσι σχηματίζονται ρυτίδες. Σ' αυτή την περίπτωση σε τί θα ωφεληθούν τα μασάζ, οι ζεστές και κρύες κουμπρέσσες, οι ηλεκτροθεραπείες και τα διάφορα τοπικά μαντζούνια (!!) έφευρέσεις της άργυρολογίας; Κάθε, λοιπόν, εξωτερική αιτία (ζέστη, κρύο, πολλά κι' έπιδαβή μακιγιάζ, άλοιφές ισχυρές προς θεραπευτικόν σκοπόν κ.τ.λ.) ή έσωτερική (άσθενεια (δίαιτα, διάφορες ψυχικές καταστάσεις, έντρώσεις, άνεπάρκεια, παθήσεις στομάχου κ.τ.λ.) που προκαλούν ίσωςδήποτε μια χαλάρωση του δέρματος, που είναι ή γενεσιουργός αιτία της μετέπειτα εμφάνισης των ρυτίδων, όποτε καθίσταται όλοφάνερο ότι εις τίποτε δεν θα ώφελοσθε και το άποτελεσματικότερο ακόμα μέσον, αν δεν έδραστεύετε ή αιτία που πραγματικά προκαλεί τις ρυτίδες!

Θα σας δώσω εν συνεχεία μερικές πολύτιμες και πράγματι συντελεστικές για την βελτίωση μόνον των ρυτίδων συνταγές, γιατί επαναλαμβάνω κι' όλην κατ' ούδένα τρόπον αυτές εξαφανίζονται. Τις ποιάδες που θα σας γράψω πρέπει να τις μεταχειρίζεσθε κατά την δαδούνή τουαλέττας σας, για να παραμένουν επί μακρόν στο πρόσωπό σας. Όσες δέν μπορούν να τις χρησιμοποιούν νύκτα, άς τις μεταχειρίζονται την ήμέρα, αφήνοντάς τες, άρκετο διάστημα στο πρόσωπο.

Έννοείται ότι οι ποιάδες αυτές, είναι ειδικές μόνο για την καταπολέμηση των ρυτίδων, γενικώς δέ για την περιποίηση και για την όμορφιά του προσώπου πρέπει να χρησιμοποιούνται τα ειδικά με την ποιότητα της επιδερμίδος καλλυντικά. Έκτός αν έχετε στην διάθεσή σας ειδικά τροποποιητικά και όρεπτικά της επιδερμίδος καλλυντικά, με την χρήση των οποίων έπιτυγχάνεται έκτός του καλλωπισμού και ή άποτελεσματική καταπολέμηση των ρυτίδων.

Τα καλλυντικά αυτά χρησιμοποιούμενα κατάλληλως και σύμφωνα πάντοτε με την ποιότητα της επιδερμίδος προσδίδουν στην επιδερμίδα μίαν έσχωριστή αίσλη, έλαστικότητα και άνθηρά εν γίνεται όψη. Στο έπόμενο: Συνταγές και ό τρόπος της χρήσεώς των.

Λεωματολόγος ιατρός
Γ. Μ. ΑΛΔΑΣ
Σόλωνος 40

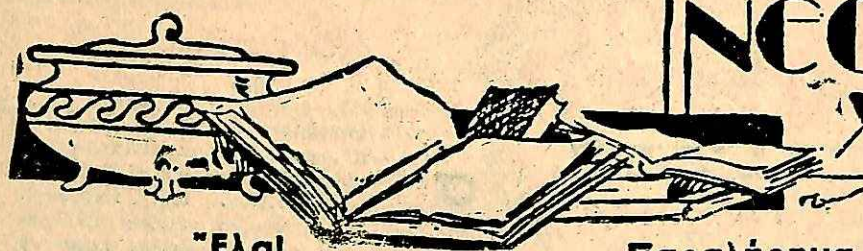
1

2

3

4

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

"Ελα!

Παράληρημα

"Ελα νά φύγουμε καλή μου, έλα.
Οι δύο μας μόνον οι δύο μαζί.
Πώς την βαρέθηκα ζήση πεζή
Και τ'ονειρώ μου την τόση τρέλλα...

(Σε μιάν ακροϋλα σε κάποιο ρέμα,
Γυρνά κι' οι δύο μας, καλλιό λυμένα,
Δάκρυα, και γέλια, χείλη ένωμένα
Και πλάι στ' αὐτί μας, σταγόνες αίμα!).

Τί σουπα; Ναί. Πάμε στὰ ξένα,
Πελώρια ν' απλώσουμε μακρὰ φερά...
Δὲν εἶν' τὰ χέρια σου—άλλοι—γερά
Και τὰ δικὰ μου εἶναι δεμένα!

ΘΑΝΟΣ ΔΩΡΟΣ

Χίμαιρα

Χίμαιρα κι' ὅ,τι πίστεψα κι' ἀγνάντισα
ὡς τὰ τώρα.
Χίμαιρα κι' ὅ,τι λάτρεψα σ' αὐτὴ τῇ
πλάνα γῇ.
"Ἡ ἔγνοια κι' ὅπως θὰ φανῇ μ' ἀνοίγη
μιά πληγὴ
καὶ στὴ ψυχὴ μου ἀνάψαι κάθε μπόρα.

"Ἐτσι πλανήθηκα, κι' αὐτὰ τὰ νέα πάντα
χέρια
σὲ στίχους κρυφοχύσανε τῆς σκέψης τῇ
βοή.
Μὰ τώρα π' ὀνειρεύτηκα ν' ἀλλάξω τῇ
ζωῇ
ἔγνοιας κι' αὐτὰ μού φέρουνε τ' ἀστέρια.

Κι' ἔτσι μὲ δέρνηει ἡ χίμαιρα στὸ θρόισμα
τ' ἀνέμου
φετρὸ λεπτὸ κι' ἀδύνατο χωρὶς καμιά
ψυχὴ,
κι' ὅλο σπαράζω ἀπ' τὸ χαμὸ στὴ πλάνα
προσευχὴ
κι' ἀναζητῶ σε φῶς μου, ἀνάπαμ' μου...
(Νάξας)

ΤΑΚΗΣ ΘΗΡΑΙΟΣ

"Ασπλάχνο χερ' κι!

Μέσα στὰ σωθικά μου κατάβαθα ἔχει
στημένο ἡ μαύρη ἡ καρδιά μου τὸ ἀρα-
χνιασμένο σπῖτι τῆς. "Ἐρημη, ὀρφανή,
σὺ νάναι ἀποπαίδι, λυπητέρα προσμένει
τὸ σπλαχνικὸ χεράκι μιᾶς κόρης γὰ τ'
ἀνοίξη. "Ὅλα μαύρα γύρω, ἀρχίσε νὰ σκο-
τεινίσῃ, σύννεφα βαρεῖα σκορποῦν στὸν
οὐρανὸ, σὺν τις μαύρες σιλακιές τῆς ρα-
γισμένης μου καρδιάς. Κι' ἀντὶ τὸ σπλα-
χνικὸ χεράκι, ποὺ πρόσχαρο τὸ καρτερεῖ
ναρθητὴ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τις πόρτες τῆς σα-
ρακισμένης κι' αἰώνιας κόλασής τῆς,
ἀντὶ νὰ δώσῃ στερνὴ παρηγορία στὸ τι-
γανὸ ξεψύχημά τῆς, δίχως πόνο, χωρὶς
οἶκτο, τῆς παίρνει καὶ τὴν ὑστατὴ πνοή
καὶ φεύγει, γελᾷ σαρκαστικὰ γιὰ τὸ ἔνο-
χο κατόρθωμά του.
(Τσίγκαλα-Θεσσαλίας)

Κ. Δ. Π.

Θάδελα

Θάδελα νὰ σ' ἀντίκρουζα ἔνα βραδάκι
ἀκόμα,
ἔνα βραδάκι σὺν αὐτὸ τὸ μυρωμένο,
νὰ σοῦδινα χίλια φιλιὰ στὸ στήμα
καὶ στὸ γλυκὸ σου προσωπάκι τὸ θλιμ-
μένο

Νάκουγα τὸ τραγοῦδι τῆς φωνῆς σου,
νὰ ζήσω μέσα στὸ γλυκὸ σου βλέμμα
καὶ πῶς γιὰ πάντα θὰν ἡ ἀγάπη ἡ δική
σου,
νὰ φανταζόμουναι κι' ἄς ἦταν ἔνα ψέμμα

"Ἐνα βραδάκι σὺν αὐτὸ τὸ μαγεμένο,
θάδελα νὰ σ' ἀντίκρουζα ξανά
καὶ πάντα μὲ καὶμὸ θὰ περιμένω
κάτι ποὺ ἔφυγε καὶ δὲν ξαναγυρνᾷ.

ΣΠΥΡΟΣ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— ΕΡ —

Ἐρημία

"Ἦταν τὸ βράδυ πένθιμο καὶ μελαγχολικὸ
κι' ἦτανε τόσο θλιθερὴ στὸν οὐρανὸ ἡ
σελήνη
ποῦρθεν ἀγροῖμι ἡ σκέψη μου στὸν κῆπο
σου, καχό,
νὰ πῇ ἐκδίκησης νερό καὶ νὰ χορτάσῃ
ὁδύνῃ!

Μὰ σὺ μὲ τὸ τραγοῦδι σου τὸ θεῖο κι'
ἀπαλὸ
μέσα στὸ πάροχο μέθυσε κι' ἡμέρωσε τ'
ἀγροῖμι
κι' ἦρθε σιμά μου ἀγνώριστο, σὺν πρόδα-
το καλὸ
καὶ χάιδεψε τὸν πόνο μου καὶ μ' ἔκανε
συντρίμμι...

Μετανοιωμένος τώρα πιά γυρνᾷ ἀμαρ-
τωλὸς
ζητώντας ἀπολύτρωση στὴν ἐρημίᾳ, στὸ
κλάμμα,
γιὰ τοὺς "Ανθρώπους ἔγινε ὁ μέγας Σιω-
πηλὸς
καὶ δὲν ἐμάντεψε κανεὶς τὸ ψυχικὸ μου
δράμα.

Κι' οἱ γόνδολες τῶν χιμαίρων φύγανε πιά
μακρὰ
στὸν μαῦρο πόντο χάθηκαν, σ' ἀγύριστο
ταξίδι.
τώρα στὴν ἀφεγγὴ βραδυὰ χτυπᾷ θλιβὰ
ἡ καρδιά
κι' οἱ λογισμοί μου μὲ κερνοῦν πικρὴ
χολὴ καὶ ξόδι...

"Αχ!... "Ὅλα τὸσον ἄχαρη καὶ τόσο λυ-
γμικά...
στὸ σάπιο ἔχω καράδι μου τὴ θλίψη Κυ-
βερνήτη
κι' αὐτὸ σκίζει τὰ πέλαγα τὰ μελαγχό-
λικα
μ' ἔνα ἐπιβάτη πληχτικὸ, τὸν τραγικὸ
...Ἐρημίτη!...

(Χίος).

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΔΕΟΝΑΡΔΟΣ ΔΑΜΠΙΡΗΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

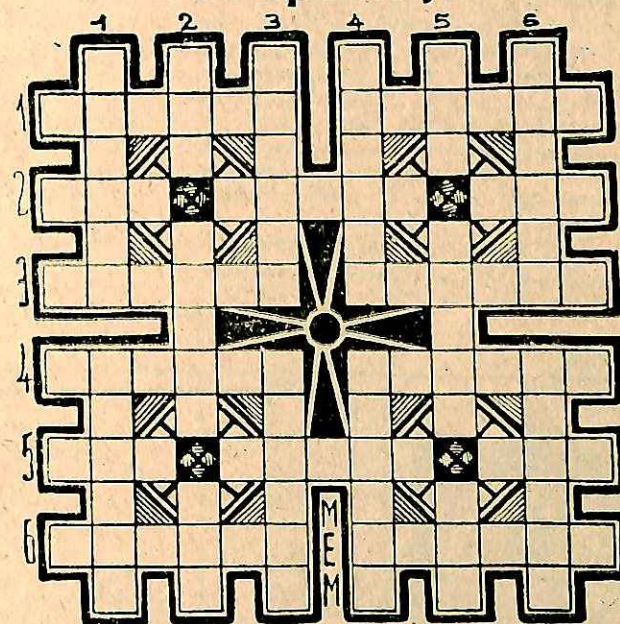
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

Σταυρόλεξον

1) 'Εκεί ὅπου καταφεύ-
γει κανεὶς γιὰ προστασία.
— "Ὅργανον τοῦ ἀνθῶ-
ν γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν.
2) 'Αδρ. ἀντων. — "Ἡ μου-
σα τοῦ χοροῦ. — "Ὅργανον
αἰσθήσεως. 3) Βρίσκεται
κάτω ἀπὸ τὴν σάρκα —
Βάρβαρος τῆς 'Αρχαιοτή-
τος. 4) Μέρος τῶν δέν-
δρων — Νόμισμα τῶν 'Αρ-
χαίων. 5) Θεὸς τῆς 'Ελ-
ληνικῆς μυθολογίας — Το-
ποθεσία παρὰ τὸ Π. Φά-
ληρον — Νῆας τῶν Κυ-
κλάδων. 6) Μ' αὐτὰ ζοῦν
οἱ ποιηταί — Ποταμὸς
τῆς 'Ελλάδος.

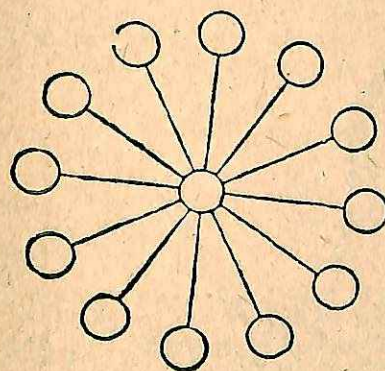
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Σκιά — (δημοτ.).
"Ἡ βασίλισσα τῶν θηρί-
ων. (2) Δὲν δημιουργεῖ-
ται οὔτε καταστρέφεται —
"Εξάρτημα τῶν ἐγγύδων
μουσ. ὀργάνων — "Αφρικανικὸς ἄνεμος. 3)
Τόπος ὅπου συνήθως συγχάζουν οἱ λησταί.
— Γεγονὸς (ἐλαφρῶς ἀνορθόγρ.). 4) Σπὰ
ταλός — Γυναικὶα τοῦ βουνοῦ. 5) "Ἡρώς

ΡΟΖΕΤΤΑ

Τὸ σχέδιο αὐτὸ περιλαμβάνει 13 μι-
κροὺς κύκλους. Μπορεῖτε νὰ τοποθετή-
σετε σὲ κάθε κύκλο ἓνα ἀριθμὸ ἀπὸ τὸ 1
ὡς τὸ 13 ὥστε τὸ ἀθροισμα κάθε εὐθείας

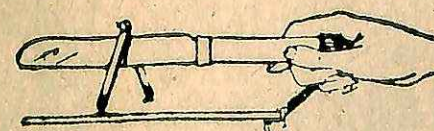

τοῦ περνᾷ ἀπὸ τρεῖς κύκλους νάναι τὸ
κύτῳ;

Καὶ ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἀθροισμα;

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ

Πάρτε δυὸ σπῖρτα· κόψτε τὴν μέση
τὴν ἄκρη τοῦ ἑνὸς καὶ ξύσετε γύρω-γύ-

ρω τὴν ἄκρη τοῦ ἄλλου ὥστε νὰ λεπτύνῃ

Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

"Ἐνας οἰκογενειακὸς τάφος περιλαμβά-
νει τὰ ὁστά:

2 γιαιάδων μὲ τις 2 ἐγγονές των.
2 ἀνδρῶν μὲ τις 2 γυναῖκες των.
2 πατέρων μὲ τις 2 κόρες των.
2 μητέρων μὲ τοὺς 2 γιουὺς των.
2 θυγατέρων μὲ τις 2 μητέρες των.
2 ἀδελφῶν μὲ τοὺς ἀδελφούς των.
"Ὅστος, μέσα στὸν τάφο εὐρίσκονται
μόνον 6 σκελετοί.

Πῶς τὸ εἰρηγεῖτε αὐτό;

— ΕΡ —

Λύσεις τοῦ προηγουμένου
φύλλου

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ 624

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κλάμα—Θάμνος. 2) "Ις— "Ες. 3)
Νί—"Ὀδοποιὸς—"Αλ. 4) "Ανάσα. 5) "Αλ-
τις—Σάμος. 6) Καλῶ. "Ααρ—Μαῖα. 7)
"Αντίτιμον. 8) Γένι—Ράς—ναῦς. 9) "Ο-
κτάς—αἰτία. 10) Λάϊος. 11) Εἰ— Περ-
σικά—αἰ. 13) Στάσις—"Ἡσάας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κοντίν— Γονεύς. 2) Λά — ἐκ.
3) Λί—"Ατλάντα—νά. 4) "Ιωνία. 5) Μί-
δας—σάπι. 6) "Ἰσον— "Αἰρ—ἔρον. 7)
Παράτασις. 8) Θεός, εἰς Οἶτη. 9) "Ασί-
ας, ἀσχός. 10) "Αμόνι. 11) Νί— "Αμα-
νάτι—εἰ. 22) Οἱ, οἱ. 13) Σάλτα—Σά-
μιος.

ΤΡΙΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Μετατοπίζοντας μόνον 6 σπῖρτα, μπο-
ρεῖτε νὰ σχηματίσετε ἓνα τρίγωνο καὶ
τρία τετράγωνα ὡς ἐξῆς:

ΧΑΡΙΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

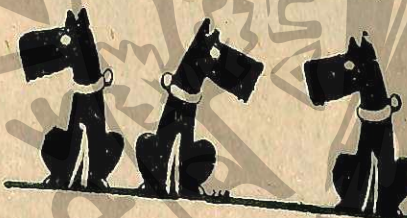
"Αρχίζοντας ἀπὸ τὴν γωνία ἄνω ἀρι-
στερά καὶ προχωρώντας ὅπως προχωρεῖ
ὁ ὁροδείκτης, τοποθετήσατε τοὺς ἀρι-
θμοὺς ὡς ἐξῆς διαδοχικά: 15, 1, 7, 14,
2, 8, 13, 9, 12, 4, 10, 11, 5, 6.

ΧΑΡΤΟΘΗΚΗ

1 θέσεις.

ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

6 Μπανάνες.

μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ἐάν τὸ μάτι τοῦ
σκόλου ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ εἶναι πλη-
σιέστερα πρὸς τὸ μάτι τοῦ σκόλου ποὺ
βρίσκεται στὸ κέντρο, ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ
δεξινοῦ σκόλου, ἢ ἀντιθέτως;

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιά μεριά το χαρτί.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου για το οποίο μας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Ε. Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυο δοκίμια να έχουν υπ' όψιν τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθεί υπ' όψιν. Να σημειώνετε σε κάθε

καινούργια αποστολή πότε έλαβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Κ. Ν. Φώκιαν, Πειραιά. Δυστυχώς, δεν μπορούμε να γράψουμε μεγάλο διήγημα. Στείλτε μας ένα συντομώτερο πεζό και πολύ ευχαρίστως θα το κρίνουμε και θα το δημοσιεύσουμε, εάν είναι καλό.

Κ. Ι. Γ. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο, είτε στο περιεχόμενο, είτε στη φόρμα.

Α. Ρίονα, Ένταθα. Έχετε άρτια λογοτεχνική φόρμα, και κάποια εύστοχη διάθεση. Το θέμα του αποσταλέντος δεν ήταν αρκετά «ζουμερό». Ωστόσο, μπορείτε να γράψετε κάτι καλό.

Κ. Δ. Ζ., Λουτράκι. Προέπει να διαβάσετε «Ελληνική ποιητική», κι' έπειτα από λίγον καιρό να μας ξαναστείλετε κάτι δικό σας.

Ι. Βανταράκη, Ένταθα. Και σε σας λέμε το ίδιο με τον προηγούμενο. Επιδιώξτε περισσότερη πρωτοτυπία. Μυρίνη, Αμαρουσίου. Θα δημοσιευθεί. Υπάρχει σχετικός νόμος «Περὶ

Στέφ. Μυρίνης, Κέρκυρα. Θα δημοσιευθεί.

Κ. Παρίση, Μαρούσι. Στείλτε μας κάτι άλλο.

Λάκη, Έσπερον, Ένταθα. Θα μπορούσατε να γράψετε καλά. Έχετε και φόρμα καλή, και πρωτοτυπία. Πρέπει όμως να διαβάσετε ακόμη πεζογράφους και ποιητές. Από τα αποσταλέντα καλύτερο το «Ιρέν», έχει όμως αρκετά τραντάχια, στο μέτρο. Δουλέψτε το ακόμη και πάλι στείλτε το.

Χ. Χατζηγεωργίου, Ένταθα. Ξαναδιαβάσαμε το πεζό σας. Δεν είχαμε εννοήσει τον τελευταίο στίχο, γιατί το «κλείνει στην καρδιά σου». Το έχετε γραμμένο «κλείνει», που σημαίνει «γέρνει». Θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Ηλ. Καστρίτη, Μύτικα, Αχαρνών. Τα ζητηθέντα φύλλα εστάλησαν. Δεν είναι ανάγκη να μας επιστρέψετε τα παλαιά. Η συνδρομή σας μέχρι τέλους 1939 είναι δρχ. 125.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αι απαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Καστανή Έπαρχιώτισσα, Κέρκυρα. Μετά το πρωινό πλύσιμο καθαρά και το βράδυ, προτού κοιμηθείτε, να περνάτε ελαφρότατα μ' ένα βαμβάκι βλοσας το πρόσωπο, ιδιαίτερος δέ καλά την μύτη.

Alcool pure camphré	30	gr.
Teint de benjoin	15	»
Eau de cologne	60	»
Eau distillée	125	»

Πρό δε της πούδρας θα χρησιμοποιήτε την έξης λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranges	125	gr.
Teinture de benzoin	5	»
Glycerine	2,50	»

Δυο φορές την εβδομάδα θα χρησιμοποιήτε κτυπημένο ασπράδι αυγού το οποίο θα ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά μ' άφθονο χλιαρό νερό. Προς το παρόν όχι αμύλουτρα. Μετά διμνηνο κουρα ξαναγράφετε μου. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Γεωργία Σάνδη. Η περίπτωση σας είναι παρομοία ακριβώς με της «Καστανής Έπαρχιώτισσας Κέρκυρα». Όστε συμμορφώθηκε μ' ότι γράφω παραπάνω σ' αυτήν. Και να μου ξαναγράψετε μετά διμνηνο. Όσον αφορά για τις ρυτίδες, θα καταποτισθείτε λεπτομερώς διαβάροντας τα ειδικά άρθρα που άρχισα να δημοσιεύω στη στήλη μου (σελ. 43) από το περασμένο φύλλο.

Τραβιάτα. Και σεις να συμμορφωθείτε μ' ότι συμβουλευώ ανωτέρω στην «Καστανή Έπαρχιώτισσα Κέρκυρα». Και να μου ξαναγράψετε μετά διμνηνο.

Μαίρη Π. Κιλίς. Δυστυχώς άνευ της καθορισθείσης τιμής των 50 δρχ. ιδιαίτεροι απαντήσεις δεν δίδονται. Σας γράφω παρακάτω την ζητούμενη συνταγή:

Axonge	5	gr.
Concombre	125	»
Melons murs	125	»
Suc de citron	30	»
Pommes de reinete	0,50	cent
Lait frais tiré	16	gr.

Αμφιβάλλω όμως, αν μπορούν να σας την κάνουν εκεί. Άλλωστε γιατί την ανγουραλοφί, ενφ' υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα; Πάντως εφόσον την έχετε συνηθίσει σας την δίνω.

Ιωάν. Π. Ένταθα. Ημέραν παρ' ημέραν βρέχετε ελαφρώς με μία

βούτστα τις ρίζες των τριχών με την ακόλουθο λοσιόν:

Solution de sublimée à 1/10	100	gr.
Alcool de rose	100	»
Huile d'amandes douces	5	»
Teint de cantharides	1	»
de citron	4	»

Το φάρμακο αυτό πρέπει να το εξακολουθήσετε μέχρι τελείας εξαφανίσεως της πιτυρίδας. Κάθε 15 ημέρας θα λούζεσθε με κατσαμωσάπουνο και κάθε εβδομάδα με το έξης μίγμα. Να κτυπάτε σε μία λεκανίτσα 1 χρόνο αυγό και 2 ποτήρια χλιαρό νερό. Αμα λουσθήτε καλά με το αφρώδες αυτό μίγμα μετά ξεβγάξετε καλά το κεφάλι μ' άφθονο χλιαρό νερό.

Στέλλα, Πειραιά. Μου φαίνεται ότι στην συνταγή χρησιμοποιήθη νιτρικός άργυρος. Είναι αδύνατον αν η συνταγή έστελετο ως ήτο, να εμαύριζαν οι πό-

ροι. Δυστυχώς έχουν σφιάξει διάφορες τέτοιες σκευασίες και για να πιάνη καλλίτερα χρησιμοποιούν νιτρικό άργυρο, πράγμα που δεν διαφέρει τότε απ' τις θλαβερές βαφές. Σταματήστε επ' όλιγον την χρήση της για να καθαρίση το δέρμα διότι άλλως θα μείνη μόνιμος λεκές, παρ' όλα που μου γράφετε. Και κατόπιν ν' απαιτήσετε την πιστή εκτέλεση της συνταγής.

Έφηβον. Να κάνετε κάθε βράδυ μία ελαφρά φοριόνη του τριχωτού της κεφαλής με την κάτωθι λοσιόν:

Eau de cologne	100	gr.
Glycerine	15	»
Teint. de cantharides	0,50	cent
Teint. de jaborandi	50	gr.
Teint. de panama	20	»

Δερματολόγος ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ
ΕΙΝΑΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Διότι
έν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεί δύο φορές
περισσότερο.

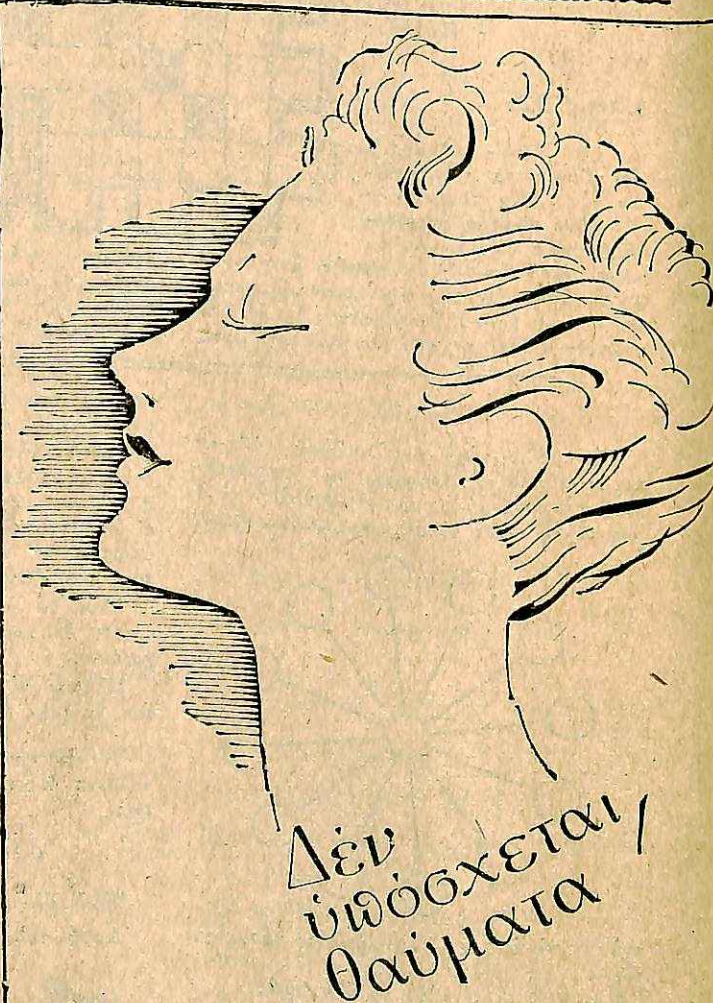
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπεπικνωμένη έρηστημική οδοντόκρεμα εις την όποιαν δεν έχει προστεθή ύδωρ ή άνωφελα συστατικά με τον σκοπόν να φανή μεγαλύτερον το σωληνάριον.

Έν εκατοστόμετρον αυτής της συμπεπικνωμένης οδοντόκρεμας άρκει διάνά διατηρήσπε υγιά και άπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε άπό σήμερα την ΚΟΛΥΝΟΣ και θα δήτε ότι

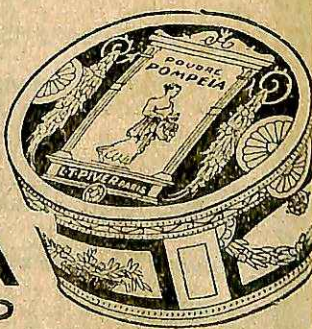
Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληράς ουσίας
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΛΟΙ ΑΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

άλλιά σας δίδει
τήν βεβαιότητα ότι ή
ώμορφιά σας άπέδωσε
όλην της την γοητεία
**ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ**
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

RÉTROLE HAHN
Φιατρεϊ τα
μαλλιά σας

**ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΧΡΩΜΑΤΑ IRIDA (εις φακέλλους)
ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ**

«MENTOR»

Η Ρόζα και η Νέλλη

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

ση του θείου της. Η παρουσία του Γκαστόν, που στην αρχή τον δέχτηκε με μεγάλη χαρά, της είχε γίνει τώρα αφόρητος. "Όχι ότι τον αντιπαθούσε, τούναντιον μάλιστα! Κι' αυτού ακριβώς βρισκόταν ο κίνδυνος. Άλλα τον κίνδυνο αυτόν, ή ήρωική αυτή κοπέλλα ήταν αποφασισμένη να τον απομακρύνει. Μια λύσις επέβάλλετο. Να εγκατασταθώ το ζευγάρι σε άλλο σπίτι.

Η Ρόζα κατάλαβε. Και αφού έχυσε αρκετά δάκρυα, συγκατετέθη σ' αυτή τη θυσία, απέχωρησε από το μοδιστράδικο και ξαναπήρε τη θέση της στο υπουργείο. Από εκείνη τη μέρα, ή γαλήνη απέκατεστάθη στο σπίτι. Λίγον καιρό αργότερα, ή Νέλλη ξαναβρήκε την πνευματική ήρεμία, παντρεύθηκε μ' έναν καλό νέον και οι μαύρες αναμνήσεις έσβυσαν με τον καιρό.

Και μόνο ο Γκαστόν γίνεται μέρα με την ημέρα πιο δυστυχισμένος. Ο νους του τρέχει διαρκώς στην γυναίκα-καδέλφη του, κι' όταν κάποτε την συναντά τυχαία, του φαίνεται πιο ωραία και πιο έλκυστική παρά ποτέ, άσυγκρίτως καλλίτερη απ' τη Ρόζα.

Οι ξένοι ούτε τώρα δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τις δυο αδελφές: στα δικά του όμως μάτια, του φαινόταν πως ή Νέλλη έχει χίλια χαρίσματα περισσότερα...

Και δεν καταλαβαίνει πως εκείνη δεν έχει παρά ένα μόνο περισσότερο: την γοητεία που άσκει πάνω μας ή γυναίκα ενός άλλου...

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Rea

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ C.A.N.A.
ποτέ δεν προσδίδει

Διατηρήσατε τα μαλλιά σας
μέ το ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ
PÉTROLE
HAHN

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ούτε μια ρυτίδα, ούτε μια γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μια έπιδερμίδα καθαρά βελουτέ, άμειπτος νέας κόρης. Θα έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ' όπάρχει μια επιστημονική έρμηνεία.

Αυτά είναι το μαγικά αποτελέσματα του «Βίσελ» ή εκπληκτική ανακάλυψη του καθηγητού Dr. Stejska του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το «Βίσελ» είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεόητος, άπαραίτητον διά κάθε έπιδερμίδα βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. Η κρέμα Τοκαίον γρώματος ροζ περιέχει τώρα έξ αυτού. Τρέφει και ξαναναιώνει την έπιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Θα ξυπνάτε νεώτερα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Διά την ήμεραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα Τοκαίον Τροφή διά την έπιδερμίδα, γρώματος λευκού (μη λιπαρά) διά να κάμετε την έπιδερμίδα σας φρέσκη και καθαρά, να διαλύστε τα μαύρα σας στίγματα και άτελειας. Ξαναναιώσατε κατά 10 χρόνια και μέινετε νέα. Άπαλλαγείτε από το γαιώδες γρώμα. Ξαναβροίτε τα φρέσκα σας μάγουλα σφικτά και την λεπτή χάρι της νεότητός σας. Θα έκπλαγείτε από τα σγεδόν μαγικά αποτελέσματα των δύο κρεμών Τοκαίον τροφών διά την έπιδερμίδα. Έάν όχι, ευχαρίστως θα σας επιστρέψωμεν τα γρήματά σας.

ΓΕΩΡ. ΑΠΕΡΓΗΣ

παθολόγος - Ιατρός

Δέχεται 5 - 8

Σόλωνος 85

Αος όροφος.

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

• Αμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

Μηριγιαντίνη
ΡΕΥΣΤΗ

Η Περμανάντ σκληραίνει τα μαλλιά και τα θαμπώνει. Η μηριγιαντίνη FIX της Αρωματοποιίας L. T. RIVER κάνει τα μαλλιά άπαλά και στιλπνά. Χρησιμοποιείται με ένα θαποριζατέρ και συγκρατεί τα μαλλιά χωρίς να κολλούν.

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας μόνον με τας γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικές Βαφές ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστη την παραικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μια βαφή διά να είναι καλή δεν άρκεί λόνον το να βάφη το ύφασμα, άλλα πρέπει πρό πάντος και να μη το καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI οδδέποτε αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αί βαφαί ARTI οδδέποτε ξεβάφουν.

Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

Όπου υπάρχει
μία
καθονή...

Μάρρητε
και την
ΠΟΥΔΡΑ

Ρέα